

ท่องแดนสุขาวดี

นำท่านจาริกแสวงธรรมโดย พระพุทธจี้กง และ ไจ้เซิง

1.หนังสือธรรมะเล่มนี้แปลมาจากต้นฉบับภาษาจีนที่ตีพิมพ์เผยแพร่โดยสำนักไถจงเซิ่งเทียนถัง หากท่านเป็นผู้ที่เลื่อมใสศรัทธาในศาสนาอื่นอยู่แล้ว ก็ขอให้ท่านบำเพ็ญปฏิบัติตามคำสอนในศาสนาของท่านต่อไป แต่ถ้าหากท่านไม่ได้เลื่อมใสศรัทธาในศาสนาใด การสวดพุทธนามของพระอมิตาภพุทธเจ้าจะเป็นหนทางอันประเสริฐที่สุดของท่าน

2.หนังสือเล่มนี้ผ่านการแปลจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย การแปลอาจมีความผิดพลาดได้ หากเนื้อหาส่วนใดแปลผิดพลาดไป ทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วเกิดความเข้าใจผิดหรือได้รับข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ผู้แปลต้องกราบขออภัยทุกๆท่านเป็นอย่างยิ่งเพราะนั่นเป็นความผิดพลาดของผู้แปลเองไม่ใช่ความผิดพลาดของหนังสือเล่มนี้แต่ประการใด ขอทุกๆท่านโปรดอย่าได้ดูแคลนหนังสือเล่มนี้

3.หากหนังสือเล่มนี้มีคำที่พิมพ์ผิด นั่นคือความผิดพลาดของผู้แปลเอง เพราะผู้แปลพิมพ์ผิดเอง ขอผู้อ่านโปรดให้อภัย

4.หนังสือธรรมะเล่มนี้ทุกคนสามารถนำไปพิมพ์เผยแพร่ได้ ไม่สงวนลิขสิทธิ์ เพราะฟ้าเบื้องบนไม่สงวนลิขสิทธิ์

สารบัญ

เลขาธิการลั่ว เลขาธิการประจำสำนักเทวราชวัง ลงประทับทิพยญาณ

คำชี้แจงเกี่ยวกับหนังสือ

1.หนังสือเล่มนี้ได้รับพระโองการจาก “เหยาฉือเหลาหมู่แห่งแดนอนุตตรภูมิ” และ “อวี้หวงซั่งตี้แห่งเทวปราสาททอง” เทพและคนต่างเหนื่อยยากทุ่มเทกายใจดำเนินการจนสำเร็จลุล่วง ภายในหนังสือได้เปิดเผยทัศนียภาพของแดนสุขาวดีรวมถึงวิธีปฏิบัติบำเพ็ญ หล่อเลี้ยงจิตบ่มเพาะธรรมญาณ สวดท่องพุทธนามเพื่อไปเกิดแดนสุขาวดี

2.หากหนังสือเล่มนี้มีคำผิด นั่นคือความผิดพลาดในการคัดลอก ขอผู้อ่านอย่าได้ดูแคลน

3.หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่พระอมิตาภพุทธเจ้าได้เมตตาชี้แนะพระโพธิสัตว์ทั้งหลายให้คัดเลือกสำนักหลวนถังมาประพันธ์ขึ้น ดังนั้นไม่ว่าหนังสือเล่มนี้จะอยู่ที่ใด ทั่วทั้งสิบทิศย่อมมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คอยปกปักรักษา เมื่ออ่านแล้วจะต้องวางเก็บไว้ในที่ๆสะอาด หรือไม่ก็ส่งมอบให้ผู้อื่นได้อ่านต่อ หากมีเจตนาทิ้งขว้าง ฉีกทำลาย ความผิดบาปนี้ใครทำผู้นั้นจะต้องรับผิดชอบเอง ชาวโลกพึงระวัง

4.ผู้ใดปรารถนาความมีอายุยืน ปรารถนาลาภยศ ต้องการขจัดโรคภัยไข้เจ็บ ลบล้างนี้เวรกรรม บำเพ็ญกุศลเพื่อมรรคผลในภายหน้า

ลบล้างความผิดบาป หรือจุดช่วยดวงวิญญาณบรรพชน ปรารถนาให้ผู้ล่วงลับได้รับความสุขในชีวิตหลังความตาย ก่อนอื่นผู้ขอต้องบังเกิดจิตสำนึกขอขมากรรม จากนั้นจุดธูปบอกกล่าวรายงานเบื้องบนต่อหน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือต่อเทพเจ้าเตาครัว หรืออาจจะจุดธูปกลางแจ้งบอกกล่าวต่อฟ้าดิน ขอจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้แจกจ่ายเพื่อสร้างบุญกุศลอุทิศ ความปรารถนานั้นย่อมสัมฤทธิ์ผล

5.ผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้พึงมีจิตที่เคารพเลื่อมใส อย่าได้มองว่าเป็นนวนิยายทั่วไป หากมีเจตนาอันสกปรก ขัดขวางไม่ให้หนังสือเล่มนี้เผยแพร่ออกไป ดูหมิ่นสบประมาทเทพเซียนพุทธะทั้งหลาย ความผิดบาปนี้ไม่สามารถหลีกหนีได้

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 9 วันที่ 15 ปี1984 (ตรงกับ 9 ต.ค.2527)

เทพธิดาหมากู เทพธิดาประจำเบื้องหน้าองค์เหยาฉือเหลาหมู่แห่งแดนอนุตตรภูมิ ประทับทิพยญาณ

จาริกแดนสุขา จุดปัญญา พ้นความหลง ให้ผู้คน

อิสระ สุขเหลือล้น ท่องเที่ยวไป แสนเสรี

วิริยะ เพียรบำเพ็ญ จิตญาณตน ให้ดีๆ

ภายหน้าได้ ประจักษ์มี มรรคผลพ้น จากไตรภูมิ

วันนี้เราได้รับพระบัญชาจากเหยาฉือเหลาหมู่ให้นำพระโองการมาประกาศ เทพ คน หมอบลง น้อมฟังพระบัญชาด้วยความเคารพ

เหยาฉือเหลาหมู่มีพระบัญชาว่า

แม่พำนักอยู่ที่สระหยก คิดถึงลูกๆชาวโลกที่ยังเลอะเลือนลุ่มหลง มองดูแต่ละคนต่างหลงลืมจิตญาณเดิม ทำเรื่องที่ผิดทำนองคลองธรรมครั้งแล้วครั้งเล่า ทำผิดต่อจิตมโนธรรมสำนึกอันดีงาม ทำให้ประเพณีวัฒนธรรมในสังคมเสื่อมทรามลงทุกวัน โลกเต็มไปด้วยคนที่จิตใจโหดร้ายเกิดความกำเริบเสิบสานลำพองใจ ทำให้เซียนพุทธะต่างทอดถอนใจไม่รู้จบ เวลานี้สำรวจตรวจสอบดู พบว่ามือพู่กันสวรรค์ไฉ้เซิงได้ตั้งปณิธานใหญ่ ดำเนินงานธรรมเป็นปากเสียงแทนฟ้า เป็นปณิธานที่น่ายกย่องสรรเสริญ ด้วยเหตุนี้ในปีกุ่ยไฮ่ เดือน 9 วันที่ 19 ค.ศ.1983 จึงได้รับบัญชาจากแม่ให้เปิดสำนักประทับทรงเขียนโอวาทกล่อมเกลาสั่งสอน

เวไนย โน้มน้าวแปรเปลี่ยนจิตใจของผู้คนและแปรเปลี่ยนกระแสนิยมอันเสื่อมทราม นับตั้งแต่เปิดสำนักมา ศิษย์ทั้งหลายในสำนักล้วนมีจิตใจที่ซื่อสัตย์จงรักภักดี ปฏิบัติหน้าที่กันอย่างสุดกำลังความสามารถ แม่เห็นอย่างนี้แล้วปลื้มปีติเป็นอย่างยิ่ง แต่จะให้งานธรรมเจริญรุ่งเรืองนั้นไม่ง่าย ด้วยเหตุนี้แม่จึงมีคำสั่งพิเศษ บัญชาให้พุทธจี้กงนำพามือพู่กันสวรรค์ไฉ้เซิงไปจาริกแสวงธรรมที่แดนสุขาวดีพุทธเกษตร เปิดเผยความอิสระเสรีของแดนสุขาวดี เข้าเยี่ยมพระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลาย จาริกศึกษาธรรมประพันธ์หนังสือ ให้หนังสือเล่มนี้เป็นบันไดขึ้นสู่ฟ้าและช่วยส่งเสริมงานธรรมของสำนักเซิ่งเทียนถังให้เจริญก้าวหน้า หนังสือนี้มีชื่อว่า “ท่องแดนสุขาวดี” นับจากวันที่ได้รับโองการให้ประพันธ์หนังสือนี้เป็นต้นไป หวังว่าทุกครั้งที่ถึงกำหนดวันนัดหมายในการประทับทรงประพันธ์หนังสือ ศิษย์ทั้งหลายในสำนักเซิ่งเทียนถังจะต้องมาปฏิบัติหน้าที่ ยืนหยัดในปณิธาน ทำภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่นี้ให้สำเร็จลุล่วง ปกโปรดฉุดช่วยจิตใจผู้คนกลับคืนบ้านเดิมอันวิสุทธิ์

ข้อความที่กล่าวมาข้างต้นนี้ห้ามศิษย์ทั้งหลายในสำนักเซิ่งเทียนถังฝ่าฝืนคำสั่ง เมื่อหนังสือประพันธ์เสร็จจะพิจารณาให้รางวัลตามความดีความชอบ จงเคารพศรัทธา อย่าได้ดูแคลน น้อมกราบสำนึกคุณ

ปีกุ่ยไฮ่ เดือน 12 วันที่ 18 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 20 มกราคม พ.ศ.2527)

เสนาบดีสวี เสนาบดีฝ่ายในของเทวราชวังปราสาททอง

ประทับทิพยญาณ

สัจพลัง ของสำนัก เซิ่งเทียนถัง

พวยพุ่งขึ้น ไปยัง บนท้องฟ้า

ปีเจี๋ยจื่อ ที่จะถึง ในปีหน้า

เปล่งแสงจ้า เจิดจรัส อัศจรรย์

บันทึกการ ท่องเที่ยวแดน สุขาวดี

ประเสริฐศรี ไม่ธรรมดา เกินคาดฝัน

เผยสภาพ แวดล้อมให้ ได้รู้กัน

ชาวโลกนั้น จึงรู้จัก สุขาวดี

คืนนี้เราได้รับพระโองการจากอวี้หวงซั่งตี้ ให้นำพระโองการมาอ่านประกาศ เทพ คน หมอบลง จงสำรวมกิริยา ห้ามเสียมารยาท

อวี้หวงซั่งตี้มีรับสั่งว่า

เราอยู่ ณ แดนฟ้านภาลัย สำรวจตรวจดูสภาพสังคมและกระแสนิยมรวมถึงจิตใจของผู้คนนับตั้งแต่ช่วงธรรมกาลยุคท้ายเป็นต้นมา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้าขึ้น ความละโมบอยากในวัตถุสิ่งของๆมนุษย์ก็มากมายเอ่อล้นจนเกินจะควบคุม กระแสนิยมทาง

วัฒนธรรมแบบชาวตะวันตกเข้ามาสู่แผ่นดินตะวันออก จนทำให้กระแสนิยมในเรื่องเพศเรื่องกามคุโชน การละเมิดศีลห้าเกิดขึ้นอย่างไม่ขาดสาย ภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ในการปกโปรดกล่อมเกลา ซึ่งมีอิทธิพลในการแปรเปลี่ยนจิตใจที่เสื่อมทรามของผู้คนนั้น กลับมีกลุ่มคนที่แบกรับเพียงไม่กี่คน ทำให้พลังกระแสนิยมที่ดีมีน้อยกว่าพลังกระแสนิยมที่ไม่ดี

บัดนี้เราพิจารณาดูแล้วเห็นว่า มือพู่กันสวรรค์ไฉ้เซิงนับตั้งแต่เข้าสู่การบำเพ็ญเป็นต้นมา ก็อุทิศเสียสละตน ทุ่มเทแรงกายแรงใจอย่างสุดกำลังความสามารถ ในปีซินโหย่วเคยรับโองการให้ประพันธ์หนังสือ "ท่องเมืองมนุษย์" ในหนังสือไฉ้เซิงพูดคุยสนทนากับพุทธจี้กงสนุกมีสาระ ทำให้หนังสือท่องเมืองมนุษย์เป็นที่แพร่หลายในแผ่นดินตะวันออก

ครั้งนี้ได้มีหนังสือจากสวรรค์อีก 1 เล่ม ชื่อว่า "ท่องแดนสุขาวดี" ประสงค์จะคัดเลือกอาณาจักรธรรมที่เหมาะสมมาประพันธ์หนังสือเล่มนี้ เมื่อผ่านการแนะนำคัดเลือกจากเซียนพุทธะทั้งหลายแล้ว สรุปว่าสำนักธรรมเซิ่งเทียนถังเหมาะสมที่จะรับหน้าที่นี้ที่สุด เราได้ทราบเรื่องก็ปีติยินดียิ่งนัก ด้วยเหตุนี้จึงประกาศเป็นโองการ บัญชาให้พุทธจี้กงนำพาไฉ้เซิงไปจาริกแดนสุขาวดี เปิดเผยทัศนียภาพในแดนสุขาวดี การประพันธ์หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่เรื่องปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นได้บ่อยๆ ฉะนั้นอย่ายืนหยุดอยู่กับที่ ต้องวิริยะพากเพียรก้าวหน้าต่อไป ให้ความสำเร็จเป็นตัวสร้างความสำเร็จต่อไปเรื่อยๆ ประชาชนทั่วไปรวมถึงศิษย์ในสำนักเซิ่งเทียนถังทั้งหลายอย่ามองเห็นเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อหนังสือเล่มนี้ประพันธ์เสร็จจะสามารถฉุดช่วยผู้คนได้มากมาย บุญกุศลยิ่งใหญ่มหาศาล หวังว่าศิษย์

สำนักเซิ่งเทียนถังทุกคนจะอุทิศตนรับใช้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย วันที่หนังสือประพันธ์เสร็จจะพิจารณาให้รางวัลตามความดีความชอบ

อย่าฝ่าฝืนโองการแห่งเรา จงเคารพศรัทธา อย่าดูแคลน หมอบกราบสำนึกคุณ

ปีกุ๋ยไฮ่ เดือน 12 วันที่ 18 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 20 มกราคม พ.ศ.2527)

พระอมิตาภพุทธเจ้าแห่งประจิมทิศ ประทับทิพยญาณ

คำนำ

หวนคิดถึงอดีตนับตั้งแต่เราบำเพ็ญสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าเป็นต้นมา ไม่มีเวลาไหนเลยที่เราจะไม่ดำเนินปฏิบัติตามมหาปณิธาน 48 ข้อ ที่เราได้ตั้งไว้เพื่อฉุดช่วยเวไนยสัตว์ทั้งหลายให้พ้นจากทะเลทุกข์ในตรีสหัสสะมหาสหัสสะโลกธาตุ ดังนั้นผู้ใดที่ปรารถนาจะมาเกิดยังพุทธเกษตรของเรา เพียงสามารถสวดท่องนามของเราด้วยจิตที่เคารพศรัทธา เมื่อสิ้นอายุขัยย่อมสามารถได้รับการโปรดฉุดช่วยจากนิรมาณกายของพุทธะโพธิสัตว์พามาเกิดยังแดนสุขาวดีของเรา

แต่ทว่าทะเลทุกข์นั้นกว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา เวไนยอีกมากมายยังลอยคออยู่ในทะเลทุกข์ ยิ่งตั้งแต่ช่วงธรรมกาลยุคท้ายเป็นต้นมา พันลัทธิหมื่นศาสน์ผุดขึ้นพร้อมๆกัน ทำให้คนที่มีใจอยากจะปฏิบัติบำเพ็ญธรรมเกิดความสับสนไม่รู้ว่าจะไปทางไหนดี จึงหลงทาง พลาดโอกาสที่จะได้มาเกิดแดนสุขาวดี ช่างน่าเสียดายโดยแท้ !

พุทธะโพธิสัตว์รวมถึงสัตบุรุษทั้งหลายในแดนสุขาวดีโลกธาตุได้เห็นสภาพเหตุการณ์เช่นนี้แล้วก็อดทอดถอนใจไม่ได้ จึงรายงานเรื่องนี้ต่อเราครั้งแล้วครั้งเล่า หวังว่าจะสามารถหาวิธีแก้ไขสถานการณ์นี้ได้ เราใช้พุทธจักษุตรวจดู พบว่ากระแสการประทับทรงเขียนกระบะทรายของผู้บำเพ็ญชาวหลวนเหมินกำลังปรกแผ่ไปทั่ว วิธีนี้เป็นวิธีการฉุดช่วยชาวโลก

ที่สะดวกดี หลายๆคนก็เริ่มรู้จักวิธีการปกโปรดกล่อมเกลาแบบนี้กันแล้ว ดังนั้นเราจึงชี้แนะให้โพธิสัตว์ทั้งหลายคัดเลือกสำนักหลวนถังที่จะมาประพันธ์หนังสืออันล้ำค่าเล่มนี้ เพื่อเป็นการแนะนำทัศนียภาพของแดนสุขาวดีรวมถึงแนะนำวิธีการบำเพ็ญปฏิบัติให้คนที่มีใจอยากมาเกิดแดนพุทธภูมิของเราได้สวดนามแห่งเรา และได้รับการปกโปรดฉุดช่วยจากพุทธะโพธิสัตว์ให้มาเกิดยังแดนสุขาวดีของเราในยามที่สิ้นอายุขัย และจุดประสงค์อีกอย่างหนึ่งคือ เพื่อใช้หนังสือนี้มาส่งเสริมผลักดันให้ธรรมวิถีแห่งแดนวิสุทธิภูมิสุขาวดีเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย ในหนังสือเล่มนี้ไม่มีเลยแม้แต่คำเดียวที่เป็นการบิดเบือนใส่ร้ายหรือโจมตีลัทธิศาสน์ข้างเคียงใดๆ เรียกได้ว่าเป็นธรรมวิถีที่ปรกแผ่รากบุญทั้งสามระดับ หมื่นศาสน์ธรรมวิถีสามารถได้รับการปกโปรดฉุดช่วยไปพร้อมกัน หากศิษย์สาวกของลัทธินิกายใด หรือบุคคลสำคัญในศาสนาใด มีเจตนาใส่ร้ายป้ายสีขัดขวางการเผยแพร่ไม่ให้หนังสือนี้แพร่หลายออกไป นั่นคือเขาได้ตัดหนทางในการไปเกิดแดนสุขาวดีของเขาด้วยตัวของเขาเอง แม้เวลาผ่านไปหมื่นปีก็ไม่อาจหลุดพ้นได้ หวังว่าศิษย์สำนักเซิ่งเทียนถังจะนำหนังสือนี้เผยแพร่ออกไปอย่างกว้างขวางให้แก่ผู้ที่มีบุญสัมพันธ์ ให้ทุกๆคนได้สวดพุทธนาม ให้ทุกๆคนได้สำเร็จเป็นพุทธะ นี่ก็คือความมุ่งหวังของเรา

พระอมิตาภพุทธเจ้าประทานคำนำอย่างเป็นทางการให้สำนักเซิ่งเทียนถัง

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 8 วันที่ 8 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 3 กันยายน พ.ศ.2527)

คำนำ

ธรรมวิถีมีมากมายเป็นพันวิถี ต่างคนต่างก็บำเพ็ญตามแต่ละนิกาย ธรรมะมีมากมายเป็นหมื่นคำสอน ต่างคนต่างบำเพ็ญ ต่างก็ได้รับผล มีเพียงธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามที่ไม่แบ่งชาย หญิง คนแก่ หรือเด็ก ไม่แบ่งพ่อหม้าย แม่หม้าย คนโสดโดดเดี่ยว คนกำพร้า ไม่แบ่งแยก ร่ำรวย สูงศักดิ์ ยากจน ต่ำต้อย ไม่แบ่งว่างงานยุ่ง ว่างงาน ทุกข์ยาก เจ็บป่วย ไม่แบ่งแยกหมื่นศาสน์พันลัทธิ ดังนั้นการสวดพุทธนามจึงเป็นธรรมวิถีที่ปกโปรดฉุดช่วยอย่างกว้างโดยแท้จริง และเป็นธรรมวิถีที่บำเพ็ญปฏิบัติได้ง่ายที่สุด

บุญปัจจัยของเซิ่งเทียนถังถึงพร้อมแล้ว นั่นก็เพราะศิษย์ทั้งหลายในสำนักเซิ่งเทียนถังมีเมตตากรุณาและปณิธานอันเป็นกุศล จึงสามารถได้รับพระบัญชาให้ประพันธ์หนังสือเล่มนี้ มีเกียรติได้รับหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ ช่างยิ่งใหญ่นัก ! ยิ่งใหญ่นัก !

ดังนั้นผู้ที่ได้รับหนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ ล้วนเป็นผู้ที่โชคดีเป็นอย่างยิ่ง นั่นก็เพราะมีบุญสัมพันธ์ซึ่งเป็นบุญที่ได้บำเพ็ญมาเมื่อครั้งอดีตชาติ ถ้าหากไม่รู้จักฉกฉวยโอกาสตอนที่ยังมีชีวิตอยู่มาสวดพุทธนามบำเพ็ญจิตหล่อเลี้ยงธรรมญาณ ถึงเวลาตอนที่สิ้นอายุขัยลงแล้วก็จะต้องเสียใจไปตลอดชั่วกาลนาน

หนังสือเล่มนี้มีความล้ำค่าเป็นอย่างยิ่ง ในหนังสือได้บันทึกสภาพแวดล้อมอันประเสริฐดีงามของแดนสุขาวดี รวมถึงได้เปิดเผยวิธีการบำเพ็ญปฏิบัติตนแต่ละข้อๆโดยไม่ตกหล่น ดังนั้นผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วสามารถรู้จักสวดพุทธนาม ย่อมดีกว่าอ่านหนังสืออื่นๆเป็นหมื่นเล่ม หวังว่าเวไนยทั้งหลายจะไม่ปฏิบัติต่อหนังสือเล่มนี้โดยคิดว่าหนังสือเล่มนี้เป็นเพียงนวนิยายทั่วไป มิฉะนั้นแล้วก็จะเป็นคนที่โง่เขลาเบาปัญญาอย่างแท้จริง

วันนี้ได้ทัศนา “บันทึกท่องแดนสุขาวดี” ในวาระที่หนังสือประพันธ์เสร็จ เราตั้งใจมาที่นี่เป็นการเฉพาะ เพื่อพูดคุยผูกบุญสัมพันธ์เล็กๆน้อยๆเป็นการส่งเสริมให้กำลังใจ

โพธิสัตว์กวนอินประทานคำนำอย่างเป็นทางการแก่สำนักเซิ่งเทียนถัง

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 8 วันที่ 8 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 3 กันยายน พ.ศ.2527)

พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

คำนำ

ฮ่าๆ ! แต่ไหนแต่ไรมาอาตมาเผยแพร่วิถีจิตแห่งฌานเป็นหลัก แม้ผู้ที่เข้าประตูธรรมมีมาก แต่ผู้ที่เข้าใจธรรมมีน้อย ก็เพราะมีกัมมาวรณ์หนักหนา (กัมมาวรณ์ คือ กรรมอันเป็นเครื่องกั้นมิให้บรรลุมรรคผลในชาตินี้) โดยเฉพาะอย่างยิ่งนับตั้งแต่ช่วงธรรมกาลยุคท้ายเป็นต้นมา ผู้บำเพ็ญในธรรมวิถีนี้มีจำนวนมากที่ไม่สามารถเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง ไม่สามารถกระจ่างแจ้งจิต และยิ่งไม่สามารถพบจิตธรรมญาณ ดังนั้นผู้รู้จึงดำเนินปฏิบัติได้ยาก ผู้ที่ไม่รู้ยิ่งดำเนินปฏิบัติยาก ผู้ที่เข้าใจบำเพ็ญได้ยาก ผู้ที่ไม่เข้าใจยิ่งบำเพ็ญได้ยาก มักทำให้ผู้บำเพ็ญงงจนจับจุดไม่ได้ไปต่อไม่ถูก โชคดีที่พระอมิตาภพุทธเจ้ามีมหาเมตตามหากรุณา ได้ปรึกษาและเชิญฝ่ายงานหลวนอู้จากสวรรค์มาประพันธ์หนังสือเล่มนี้ อาตมาได้รับบัญชาให้ทำหน้าที่เป็นอาจารย์นำพาในการประพันธ์หนังสือเล่มนี้ นำพาไฉ้เซิงมือพู่กันสวรรค์ไปจาริกแสวงธรรมที่แดนสุขาวดี ภาระหน้าที่นี้เป็นภาระหน้าที่ๆยิ่งใหญ่และมีความสำคัญ แต่เนื่องจากเซิ่งเทียนถังเพิ่งได้รับพระโองการให้เปิดสำนักธรรมของตัวเอง มือพู่กันสวรรค์ไฉ้เซิงต้องแบกรับหน้าที่เป็นมือทรงของทั้ง 2 สำนักด้วยตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเซิ่งเทียนถังจะต้องดำเนินการเรื่องหนังสือธรรมะทั้ง 12 เรื่องให้สำเร็จลุล่วงภายในกลางปีเจี๋ยจื่อนี้ ภายใต้สภาพการณ์เช่นนี้ อาตมาแอบหวั่นใจลึกๆกลัวว่า

ไฉ้เซิงจะไม่สามารถแบกรับภาระหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์นี้ได้ ฝ่าฝืนต่อเจตนารมณ์อันศักดิ์สิทธิ์ ทำให้หลวนเหมินต้องเสียชื่อ แต่โชคดีที่ไฉ้เซิงไม่ทำให้อาตมาผิดหวัง ยังคงสามารถฝ่าฟันเอาชนะความยากลำบากแต่ละอย่างๆผ่านมาได้เหมือนเดิม ถึงแม้งานธรรมจะเพิ่มความสับสนวุ่นวายให้ตัวเขา แต่เขาก็สามารถสงบจิตสงบใจ ขจัดอุปสรรคที่มารบกวนขัดขวาง ยืนหยัดในปณิธานความมุ่งมั่นจนกระทั่งภาระหน้าที่เสร็จสิ้น อาตมาเห็นแล้วในใจรู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าเมื่อหนังสือเล่มนี้เผยแพร่ออกไป ทะเลทุกข์ในโลกโลกีย์ก็จะเกิดกระแสการสวดท่องพุทธนาม คนที่ได้ไปเกิดแดนสุขาวดีย่อมมีเพิ่มขึ้นจำนวนไม่น้อย สามารถโน้มน้าวให้โลกแห่งความเสื่อมเกิดบรรยากาศแห่งพุทธภูมิแดนดอกบัว เซิ่งเทียนถังก็จะได้รับความเคารพเลื่อมใสศรัทธาจากชาวโลก คนที่รู้จักบริจาคทรัพย์พิมพ์หนังสือเล่มนี้ ก็คือผู้ที่มีชะตาชีวิตที่ดี นี่เป็นข่าวดีของธรรมกาลยุคท้ายและเป็นโชคดีของชาวโลกจริงๆ

สุดท้ายนี้อาตมาหวังว่าผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ทุกคนจะสวดท่องพุทธนามด้วยความปีติยินดี วันหนึ่งในภายหน้าสามารถได้ไปเกิดแดนสุขาวดี

พระพุทธจี้กงประทานคำนำอย่างเป็นทางการให้แก่สำนักเซิ่งเทียนถัง

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 8 วันที่ 8 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 3 กันยายน พ.ศ.2527)

ประธานกวน ประธานสำนักเซิ่งเทียนถัง

คำนำ

หลวนเหมินบรรยายหลักธรรมคำสอน ปกโปรดกล่อมเกลาครั้งใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงธรรมกาลยุคท้ายนี้สามารถพูดได้ว่าเป็นธรรมวิถีที่สะดวก สามารถฉุดช่วยผู้คนได้มากมายนับไม่ถ้วน สิ่งเหล่านี้เป็นความจริงที่สามารถพิสูจน์ได้ ดังนั้นการก่อตั้งหลวนเหมินขึ้นจึงเป็นการสนองเกณฑ์วาระ เหมาะสมกับสภาพการณ์ สำนักธรรมเราก็ก่อตั้งขึ้นมาภายใต้สภาพการณ์เช่นนี้ หวนนึกถึงปีกุ่ยไฮ่ เดือน 9 วันที่ 19 ค.ศ.1983 (ตรงกับ 24 ตุลาคม พ.ศ.2526) ตั้งแต่ได้รับพระโองการให้เปิดสำนักธรรมเป็นต้นมา เซิ่งเทียนถังอันศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่เคยเลยที่จะไม่เกิดความประหวั่นพรั่นพรึง ทุ่มเทพยายามเพื่องานใหญ่แห่งการปกโปรดกล่อมเกลา ด้วยเหตุนี้นับตั้งแต่เปิดสำนักธรรมเป็นต้นมา ศิษย์ทุกคนนอกจากจะมีความพากเพียรบากบั่นทุกคืนวันไม่ย่อท้อแล้ว ยังต้องประคองรักษาจิตใจที่ศรัทธาคงมั่นไม่หวั่นไหว และยังต้องรักษาเจตจำนงอันแน่วแน่ไม่สั่นคลอน มิเช่นนั้นแล้วก็ยากที่จะทำภาระหน้าที่ฯยากลำบากและหนักอึ้งที่ฟ้าเบื้องบนมอบหมายให้ได้สำเร็จ โดยเฉพาะตอนที่เปิดสำนักธรรมได้ครึ่งปีแล้วต้องย้ายสำนัก ต้องฝึกฝนเคี่ยวกรำภายใต้อุปสรรคความไม่ราบรื่นเช่นนี้ แต่ศิษย์สำนักเซิ่งเทียนถังยังสามารถทำภารกิจได้สำเร็จลุล่วง ยิ่งในด้านการประพันธ์หนังสือยังสามารถส่งมอบหนังสือแบ่งกระจายส่งไปในแต่ละ

ที่ได้ตามกำหนดเวลา นี่เป็นความจริงที่ทำให้เทพเซียนพุทธะต่างชื่นชมไม่หยุด การบุกเบิกก่อตั้งสำนักธรรมเป็นเรื่องที่ยากลำบาก แต่การประคองรักษาผลสำเร็จนั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เซิ่งเทียนถังมีผลงานสำเร็จในวันนี้ นอกจากมีเซียนพุทธะคอยช่วยเหลืออย่างลับๆแล้ว ยังมีผู้ที่มีกุศลจิตมีน้ำใจอันดีงามอีกมากมายที่ช่วยออกแรงออกทรัพย์ โดยไม่ประสงค์จะออกนาม ทำอย่างลับๆ ทุกคนร่วมใจกันสามัคคีคือพลัง เรื่องราวต่างๆเหล่านี้ เรารู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณอย่างหาที่สุดมิได้

หวังว่าแต่ละพื้นที่จะสามารถบังเกิดความเคารพศรัทธา และหวังว่าศิษย์ทั้งหลายจะมุ่งมั่นพากเพียรต่อไปไม่ย่อท้อ ประคองรักษาจิตใจที่รักทุกคนดั่งรักพ่อแม่ญาติพี่น้องของตัวเองดวงนี้ไว้ให้คงอยู่ตลอดไปตราบนานเท่านาน บัดนี้เนื่องในโอกาสที่กำลังจะส่งหนังสือท่องแดนสุขาวดีไปตีพิมพ์ จึงมาให้คำนำเพื่อเป็นกำลังใจ

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 8 วันที่ 22 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 17 กันยายน พ.ศ.2527)

กุมารกระเรียนขาว ไป๋เฮ่อถงจื่อ

คำนำ

หวนคิดถึงปีกุ่ยไฮ่ หลังจากที่สำนักธรรมเราได้รับพระโองการให้ประพันธ์หนังสือธรรมะ “ท่องนรกอเวจี” และ “ท่องแดนสุขาวดี” ด้วยเหตุนี้พึงรู้ว่าฟ้าเบื้องบนไว้วางใจสำนักธรรมของพวกเราเป็นอย่างมาก เชื่อว่าในช่วงเวลานี้ศิษย์ทั้งหลายในสำนักคงได้ลิ้มรสชาติของความทุกข์ลำบากกันอย่างอิ่มหนำ ทั้งความเหน็ดเหนื่อย ความเจ็บปวดรวดร้าว ความทุกข์ยาก ความโหดร้าย เหล่านี้เป็นการฝึกฝนเคี่ยวกรำ ในตอนที่เพิ่งรับพระโองการให้เปิดสำนักธรรมก็ย่อมที่จะต้องพบเจอกับประสบการณ์เช่นนี้ แต่มีคำกล่าวว่า “หมดทุกข์ สุขมา” แรงกายแรงใจที่ทุกคนได้ทุ่มเทเสียสละออกไปในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมานี้ย่อมไม่สูญเปล่า เราเห็นแล้วปลื้มปีติเป็นอย่างยิ่ง

เราได้รับหน้าที่ให้ใช้ตาทิพย์ส่องดูสภาพเหตุการณ์ที่พระพุทธจี้กงนำพาไฉ้เซิงไปจาริกแดนสุขาวดีแล้วนำสภาพเหตุการณ์จริงที่ได้เห็นได้ยินแต่ละอย่างๆเขียนถ่ายทอดเปิดเผยออกมาโดยไม่ให้ตกหล่น เราเชื่อว่าหลังจากที่หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ แสงสว่างอันโชติช่วงแห่งแดนสุขาวดีวิสุทธิภูมิจะต้องสาดส่องไปทั่ว ทำให้ผู้คนหันมาสวดท่องพุทธนามสรรเสริญพุทธนามกันมากขึ้น พระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลายในแดนสุขาวดี

ก็จะมารับคนไปเกิดแดนสุขาวดีเพิ่มมากขึ้น เซิ่งเทียนถังก็จะมีชื่อเสียงขจรไกลยิ่งขึ้น คนที่อยากได้หนังสือก็จะทยอยกันมาไม่ขาดสาย

ดังนั้นเราหวังว่าคนที่มีจิตใจใฝ่ธรรมจะช่วยออกทรัพย์สนับสนุนให้หนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้สามารถแพร่หลายออกไปได้อย่างกว้างขวางให้ชาวโลกได้รู้กันโดยทั่ว หากทุกคนได้อ่านกันคนละเล่มก็จะสามารถแปรเปลี่ยนสหาโลกธาตุแห่งนี้ให้เป็นแดนสุขาวดีได้ในเร็ววัน

เนื่องในโอกาสที่หนังสือท่องแดนสุขาวดีกำลังจะส่งเรียงพิมพ์ เราจึงมาให้คำนำเพื่อเป็นกำลังใจ

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 8 วันที่ 22 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 17 กันยายน พ.ศ.2527)

ก่อนที่จะเริ่มเนื้อหาในหนังสือ ผู้แปลขออนุญาตอธิบายคำศัพท์แบบคร่าวๆตามที่ผู้แปลพอจะรวบรวมหาข้อมูลได้แล้วสรุปออกมาตามความเข้าใจของผู้แปลดังนี้

คำว่า “***หลวน***” เป็นชื่อของนกชนิดหนึ่งซึ่งทำหน้าที่เป็นเทวทูตนำสารจากฟ้าเบื้องบนมาบอกแก่ชาวโลก

คำว่า “***หลวนถัง***” เป็นคำที่ใช้เรียกสำนักธรรมของผู้บำเพ็ญชาว “หลวนเหมิน” ซึ่งคำว่า “หลวนถัง” เป็นคำเรียกแบบรวมๆ ยังไม่ใช่ชื่อของสำนักธรรมแต่อย่างใด ชื่อของสำนักธรรมที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้มี “เซิ่งเทียนถัง” กับ “เซิ่งเสียนถัง”

คำว่า “***หลวนเหมิน***” ถ้าอธิบายแบบสั้นๆตามความเข้าใจของผู้แปลก็คือธรรมวิถีหนึ่งที่ใช้การประทับทิพยญาณเขียนกระบะทรายของเซียนพุทธะมากล่อมเกลาสั่งสอนชาวโลก

ครั้งที่ 1 อาจารย์ ศิษย์ สนทนาธรรม ผู้มีปัญญาดูเหมือนคนเขลา พุทธจี้กง เบิกบานใจ ศิษย์ไอ้เซิงไม่คิดมาก

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 1 วันที่ 25 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 26 กุมพาพันธ์ พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

เซิ่งเทียนถัง ภาระใหญ่ แบกรับไว้ บนสองบ่า

จุดช่วยคน ให้ศรัทธา มาเลียนแบบ พุทธะเซียน

ท่องเที่ยวแดน สุขาวดี หนังสือใหม่ ประพันธ์เขียน

สามารถช่วย กล่อมเกลาเปลี่ยน ผู้ลุ่มหลง ทุกยุคกาล

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! เวไนยทั้งหลายล้วนเข้าใจว่าความทุกข์คือความสุข ความสุขคือความทุกข์ ยึดของปลอมเป็นของจริง เห็นของจริงเป็นของปลอม ทุกวันรู้จักแต่กินดื่มเที่ยวเล่นอย่างสำเริงสำราญ ลุ่มหลงอยู่ในอารมณ์เจ็ด ตัณหาหก โดยเข้าใจว่านั่นคือความสุข หารู้ไม่ว่า เมื่อความสุขถึงขีดสุขแล้วก็จะเปลี่ยนเป็นความเศร้า มีวันหนึ่งที่ต้องตกสู่การเวียนว่าย แล้วจะมีความสุขได้อย่างไร วันนี้เซิ่งเทียนถังได้รับพระโองการให้ประพันธ์หนังสือธรรมะ “ท่องแดนสุขาวดี” นำทัศนียภาพของแดนสุขาวดีมาแนะนำให้ชาวโลกได้รู้จัก สอนเวไนยให้พวกเขารู้ว่าความสุขที่เที่ยงแท้นิรันดร์นั้นไม่ใช่ความสุขจากกามคุณ เพราะความสุขจากกามคุณ

เป็นความสุขเพียงช่วงเวลาสั้นๆ มีเพียงการไม่เกิดไม่ตาย มีอิสระเสรี หลุดพ้นจากบ่วงผูกมัดแห่งการเวียนว่ายตายเกิดจึงเป็นความสุขที่แท้จริง

ไต้เซิง : พระอาจารย์พูดได้ถูกต้องที่สุด แต่ทว่าน่าเสียดายที่ชาวโลกไม่สามารถใช้ตาเนื้อไปมองทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างทะลุปรุโปร่ง ดังนั้นจึงตกต่ำถลำลงสู่หนทางแห่งความเสื่อมครั้งแล้วครั้งเล่า

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! ความสามารถในการมองเห็นของคนเรานั้นมีขีดจำกัด ตัวอย่างเช่น เมื่อมองไปข้างหน้าก็ไม่สามารถเห็นข้างหลัง เมื่อมองไปทางซ้ายก็ไม่สามารถเห็นทางขวา เมื่อมองขึ้นด้านบนก็ไม่สามารถเห็นด้านล่าง สามารถมองเห็นสิ่งที่มีรูปลักษณ์ แต่ไม่สามารถมองเห็นสิ่งที่ไร้รูปลักษณ์ ก็เหมือนกับน้ำ ตอนที่น้ำระเหยกลายเป็นไอ ตาของคนยังสามารถมองเห็นได้ แต่ตอนที่ไอน้ำค่อยๆเข้าสู่อากาศลอยขึ้นบนท้องฟ้า ตาของคนก็มองไม่เห็นแล้ว วิญญาณของคนก็เช่นกัน อย่างอิเล็กตรอน นิวคลีออนที่มีขนาดเล็กมากๆ ตาเนื้อของคนก็ไม่สามารถมองเห็นได้ เต้าหงเจ้าว่าใช่หรือไม่ ?

ไต้เซิง : เมื่อครู่นี้พระอาจารย์เรียกศิษย์ว่า “เต้าหง” ทำให้ศิษย์นึกขึ้นได้ เมื่อครั้งที่ประพันธ์หนังสือ “ท่องเมืองมนุษย์” นั้น พระอาจารย์ได้ตั้งชื่อทางธรรมให้ศิษย์ว่า “เต้าหง” แต่ศิษย์รู้สึกว่าศิษย์เป็นคนสมองทื่อ ไม่คู่ควรกับคำว่า “เต้าหง”

พุทธจี้กง : ถ้างั้นเจ้าอยากใช้ชื่อว่าอะไร ?

ไฉ้เซิง : ศิษย์คิดมาได้ระยะหนึ่งแล้ว ศิษย์เป็นคนที่สมองทื่อควรชื่อ “ตีเหนิง” จะเหมาะกว่า

พุทธจี้กง : ตีเหนิง ! นั่นก็คือเจ้าได้กลับคืนสู่ธรรมชาติอันใสซื่อแล้ว

ไฉ้เซิง : ยังไงครับ ?

พุทธจี้กง : ใช่หรือไม่ว่าผู้มีปัญญาดูคล้ายคนที่โง่เขลา

ไฉ้เซิง : โอ๊ะ ! ยังห่างไกลกันอีกเยอะครับ

พุทธจี้กง : ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็เหนือชั้นกว่าอาจารย์แล้วล่ะ

ไฉ้เซิง : ไม่ใช่อย่างนั้นครับ ศิษย์หมายความว่าศิษย์ไม่คู่ควรกับที่พระอาจารย์ยกย่องว่า “ผู้มีปัญญาดูคล้ายคนที่โง่เขลา” ศิษย์เป็นคนสมองทื่อ เป็นคนโง่ที่ปัญญาอ่อนจริงๆ

พุทธจี้กง : ถ้าเช่นนั้นก็คือเจ้าดูหมิ่นอาจารย์

ไฉ้เซิง : เพราะอะไรครับ ?

พุทธจี้กง : เพราะถ้าหากเจ้าเป็นคนโง่ปัญญาอ่อน แล้วอาจารย์ไม่กลายเป็นอาจารย์ที่ปัญญาอ่อนหรอกรึ ?

ไฉ้เซิง : พระอาจารย์ก็ยังคงเป็นพระพุทธจี้กงที่ได้รับความเคารพเลื่อมใสเหมือนเดิมไงครับ

พุทธจี้กง : งั้นใครกันล่ะ ! ที่เรียกอาตมาว่าสงฆ์วิปลาส หากชาวโลกจะเคารพอาตมา มิสู้เคารพตัวเองก่อนจะดีกว่า

ไฉ้เซิง : พระอาจารย์กล่าวเช่นนี้ หมายความว่าถ้าจะกราบไหว้พระพุทธะ ก็ต้องกราบไหว้พระพุทธะที่อยู่ในใจของตัวเองก่อน

พุทธจี้กง : ไหนเจ้าบอกว่าตัวเองเป็นคนโง่ปัญญาอ่อนไม่ใช่หรือ ? แล้วทำไมถึงพูดประโยคนี้ออกมาได้

ไฉ้เซิง : ครับ

พุทธจี้กง : งั้นเดี๋ยวเราสองคนไปลองรถกันก่อนดีกว่า

ไฉ้เซิง : ลองรถอะไรหรือครับ ?

พุทธจี้กง : ก็ไปลองนั่งบัลลังก์บัวไง

ไฉ้เซิง : อ๋อ ! ศิษย์เข้าใจแล้ว

(ในขณะที่อาจารย์ศิษย์ทั้งสองยิ้มกันอย่างเบิกบานใจ บัลลังก์บัวก็ค่อยๆลอยขึ้นสู่ฟ้า)

พุทธจี้กง : ศิษย์เรา ! เจ้าจะใช้ชื่อว่าตีเหนิง ไม่กลัวว่าคนอื่นจะดูถูกเอารึ ?

ไฉ้เซิง : ขอเพียงแค่พระอาจารย์ไม่รังเกียจและทอดทิ้งศิษย์ก็พอแล้ว

พุทธจี้กง : อาจารย์นึกอะไรได้เรื่องหนึ่ง ตั้งแต่ช่วงยุคท้ายมานี้ ชาวโลกได้มีการรณรงค์ให้ลดการใช้พลังงาน ลดการสิ้นเปลือง ถ้าหากพูดในแง่ของการบำเพ็ญธรรม ก็ต้องบำเพ็ญแบบ “ไม่มีการรั่ว” นั่นก็คือ

การบำเพ็ญแบบ “ไม่มีอาสวธรรม” อย่าได้บำเพ็ญแบบ “มีการรั่ว” นั่นก็คือ อย่าบำเพ็ญแบบ “มีอาสวธรรม”

ไฉ้เซิง : อย่างไรเรียกว่าบำเพ็ญแบบ “มีการรั่ว” แล้วอย่างไรที่เรียกว่าบำเพ็ญแบบ “ไม่มีการรั่ว” ครับ ?

พุทธจี้กง : บำเพ็ญธรรมแบบมีการรั่ว ก็เหมือนกับกรวยที่ใช้กรองน้ำ เมื่อเติมน้ำที่ปลายด้านบน น้ำก็จะไหลรั่วออกที่ปลายด้านล่าง หากพูดในแง่ของการบำเพ็ญ บ้างก็พลังรั่ว บ้างก็คุณธรรมรั่ว บ้างก็กุศลรั่ว บ้างก็บุญรั่ว

ไฉ้เซิง : อย่างไรครับที่เรียกว่าพลังรั่ว ? คุณธรรมรั่ว ? กุศลรั่ว ? บุญรั่ว ?

พุทธจี้กง : สมมติว่าเราไม่ระมัดระวังความคิดเรื่องกามราคะ เกิดโทสะง่าย ก็จะทำให้พลังกายธาตุ พลังปราณธาตุ และพลังวิญญาณธาตุของเราสูญเสียไป นี่ไม่ใช่พลังรั่วหรอกหรือ ? สำหรับคุณธรรมรั่วนั้น ก็คือมีผู้บำเพ็ญธรรมบางคนที่ไม่รู้จักรักถนอมคุณธรรม ไม่รู้ว่าคุณธรรมก็คือพื้นฐานของการบำเพ็ญธรรม มักจะเกิดความยโสโอ้อวดอยู่เสมอ โอหังอวดดี โดยคิดว่าตัวเองเก่ง ตัวเองแน่กว่าผู้อื่น เช่นนี้ไม่ใช่การทำให้คุณธรรมในตนเสื่อมถอยด้อยค่าลงหรอกหรือ ? ยังมีบางคนที่กุศลรั่ว นั่นก็คือคนที่ยังไม่หยุดฆ่าสัตว์ตัดชีวิต คนที่ยังไม่หยุดสร้างวจีกรรม (อันได้แก่การพูดคำโกหก การพูดคำส่อเสียด การพูดคำเพ้อเจ้อ การพูดคำหยาบ) คนที่ยังไม่หยุดประพฤติผิดในกาม เมื่อสร้างบาปกรรมเหล่านี้ ก็คือ

พฤติการณ์ที่ทำให้กุศลความดีรั่วมิใช่หรือ ? บุญรั่ว ก็คือ หลงระเริง ฟุ่มเฟือย สุรุ่ยสุร่าย ไม่รู้จักรักถนอมทรัพย์สินสิ่งของ อย่างเช่น การดื่มเหล้า เล่นการพนัน โลภไคว่คว้าแสวงหาความรุ่งเรือง อยากร่ำรวย อยากมียศมีตำแหน่ง อยากมีชื่อเสียงโด่งดัง นี่ไม่ใช่การทำให้บุญที่ตนเองสร้างมารั่วออกไปหรอกหรือ ?

ไฉ้เซิง : อ่อ ! ที่แท้เป็นเช่นนี้

พุทธจี้กง : ศิษย์เรา ! ตอนนี้เจ้าลองมองดูเบื้องล่างสิ

ไฉ้เซิง : เอ๊ะ ! ทำไมถึงมีรัศมีพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า เหมือนดั่งรุ้งของตะวันทรงกลด นั่นมันคืออะไรหรือครับ ?

พุทธจี้กง : เดี๋ยวอาจารย์จะเคลื่อนบัลลังก์บัวลงไปให้เจ้ามองดูได้ชัดๆ

(ไฉ้เซิงมองดูอย่างละเอียด ที่แท้แล้วคือสถานที่แห่งหนึ่งที่เขารู้จักดี)

ไฉ้เซิง : พระอาจารย์ ! นั่นมันสำนักธรรมเซิ่งเทียนถังของเราไม่ใช่หรือนั่นน่ะ ? มองเห็นเพื่อนผู้ร่วมบำเพ็ญยืนอยู่สองฟากข้างด้วยความเคารพศรัทธา ดูสง่างามน่าเกรงขาม แสงรัศมีเจิดจ้าสว่างไสว ไม่เหมือนกับที่เห็นในยามปกติ

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! ก็เมื่อเดือนที่แล้วไม่ใช่ว่าอาจารย์เคยบอกกับเจ้ารึไงว่า สำนักธรรมเล็กๆดำเนินในมหาธรรมอันยิ่งใหญ่ หรือว่าเจ้าไม่รู้ ?

ไอ้เซิง : พระอาจารย์พูดถึงตรงนี้ ศิษย์รู้สึกว่านี่เป็นภาระหน้าที่อันใหญ่หลวงนัก

พุทธจี้กง : ศิษย์เรา ! เจ้ามีจิตใจเช่นนี้ อาจารย์รู้อยู่แล้ว ก็เพราะเจ้ามีจิตใจเช่นนี้ ดังนั้นภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่จึงให้เจ้าเป็นผู้รับผิดชอบ เจ้าดูสิ ผู้ที่มีบุญสัมพันธ์กับเจ้ากำลังทยอยกันเข้ามาที่เซิ่งเทียนถัง แล้วต่อไปผู้ที่มีความเลื่อมใสศรัทธาในแต่ละที่ก็จะเข้ามาร่วมเป็นสมาชิกคณะกรรมการร่วมหนุนส่งงานธรรม เจ้าลองคิดดูก็จะรู้ได้ เซิ่งเทียนถังเป็นเรือธรรมลำใหญ่ สามารถฉุดช่วยผู้คนได้มากมายนับไม่ถ้วน ต่อไปงานธรรมจะรุ่งเรืองอย่างปาฏิหาริย์

ไอ้เซิง : ต่อไปจะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นจริงๆหรือครับ ?

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! นี่ก็คือผลจากการที่เจ้าได้ตั้งมหาปณิธานอันยิ่งใหญ่ ดังนั้นผู้บำเพ็ญปฏิบัติในธรรมกาลยุคสาม รวมทั้งศิษย์ทั้งหลายที่กลับมาเกิดใหม่ด้วยแรงปณิธานจะมาร่วมกันหนุนส่งงานธรรม มีเงินออกเงิน มีแรงออกแรง ให้กำลังใจซึ่งกัน เจ้าดูสิ ศิษย์ในสำนักตอนนี้ก็มีจำนวนครึ่งหนึ่งที่เป็นจุลโพธิสัตว์ตั้งปณิธานกลับมาเกิดใหม่ พวกเขาก็คือผู้ที่ตั้งมหาปณิธานไว้ในชาติก่อนๆก่อนหน้านี้ แต่เป็นเพราะหลายชาติที่ผ่านมาพวกเขาถูกแรงปรารถนาทางด้านวัตถุยั่วยวนจนทนไม่ไหว จึงไม่สามารถทำภารกิจให้สำเร็จลุล่วง พวกเขารู้ว่ายุคนี้เป็นยุคที่มหาธรรมปกโปรด ดังนั้นจึงเข้าร่วมขบวนกับเซิ่งเทียนถัง นี่ก็คือโชคชะตาของพวกเขา แล้วหลังจากนี้ก็ยังจะมีศิษย์อีกจำนวนมากที่เข้ามาเพราะเลื่อมใสศรัทธา

ในธรรม มีเงินออกเงิน มีแรงออกแรง พากเพียรบากบั่น ร่วมกันอุทิศทุ่มเทเพื่อเรือธรรมเซิ่งเทียนถังลำใหญ่นี้

ไจ้เซิง : ถ้าหากเป็นเช่นนี้ก็ดีเลย เพราะนับตั้งแต่ศิษย์ได้รับพระโองการให้เปิดสำนักธรรมเป็นต้นมาก็ยุ่งจนไม่สามารถปลีกตัวไปทำงานอื่นได้เลย แรงกดดันมากซะจนหายใจหายคอแทบไม่ทัน ยังมีศิษย์พี่ศิษย์น้องร่วมสำนักเหล่านี้อีก พวกเขาล้วนมีจิตศรัทธาที่มั่นคงแน่วแน่ไม่เปลี่ยนแปลง ยังมีสาธุชนคนดีที่มีความมุ่งมั่นอุดมการณ์เดียวกันและมีใจอยากทำงานมาร่วมเป็นคณะกรรมการช่วยหนุนส่งงานธรรมอีก นี่เป็นพระมหากรุณาธิคุณของฟ้าเบื้องบนที่ทรงเมตตาช่วยเหลือจริงๆ มิเช่นนั้นแล้วหากอาศัยเพียงแค่กำลังความสามารถของตัวเอง ถึงที่สุดแล้วย่อมมีขอบเขตจำกัด.............พระอาจารย์ครับ ! วันนี้ไม่ใช่ว่าเรากำลังประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดีกันอยู่ใช่ไหมครับ ? ทำไมตอนนี้เรายังไปไม่ถึงแดนสุขาวดีสักที

พุทธจี้กง : วันนี้เวลาไม่พอแล้ว ไว้ครั้งหน้าค่อยว่ากัน

ไจ้เซิง : ก็ดีเหมือนกันนะ ! แต่ว่าแดนสุขาวดีพุทธเกษตรเป็นพุทธภูมิของพระอมิตาภพุทธเจ้า ถ้าอย่างนั้น เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ไม่เป็นการจำกัดแคบไปหน่อยเหรอ ?

พุทธจี้กง : เจ้าหมายความว่าอย่างไร ?

ไจ้เซิง : ศิษย์หมายความว่าแดนสุขาวดีเป็นชื่อของแดนวิสุทธิภูมิแดนหนึ่งที่กล่าวไว้ในพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน แต่ว่าในโลกนี้ยังมีศาสนา

อื่นอีกหลายศาสนา ถ้าหากเราแพร่ประกาศเพียงแค่แดนสุขาวดีในศาสนาพุทธให้ชาวโลกได้รู้จักเท่านั้น จะไม่เป็นการจำกัดแคบไปหน่อยเหรอ ?

พุทธจี้กง : ที่เจ้าพูดมานั้น ถูกต้องแล้ว ฟ้าไม่ได้มีแค่ฟ้าเดียว ยังมีฟ้าอื่นๆอีก ดินแดนวิสุทธิภูมิก็ไม่ได้มีแค่ดินแดนเดียว ยังมีดินแดนวิสุทธิภูมิดินแดนอื่นๆอีก สถานที่ศึกษาบำเพ็ญเพียรก็ไม่ได้มีที่เดียว ยังมีที่อื่นๆอีก นามที่ใช้เรียกขานสถานที่ดินแดนเหล่านั้นก็ไม่ได้มีนามเรียกขานเพียงแค่นามเดียว ยังมีนามเรียกขานนามอื่นๆอีก อย่างเช่น พุทธฝ่ายมหายานมีดินแดนที่ชื่อว่าสุขาวดี เต๋ามีดินแดนที่เรียกว่าอู๋จี๋ (อนุตตรภูมิ) คริสต์ก็มีดินแดนที่เรียกว่าสวรรค์ หยูมีดินแดนที่เรียกว่าหลี่เทียน ดังนั้นนอกจากพาเจ้าไปจาริกแสวงธรรมที่แดนสุขาวดีเพื่อประพันธ์หนังสือเล่มนี้แล้ว ถ้าหากต่อไปในภายหน้ามีโอกาส อาจารย์ก็จะพาเจ้าไปเยี่ยมเยียนโลกธาตุอื่นๆบ้าง เอาล่ะ ! วันนี้พวกเราก็ลองรถกันเพียงเท่านี้

ไต้เซิง : ครับ

พุทธจี้กง : ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไต้เซิงลงจากบัลลังก์บัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 2 ไฉ้เซิงได้เห็นความวิจิตรตระการตาของแดนสุขาวดีเป็นครั้งแรก และได้ทดลองเกิดแบบโอปปาติกะในดอกบัว

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 2 วันที่ 5 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 7 มีนาคม พ.ศ.2527)
พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

เซิ่งเทียนถัง มีใจกว้าง สามารถรับ ผู้ร่วมงาน ที่มีใจ

ฉุดช่วยคน ให้กว้างไกล จิตใจต้อง รองรับได้ ดั่งห้วงน้ำ

จะพ้นความ ปุถุชน ตัดอารมณ์ และนิสัย ทางโลกได้ จึงก้าวข้าม

ต่างฝ่ายต่าง ก็จะต้อง พยายาม ไถนาธรรม ของตนเอง

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! ตั้งแต่เปิดสำนักธรรมเป็นต้นมา ศิษย์ทั้งหลายต่างวุ่นอยู่กับงานธรรม ความมุ่งมั่นและความศรัทธาจริงใจนี้ทำให้เซียนพุทธะทั้งหลายต่างชื่นชม ในช่วงนี้ศิษย์ทั้งหลายต่างก็ได้ประสบกับความเหนื่อยยากกันมาอย่างโชกโชน นี่ก็คือฟ้าเบื้องบนได้มอบภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่มาฝึกฝนหล่อหลอมเซิ่งเทียนถัง

ไฉ้เซิง : พระอาจารย์พูดถูก เมื่อปรารถนาจะทำเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้สำเร็จ ถ้าหากไม่มีจิตใจที่มั่นคงยืนหยัด มุ่งมั่นไม่ย่อท้อ ก็ยากที่จะทำภารกิจนั้นให้สำเร็จลุล่วงได้ ในเมื่อวันนี้สำนักธรรมของเราได้รับภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่จากฟ้าเบื้องบน ผู้ร่วมบำเพ็ญทุกคนในสำนักก็

จะต้องทุ่มเทกันอย่างสุดกายสุดใจสุดกำลังความสามารถ ร่วมกันพากเพียรต่อสู้ฟันฝ่าให้ภารกิจสำเร็จลุล่วง

พุทธจี้กง : งั้นศิษย์ทุกคนในสำนักเซิ่งเทียนถังก็ต้องเหนื่อยหน่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าที่แบกรับภาระใหญ่ จะต้องผ่านการทดสอบในแต่ละขั้นๆ

ไต้เซิง : พระอาจารย์ ! คืนนี้พระอาจารย์จะพาศิษย์ไปจาริกแสวงธรรมที่แดนสุขาวดีใช่ไหมครับ ?

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! นี่เจ้ารอจนทนรอต่อไปไม่ไหวแล้วเหรอ ?

ไต้เซิง : ฮ่าๆ ! แน่นอนสิครับ ได้ไปเที่ยวชมทัศนียภาพของแดนสุขาวดีให้เห็นเป็นประจักษ์กับตา อย่างไรก็ต้องดีกว่าเที่ยวชมทัศนียภาพของโลกมนุษย์อยู่แล้ว

พุทธจี้กง : เอาล่ะ ! เจ้านั่งบัลลังก์บัวให้ดี เราสองคนออกเดินทางกันเถอะ

ไต้เซิง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทาง

พุทธจี้กง : เบื้องหน้านั่นพระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อมาตอนรับพวกเราแล้ว ศิษย์เรา ! เจ้ารีบเข้าไปกราบคารวะเร็ว

ไต้เซิง : ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์

โพธิสัตว์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี วันนี้ท่านพุทธจี้กงและไต้เซิงมาถึงแดนสุขาวดีเพื่อทำการสัมภาษณ์รวบรวมข้อมูลในแดนวิสุทธิภูมิอัน

ศักดิ์สิทธิ์และวิจิตรตระการตาแห่งนี้ด้วยตัวเอง ช่างเป็นโอกาสที่ประจวบเหมาะจริงๆ นั่นเพราะตั้งแต่ช่วงธรรมกาลยุคท้ายเป็นต้นมา เวไนยมีจิตใจที่เขลาหลง มีกัมมาวรณ์หนัก (กัมมาวรณ์ คือ กรรมอันเป็นเครื่องกีดกั้นไม่ให้เข้าถึงธรรม) มีเพียงธรรมวิถีแห่งการสวดท่องพุทธนามที่สามารถปกแผ่ฉุดช่วยรากบุญทั้ง 3 ระดับ ไม่ว่าคนสมองทื่อปัญญาทึบหรือคนที่มีสติปัญญาฉับไว ก็สามารถได้รับการปกโปรดฉุดช่วยอย่างเสมอภาคกัน ดังนั้นคนที่รู้จักสวดพุทธนามล้วนเป็นคนที่ซื่อๆ มีความจริงใจ มีกุศลมูลเป็นที่ตั้ง

ไฉ้เซิง : ที่พระโพธิสัตว์กล่าวมานั้นถูกต้องที่สุด ดังนั้นวันนี้ผู้น้อยจึงได้รับพระโองการให้ประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดี ได้มาจาริกศึกษาธรรมที่แดนสุขาวดี รู้สึกโชคดีเป็นอย่างยิ่ง ขอพระโพธิสัตว์ได้โปรดชี้แนะผู้น้อยให้มากๆหน่อย

โพธิสัตว์ : ได้สิ ! แดนสุขาวดี หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “*แดนวิสุทธิภูมิ*” ที่เรียกว่าแดนวิสุทธิภูมิก็เพราะว่าแดนพุทธเกษตรของพวกเรามีความบริสุทธิ์สง่างาม วิสุทธิ์ประเสริฐอย่างที่สุด ทุกคนในพุทธเกษตรของพวกเราล้วนเกิดแบบโอปปาติกะในดอกบัว วันนี้เมธีอยากจะลองเกิดแบบโอปปาติกะในดอกบัวดูบ้างไหมล่ะ ?

ไฉ้เซิง : ขอเรียนถามท่านพระโพธิสัตว์ การเกิดแบบโอปปาติกะในดอกบัวคืออย่างไร ?

โพธิสัตว์ : การเกิดแบบโอปปาติกะในดอกบัว สามารถแบ่งการเกิดออกเป็น 3 ชั้น 9 ระดับ ดังนี้คือ เกิดในบัวชั้นบนระดับบน เกิดในบัวชั้นบนระดับกลาง เกิดในบัวชั้นบนระดับล่าง เกิดในบัวชั้นกลางระดับบน เกิดในบัวชั้นกลางระดับกลาง เกิดในบัวชั้นกลางระดับล่าง เกิดในบัวชั้นล่างระดับบน เกิดในบัวชั้นล่างระดับกลาง เกิดในบัวชั้นล่างระดับล่าง แต่การเกิดในบัวชั้นบนระดับบนนั้นจะใช้ระยะเวลาในการเกิดสั้นที่สุด วันนี้เนื่องด้วยเวลาที่จำกัด เราจะให้เมธีได้ทดลองเกิดในบัวชั้นบนระดับบนดูก็แล้วกัน

ไฉ้เซิง : คิดไม่ถึงเลยว่าวันนี้จะสามารถได้ลองเกิดในดอกบัวด้วย ช่างน่ามหัศจรรย์จริงๆ

โพธิสัตว์ : เอาล่ะ ! เดี๋ยวเราจะตั้งจิตอธิษฐานให้เมธีไปเกิดในดอกบัวแบบฉับพลัน

(พระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อสวดมนต์อธิษฐานให้ไฉ้เซิงไปเกิดในดอกบัวแบบฉับพลัน เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น ไฉ้เซิงก็ผุดขึ้นมาจากดอกบัวขนาดใหญ่ซึ่งบานอยู่ภายในสระสัปตรัตนะ มองเห็นไฉ้เซิงประนมมือ มีความวิสุทธิ์สะอาด สง่างามน่าเกรงขาม มีรัศมีเป็นแสงสว่างอ่อนๆเปล่งออกมาจากกาย เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่หาดูได้ยากยิ่ง ตอนนี้ไฉ้เซิงประนมมือคุกเข่าลงกราบพระอมิตาภพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์กวนอิน พระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อ รวมถึงพระโพธิสัตว์ทั้งหลายแบบเบญจางคประดิษฐ์ ไฉ้เซิงคุกเข่าอยู่บนดอกบัว ดูสุภาพเรียบร้อยและมีมารยาท

พระอมิตาภพุทธเจ้าผู้เปี่ยมล้นด้วยมหาเมตตามหากรุณา ได้แผ่รัศมีสีทองออกมานับร้อยพันโกฏิ ส่องสว่างไปทั่วตรีสหัสสะมหาสหัสสะโลกธาตุ อุณาโลมระหว่างคิ้วหมุนเวียนขวาปรากฏเป็นธรรมลักษณะ 8,4000 พระธรรมขันธ์อยู่เบื้องหน้า พระโพธิสัตว์กวนอินมีกายสีม่วงทองบนศีรษะมีมงกุฎเปล่งรัศมีเป็นวงกลมแผ่ไปทั่วโลกธาตุทั้งสิบทิศ ดอกบัวสีแดงในอ้อมแขนเปล่งแสงรัศมีที่มีกลิ่นหอมอันประเสริฐลึกล้ำอัศจรรย์แผ่ขจรไปไกล 80 โกฏิ ยังได้เห็นพระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อมีกายสีม่วงทองสาดส่องไปทั่วโลกธาตุทั้งสิบทิศ บนศีรษะมีมงกุฎ ในมงกุฎมีแจกันวิเศษที่เปล่งรัศมีออกมาอย่างไร้ขอบเขตประมาณ แสงรัศมีต่างๆซึ่งปรากฏอยู่ในแดนวิสุทธิภูมิแห่งนี้ช่างลึกล้ำอัศจรรย์ตระการตาจนเห็นแล้วต้องร้องอุทานว่า โอ้โห ! โอ้โห ! โอ้โห ! อันนี้ก็น่ามอง อันนี้ก็น่ามอง อันนี้ก็น่ามองงดงามตื่นตาตื่นใจไปหมดจนไม่รู้จะเลือกมองอะไรก่อนดี แม้แต่พื้นของที่นี่ก็เป็นทองคำเปล่งแสงแวววาว บนพื้นไม่มีฝุ่นละอองหรือคราบสกปรกเลยแม้แต่นิดเดียว ช่างมหัศจรรย์จริงๆ กลางอากาศก็เต็มไปด้วยหอสูงทรงโบราณแบบจีนมากมายจนไม่อาจนับคำนวณได้ ล้วนประดับประดาตกแต่งด้วยไข่มุก โมรา ทอง เงิน ไพฑูรย์ ยังได้เห็นดอกบัวจำนวนมากมายมหาศาลนับไม่ถ้วนอยู่ในสระสัปตรัตนะ บนดอกบัวมีนกน้ำนานาชนิดขับร้องเสียงธรรมอันประเสริฐด้วยเสียงอันไพเราะ ทำให้เสียงพระธรรมแพร่กระจายไปทั่วโดยไม่ขาดช่วง)

พระอมิตาภพุทธเจ้าผู้เปี่ยมล้นด้วยมหาเมตตามหากรุณาทรงตรัสออกมาจากสุวรรณโอษฐ์ของพระองค์ว่า : เมธีไม่ต้องมากพิธี เชิญลุกขึ้น

เกิด ยินดีต้อนรับ เจ้ารับบัญชาให้มาจาริกศึกษาธรรมที่พุทธภูมิของเรา เพื่อเปิดเผยสภาพจริงของแดนสุขาวดี เชื่อแน่ว่าในวันที่หนังสือเล่มนี้ประพันธ์เสร็จ จะสามารถฉุดช่วยผู้คนให้มาเกิดยังแดนพุทธภูมิอันวิสุทธิ์สงบแห่งนี้ได้จำนวนมากมายนับไม่ถ้วน เราเองก็จะสำแดงนิรมาณกายนับร้อยพันโกฏินิรมาณกายลงไปยังโลกแห่งความเสื่อม เพื่อรับพวกเขาเหล่านั้นมาเกิดยังแดนสุขาวดีของเรา

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยขอเรียนถามพระอมิตาภพุทธเจ้า ไม่ทราบว่าพระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อที่ผู้น้อยได้พบเจอกลางทาง และยังเป็นผู้ที่นำพาผู้น้อยให้มาเกิดในดอกบัวเมื่อครู่นี้เป็นนิรมาณกายของพระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อใช่หรือไม่ครับ ?

พระอมิตาภพุทธเจ้า : ถูกต้องแล้ว

ไฉ้เซิง : เรียนพระอมิตาภพุทธเจ้า ผู้น้อยยังมีข้อสงสัยอีกข้อ ไม่ทราบว่าแดนสุขาวดีนี้สร้างขึ้นมาได้อย่างไร เหตุใดถึงได้ประเสริฐเลิศล้ำและวิจิตรตระการตาอย่างหาที่เปรียบมิได้เช่นนี้ ?

พระอมิตาภพุทธเจ้า : เมธีถามได้ดีมาก แดนสุขาวดีแห่งนี้สำเร็จขึ้นด้วย บุญกุศล แรงปณิธาน ปัญญา และบุญญานุภาพ

ไฉ้เซิง : ขอบคุณพระอมิตาภพุทธเจ้าเมตตา ผู้น้อยขอตัวก่อน

(ตอนนี้นิรมาณกายของพระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อได้เหาะมาถึง และรับไฉ้เซิงไปยังหอสูงทรงโบราณแบบจีน)

โพธิสัตว์ : ไฉ้เซิง วันนี้เจ้ามาที่พุทธภูมิของพวกเราเป็นครั้งแรก เจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง ?

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยรู้สึกชื่นชมและรู้สึกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เป็นอจินไตยเกินกว่าที่จะจินตนาการ ไม่ใช่สิ่งที่สามารถเข้าใจได้ด้วยตรรกะสามัญของปุถุชนคนทั่วไป

โพธิสัตว์ : เมธี ! วันนี้เป็นเพราะเจ้าได้รับบัญชาให้ประพันธ์หนังสือ ดังนั้นเจ้าจึงมีโอกาสได้มายังแดนวิสุทธิภูมิแห่งนี้

ไฉ้เซิง : ถ้าหากว่าสามารถได้อยู่ที่นี่ตลอดไปก็คงจะดีมากๆ ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ เหตุใดในสระสัปตรัตนะถึงได้มีดอกบัวมากมายเช่นนี้ ?

โพธิสัตว์ : ดอกบัวในสระสัปตรัตนะนี้เกิดขึ้นจากแรงตอบสนองของผู้ที่สวดพุทธนาม ซึ่งตอนนี้พวกเขายังมีชีวิตอยู่ในโลกธาตุอื่น ยังไม่ได้มาเกิดที่นี่ ถ้าหากดอกบัวมีขนาดใหญ่อีกทั้งดูสดใสมีชีวิตชีวา ก็แสดงว่าผู้บำเพ็ญที่เป็นเจ้าของดอกบัวดอกนั้นมีความขยันหมั่นเพียร ตั้งใจสวดท่องพุทธนาม แต่ถ้าหากดอกบัวมีขนาดเล็กอีกทั้งเหี่ยวเฉาก็แสดงว่าผู้สวดพุทธนามที่เป็นเจ้าของดอกบัวดอกนั้นมีความเหนื่อยหน่าย ขี้เกียจ ไม่มีความตั้งใจในการสวด ดังนั้นเราแค่ดูดอกบัวในสระสัปตรัตนะ เราก็รู้แล้วว่าใครเอาจริงเอาจังกับการสวดพุทธนามหรือไม่

ไฉ้เซิง : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง แยบยลจริงๆ

(ตอนนี้พระพุทธจี้กงได้เหาะมาถึงแล้ว)

พุทธจี้กง : เอาล่ะ ! วันนี้ดึกแล้วสมควรแก่เวลาแล้ว ไฉ้เซิงรีบคุกเข่ากราบลาพระโพธิสัตว์เถอะ

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยกราบลาพระโพธิสัตว์ ขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่ช่วยอำนวยความสะดวกและให้คำชี้แนะ

พุทธจี้กง : ไฉ้เซิงรีบนั่งบัลลังก์บัว พวกเรากลับกันเถอะ

ไฉ้เซิง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

อธิบายคำศัพท์

โอปปาติกะ - ในศาสนาพุทธได้แบ่งการเกิดของสัตว์ออกเป็นสี่ประเภท คือ

1.ชลาพุชะ คือ ประเภทที่เกิดในครรภ์ ได้แก่สัตว์ที่เกิดอยู่ในครรภ์ก่อนแล้วคลอดออกมาเป็นตัว เช่นมนุษย์ สัตว์บางประเภท เป็นต้นว่า โค กระบือ ม้า เสือ วาฬ โลมา

2.อัณฑชะ คือ ประเภทที่เกิดในไข่ ได้แก่สัตว์เดรัจฉานบางประเภทที่เกิดในฟองไข่ก่อนแล้วฟักออกมาเป็นตัว เช่น ไก่ เป็ด นก มด เต่า กบ เป็นต้น

3.สังเสทชะ คือ ประเภทที่เกิดในเถ้าไคล ได้แก่สัตว์ที่เกิดในของสกปรกโสมม เช่น หนอน ยุง แมลงบางชนิด

4.โอปปาติกะ คือ ประเภทที่ผุดขึ้น ได้แก่สัตว์ที่เกิดมาโดยไม่ได้อาศัยพ่อแม่และของโสโครกหรือที่ชื้นแฉะ แต่อาศัยกรรมอย่างเดียว และเมื่อเกิดก็เติบโตขึ้นทันทีทันใด เช่น พวกสัตว์นรก เปรต เทวดา พรหม มนุษย์โลกสมัยต้นกัป เป็นต้น

สระสัปตรัตนะ – หมายถึงสระบัวที่ประดับด้วยอัญมณีเจ็ดอย่าง

อุณาโลม – ตามความหมายเดิม หมายถึงขนระหว่างคิ้ว และเป็นลักษณะอย่างหนึ่งในมหาปุริสลักษณะ 32 ประการ อุณาโลมที่เป็นมหาปุริสลักษณะ มีคำบาลีในพระไตรปิฎกว่า “อุณฺณา ภมุกนฺตเร ชาตา โอทาตา มุทุตูลสนฺนิภา.” แปลว่า มีพระอุณาโลมขาวละเอียดอ่อนดังสำลีเกิดระหว่างพระขนง อรรถกถาขยายความว่า ถ้าจับปลายเส้นพระโลมาแล้วดึงออกจะได้ความยาวประมาณครึ่งช่วงแขน เมื่อปล่อยกลับ เส้นพระโลมาจะม้วนเป็นทักษิณาวรรต ปลายชี้ขึ้นบน ต่อมา มีการนำลักษณะของอุณาโลมไปประดิษฐ์เป็นรูปลักษณ์อย่างหนึ่ง และนำไปใช้เป็นเครื่องหมายบางอย่าง นอกจากนี้ยังเกิดความนิยมเจิมจุดที่หน้าผากเป็นเครื่องหมายอุณาโลม ถือกันว่าเป็นสิริมงคล

การขัดเกลาทางสังคม - คือการเรียนรู้ของสมาชิกในสังคมทั้งรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพตามความต้องการของสังคม การขัดเกลาทางสังคมคือการนำคนเข้าสู่ระบบของสังคมโดยผ่านกระบวนการต่างๆที่ทำหน้าที่ขัดเกลาอัตชีวะให้พ้นจากสภาพสัญชาตญาณเดิม กลายเป็นมนุษย์สังคม เพราะมนุษย์ไม่ได้อยู่คนเดียวในโลก จึงต้องผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมตลอดชีวิต ทั้งทางตรงและทางอ้อม

ครั้งที่ 3 ไจ้เซิงเที่ยวชมสภาพแวดล้อมในแดนสุขาวดี พระโพธิสัตว์อธิบายวิธีสวดภาวนาพุทธนามแบบสิบจบ

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 2 วันที่ 15 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 17 มีนาคม พ.ศ.2527)

พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

ปกโปรด กล่อมเกลา ฉุดช่วย เวไนย ครั้งใหญ่

ผูกบุญ กว้างไกล ได้คน คุณภาพ หัวกะทิ

หลวนเหมิน ประกาศธรรม โน้มนำ คนหลง ดึงสติ

สอนให้ เป็นคนดี สงเคราะห์ให้ พ้นอบาย

พุทธจี้กง : นับตั้งแต่ธรรมกาลยุคท้ายมานี้ วิธีปกโปรดกล่อมเกลาของหลวนเหมินสามารถฉุดช่วยผู้มีบุญสัมพันธ์ได้กว้างไกล ทำให้สาธุชนคนดีได้มีที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ ทำให้คนที่ไม่ดีสามารถกลับตัวเป็นคนดี การขัดเกลาทางสังคมประเภทนี้ทำให้คนที่หลงผิดสามารถกลับตัวใหม่ได้ไม่รู้เท่าไหร่ต่อเท่าไหร่ ช่วยลดปัญหาสังคมได้ไม่น้อย

ไจ้เซิง : ปัญหาทางสังคมที่พระอาจารย์พูดถึง หมายถึงอะไรครับ ?

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! ในสังคมทุกวันนี้มีแต่การฆ่า ลักขโมย ประพฤติผิดในกาม การโกหกหลอกลวง การเสพสิ่งมึนเมา เกิดขึ้นอย่างไม่ขาดสาย สาเหตุของปัญหาก็เป็นเพราะว่าจิตใจของแต่ละคนไร้ที่ยึดเหนี่ยว สมมติ

ว่ามีหญิงชราที่โดดเดี่ยวทุกข์ยากไร้ที่พึ่งพิงอยู่คนหนึ่ง ในยามปกติหญิงชราคนนี้ก็ได้รับการขัดเกลาทางสังคม และอันที่จริงเดิมทีแล้วก็ไม่จำเป็นที่จะต้องได้รับการสงเคราะห์ช่วยเหลือจากผู้อื่น เพราะอะไรถึงพูดอย่างนี้ ? ก็เพราะจริงๆแล้วหญิงชราคนนี้มีลูกชาย ควรได้รับการเลี้ยงดูจากลูกชาย แต่เป็นเพราะรากบุญของลูกชายไม่หยั่งลึก ไม่สามารถทนต่อสิ่งยั่วยุทางด้านวัตถุได้ อีกทั้งไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคม ดังนั้นจึงใช้ชีวิตอย่างไร้แก่นสารไปวันๆ วันๆไม่ได้ทำงานการอะไร ได้แต่กิน ดื่ม เที่ยวเล่น เสพสุข ชอบหาเรื่องทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท สภาพเหตุการณ์เช่นนี้ ไม่เพียงสร้างปัญหาให้กับครอบครัวเท่านั้น แต่ยังกลายเป็นปัญหาของสังคมด้วย จากเรื่องที่กล่าวมาข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่า การใช้หลักธรรมคำสอนมาขัดเกลาสังคมเป็นเรื่องที่จำเป็นเร่งด่วน เพราะอะไรล่ะ ? ก็เพราะว่าถ้าหากลูกเกเรคนนี้สามารถได้รับการกล่อมเกลาจากหนังสือธรรมะตั้งแต่อายุยังน้อย เขาก็จะก้าวไปสู่หนทางที่ดี เพราะอย่างนี้จึงทำให้ปัญหาในครอบครัวและปัญหาทางสังคมได้รับการแก้ไขไปโดยปริยาย

ไฉ้เซิง : ที่พระอาจารย์พูดมานั้นถูกต้องมีเหตุผล คิดไม่ถึงเลยว่าการนำหลักธรรมคำสอนไปปกโปรดกล่อมเกลา ไม่เพียงทำให้จิตใจพ้นทุกข์ ยังมีผลดีเป็นประโยชน์ต่อครอบครัวและสังคมเป็นอย่างยิ่ง

พุทธจี้กง : วันนี้เราสองคนจะนำสิ่งดีๆที่ดียิ่งกว่ามาบอกต่อกับชาวโลก ให้ชาวโลกได้รู้กัน

ไฉ้เซิง : สิ่งดีๆที่ดียิ่งกว่า คืออะไรหรือครับ ?

พุทธจี้กง : ก็คือการสวดพุทธนามของพระอมิตาภพุทธเจ้าไงล่ะ !

ไฉ้เซิง : อ๋อ ! ใช่แล้ว ใช่ไหมว่าตอนนี้เรากำลังจะเดินทางไปแดนสุขาวดีกัน ?

พุทธจี้กง : ย่อมเป็นเช่นนั้น

ไฉ้เซิง : ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : ข้างหน้านั่นมีพระโพธิสัตว์มารับเจ้าแล้ว เจ้าก็ตามท่านไปเถอะ อาจารย์ยังมีธุระอื่นต้องไปทำ เดี๋ยวอาจารย์ขอตัวไปทำธุระที่อื่นก่อน

ไฉ้เซิง : ครับ

(ตอนนี้ไฉ้เซิงกราบลาพระพุทธจี้กง จากนั้นคุกเข่ากราบคารวะพระโพธิสัตว์แล้วจึงตามพระโพธิสัตว์ไป)

โพธิสัตว์ : เมธี ! ถึงแดนสุขาวดีแล้ว

ไฉ้เซิง : ขอถามท่านพระโพธิสัตว์ อากาศที่นี่อบอุ่นกำลังดี ไม่หนาวไม่ร้อน ใช่ไหมว่าตอนนี้ที่นี่กำลังเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิพอดี ?

โพธิสัตว์ : ไม่ใช่หรอกเมธี สี่ฤดูของที่นี่เหมือนดั่งฤดูใบไม้ผลิ ดังนั้นอากาศของที่นี่จึงอบอุ่นกำลังดี ไม่หนาวไม่ร้อนจนเกินไป และจะเป็นเช่นนี้ตลอดกาลไม่เปลี่ยนแปลง

(ไฉ้เซิงได้ยินพระโพธิสัตว์พูดเช่นนี้ก็รู้สึกฉงนสงสัยเป็นอันมาก แต่ก็อดชื่นชมไม่ได้)

ไฉ้เซิง : ช่างดีจริงๆ ถ้าสภาพอากาศไม่มีเปลี่ยนแปลง อย่างนี้ก็ไม่ต้องเป็นไข้หวัด แล้วก็ไม่ต้องไปหาหมอด้วย

โพธิสัตว์ : ที่นี่ไม่มีโรงพยาบาลหรอก

ไฉ้เซิง : ไม่มีโรงพยาบาล งั้นเวลาเจ็บป่วยจะทำอย่างไร ?

โพธิสัตว์ : เจ้าวางใจเถอะ เพราะทุกคนที่มาเกิดในแดนสุขาวดีจะไม่มีใครเจ็บป่วยเลย

ไฉ้เซิง : เพราะอะไรครับ ?

โพธิสัตว์ : เพราะว่าทุกคนที่มาเกิดในแดนสุขาวดี ล้วนเกิดแบบโอปปาติกะโดยถือกำเนิดจากภายในดอกบัว ซึ่งไม่เหมือนกับเวไนยในสหาโลกธาตุที่เกิดออกมาจากรกในครรภ์ของแม่ แล้วที่ยิ่งไปกว่านั้น ที่นี่คือแดนวิสุทธิภูมิ หากลองคิดดูก็จะรู้ว่าสภาพแวดล้อมของที่นี่มีความวิสุทธิ์สะอาดเพียงใด ดังนั้นจึงไม่มีเชื้อโรคส่งผลกระทบต่อร่างกาย แล้วก็ไม่มีเรื่องการเกิดโรคติดต่อด้วย

ไฉ้เซิง : ที่พูดมาก็ถูกเนอะ สภาพแวดล้อมของที่นี่ช่างดีจริงๆ ราวกับภาพวาดที่งดงาม สมบูรณ์แบบ ไร้ที่ติ ฮ่าๆ ! ถ้าหากผู้น้อยวาดภาพเป็นและสามารถวาดภาพทิวทัศน์ให้ออกมาเหมือนของจริงได้ ก็จะเอาสภาพแวดล้อม ทัศนียภาพต่างๆของที่นี่วาดออกมาให้เป็นภาพเสมือนจริง

เชื่อว่าจะต้องเป็นภาพทิวทัศน์ที่งดงามที่สุด แต่น่าเสียดายที่ผู้น้อยวาดภาพไม่เป็น ได้แต่ขีดๆเขียนๆเล่นไปตามประสาเท่านั้น

โพธิสัตว์ : ฮ่าๆ ! เมธีช่างไร้เดียงสานัก ถ้าหากเจ้าอยากวาดภาพงั้นเดี๋ยวเราพาเจ้าไปชมดูแต่ละที่ ขึ้นอยู่กับเจ้าว่าเจ้าจะวาดอย่างไร

(ตอนนี้พระโพธิสัตว์ได้พาไฉ้เซิงนั่งบัลลังก์บัวเที่ยวชมทิวทัศน์ของแดนสุขาวดี ไฉ้เซิงมองเห็นดินแดนมหัศจรรย์ที่เต็มไปด้วยความงดงามตระการตา มากมายหลากหลายจนกล่าวชื่นชมออกมาไม่หยุดปาก)

ไฉ้เซิง : โอ้โห ! ช่างวิเศษจริงๆ ถ้าหากเอาเขาหยางหมิงซันกับทะเลสาบเฉิงชิงและทะเลสาบสุริยันจันทรามาเปรียบเทียบกับทัศนียภาพในแดนสุขาวดีแล้ว ช่างแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว ฮ่าๆ ! คนร่ำรวยสูงศักดิ์ในโลกมนุษย์มีเงินสามารถเที่ยวรอบโลกได้ เราเป็นเพียงลูกหลานประชาชนคนจนที่ไม่มีเงิน แต่สามารถเที่ยวรอบแดนสุขาวดีได้

โพธิสัตว์ : งั้นเจ้าชอบท่องเที่ยวโลกมนุษย์หรือแดนสุขาวดีล่ะ ?

ไฉ้เซิง : ย่อมต้องเป็นแดนสุขาวดีอยู่แล้วครับ

โพธิสัตว์ : เที่ยวแดนสุขาวดีมีดีอย่างไรรึ ?

ไฉ้เซิง : อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ต้องขึ้นโดยสารเครื่องบินหรือเรือ แล้วก็ไม่จำเป็นต้องนั่งรถหรือเดินด้วยเท้า ไม่ต้องเมาเรือ เพราะการเมาเรือเป็นอะไรที่รู้สึกแย่มากๆ

โพธิสัตว์ : เมธี ! นี่คือความโชคดีของเจ้า เจ้าจึงสามารถได้มาท่องเที่ยวที่นี่

ไต้เซิง : เพราะอะไรหรือครับ ?

โพธิสัตว์ : เพราะถ้าหากไม่ใช่ว่าเจ้าได้รับพระโองการให้มาประพันธ์หนังสือ เจ้าก็ไม่สามารถมาถึงแดนสุขาวดีได้

ไต้เซิง : เพราะอะไรครับ ?

โพธิสัตว์ : เพราะว่าเจ้าไม่ได้สวดพุทธนามของพระอมิตาภพุทธเจ้า ดังนั้นเจ้าจึงไม่สามารถอาศัยพุทธานุภาพของพระอมิตาภพุทธเจ้าชักนำให้เจ้ามาที่นี่ได้

ไต้เซิง : ผู้น้อยละอายใจนัก ผู้น้อยยุ่งอยู่กับอริยกิจงานธรรมจนไม่มีเวลาว่างเลย จึงทำให้ไม่มีเวลาสวดพุทธนาม ขอพระโพธิสัตว์โปรดให้อภัยด้วย

โพธิสัตว์ : จะสวดพุทธนามหรือไม่ คือปัญหาเรื่องเกิดตายของตัวเอง ขอให้พระโพธิสัตว์ยกโทษให้จะมีประโยชน์อะไร เจ้าทำงานจนไม่มีเวลาว่าง งั้นเจ้าใช้เวลาตอนรุ่งเช้าหลังจากที่ล้างหน้า แปรงฟัน บ้วนปากเสร็จแล้ว สวดพุทธนามแบบสิบจบก็ได้

ไต้เซิง : การสวดพุทธนามแบบสิบจบคืออย่างไรครับ ?

โพธิสัตว์ : การสวดพุทธนามแบบสิบจบ เป็นวิธีการสวดพุทธนามที่สะดวกและเหมาะสำหรับคนที่ทำงานยุ่งจนไม่มีเวลาว่างโดยเฉพาะ

ไฉ้เซิง : ต้องสวดอย่างไรครับ ?

โพธิสัตว์ : ก็คือในช่วงระหว่างหนึ่งลมหายใจให้สวดพุทธนามว่า “นาโม อาหมีถัวฝอ” รวดเดียวสิบคำ สิบลมหายใจก็จะสวด “นาโม อาหมีถัวฝอ” ได้ 100 คำ นี่ก็คือวิธีการสวดพุทธนามแบบสิบจบ คนที่ทำงานยุ่งมากๆ ขอเพียงช่วงเช้าทำจิตใจให้สงบ หันหน้าไปทางพระพุทธรูป หรือถ้าหากไม่มีพระพุทธรูปก็ให้หันหน้าไปทางทิศตะวันตก ประนมมือ สวดพุทธนามด้วยจิตศรัทธาจริงใจ จิตไม่คิดฟุ้งซ่าน เมื่อเวลาผ่านไปนานวันเข้า บุญกุศลที่ได้จากการสวดพุทธนามนั้นก็ไม่อาจประมาณได้ ตอนที่วาระสุดท้ายของชีวิตมาถึง ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถได้มาเกิดในบัวชั้นบนแต่ก็สามารถได้มาเกิดในบัวชั้นกลาง หรืออาจจะได้มาเกิดในบัวชั้นล่าง เมื่อเวลาผ่านไป 7 วัน หรืออาจจะ 49 วัน บัวก็จะบาน สามารถได้พบพระโพธิสัตว์แสดงธรรมให้ฟัง

ไฉ้เซิง : วิธีนี้เป็นวิธีที่สะดวกจริงๆ

โพธิสัตว์ : แต่ว่าคนที่ดำเนินปฏิบัติวิธีสวดพุทธนามแบบสิบจบจะต้องมีจิตใจที่ยืนหยัดแน่วแน่มั่นคงตลอดไปตราบจนวาระสุดท้ายของชีวิต จะละเลิกกลางครันไม่ได้ เพราะถ้าละเลิกกลางครันก็จะไม่สามารถได้รับการโปรดฉุดช่วยจากพระพุทธะโพธิสัตว์ให้มาเกิดยังแดนสุขาวดีได้แล้วความพยายามที่ทุ่มเทลงไปก่อนหน้านี้ก็จะกลายเป็นโมฆะสูญเปล่าไป ยังมีอีกเรื่องคือหลังจากที่สวดพุทธนามเสร็จแล้ว ต่อจากนั้นจะต้องสวดบทอุทิศด้วย

ไฉ้เซิง : บทอุทิศต้องสวดอย่างไรครับ ?

โพธิสัตว์ : วิธีสวดบทอุทิศให้สวดดังนี้

願生西方淨土中 เอวี้ยน เซิง ซี ฟัง จิ้ง ถู่ จง

(ขอเกิดแดน ประจิมทิศ วิสุทธิภูมิ สุขาวดี)

九品蓮花為父母 จิ๋ว ผิ่น เหลียน ฮวา เหวย ฟู่ หมู่

(มีดอกบัว เก้าระดับชั้น เป็นพ่อแม่ ให้กำเนิด)

花開見佛悟無生 ฮวา ไค เจี้ยน ฝอ อู้ อู๋ เซิง

(เมื่อบัวบาน พบพุทธะ ได้ตื่นแจ้ง พ้นการเกิด)

不退菩薩為伴侶 ปู๋ ทุ่ย ผู ซ่า เหวย ปั้น ห<u>ลวี่</u>*

(มีโพธิสัตว์ ผู้ไม่เกิดความถดถอย เป็นสหาย)

(*เมื่อผู้อ่านเห็นคำว่า "ห<u>ลวี่</u>" เชื่อว่าหลายท่านคงอ่านไม่ออก เนื่องจากข้อจำกัดด้านภาษาทำให้ไม่สามารถเขียนคำๆนี้โดยการเทียบเสียงภาษาจีนออกมาเป็นอักษรไทยให้ทุกท่านอ่านออกได้ สำหรับวิธีการอ่านออกเสียงคำว่า "ห<u>ลวี่</u>" นั้น ขอให้ท่านผู้อ่านทดลองทำตามคำแนะนำของผู้แปลดังนี้ ก่อนอื่นให้ท่านลองพูดคำว่า "หลู่" ก่อน เมื่อพูดคำว่า "หลู่" แล้ว ขอให้ท่านค้างปากไว้ที่ท่าเดิมอย่าเพิ่งขยับปาก ต่อไปวิธีพูดคำว่า "ห<u>ลวี่</u>" คือให้ท่านพูดคำว่า "หลี่" จากปากจู๋ๆแบบตอนที่ท่านพูดคำว่า "หลู่" โดยไม่ต้องฉีกปาก สรุปคือทำปากจู๋แล้วพูดคำว่า "หลี่" จะได้คำว่า "ห<u>ลวี่</u>")

ไฉ่เซิง : พระโพธิสัตว์โปรดเมตตาอธิบายความหมายของบทอุทิศให้ฟังหน่อยได้หรือไม่ครับ ?

โพธิสัตว์ : ได้สิ "เอวี้ยนเซิงซีฟังจิ้งถู่จง" หมายความว่า ข้าพเจ้าสวดพุทธนามด้วยความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือได้ไปเกิดในแดนวิสุทธิภูมิทิศตะวันตก "จิ๋วผิ่นเหลียนฮวาเหวยฟู่หมู่" บัวเก้าระดับชั้น คือขั้นแห่งการบรรลุผลซึ่งแบ่งเป็นเก้าระดับ เพราะว่าคนที่สวดพุทธนามมีระดับฝีมือความสามารถในการบำเพ็ญเพียรสวดท่องตื้นลึกแตกต่างกัน ถ้าฝีมือความสามารถในการบำเพ็ญเพียรสวดท่องอยู่ในระดับสูง พระพุทธะโพธิสัตว์ก็จะลงไปรับที่โลกมนุษย์ด้วยตัวเอง โดยนำวัชรอาสน์ไปรับแล้วพามาเกิดที่แดนสุขาวดี ถ้าหากฝีมือการสวดอยู่ในระดับตื้นเขิน พระพุทธะโพธิสัตว์ก็จะส่งนิรมาณกายลงไปรับขึ้นอาสนบัลลังก์เงินมาเกิดที่แดนสุขาวดี ทุกคนที่มาเกิดในแดนสุขาวดีล้วนเกิดแบบโอปปาติกะโดยถือกำเนิดจากดอกบัว ดังนั้นดอกบัวก็คือพ่อแม่ที่ให้กำเนิดในแดนสุขาวดี "ฮวาไคเจี้ยนฝออู้อู๋เซิง" ก็คือเมื่อดอกบัวบานแล้ว ผู้ที่เกิดออกมาจากบัวชั้นบนระดับบน บัวชั้นบนระดับกลาง บัวชั้นบนระดับล่าง และบัวชั้นกลางระดับบน ก็จะสามารถได้พบพระอมิตาภพุทธเจ้าแสดงธรรมให้พวกเขาฟัง หลังจากที่พวกเขาได้สดับฟังธรรมจากพระอมิตาภพุทธเจ้าแล้วก็จะค่อยๆตื่นแจ้ง หลังจากที่ตื่นแจ้งแล้วก็จะสามารถเข้าใจกระจ่างแจ้งในหลักธรรมที่ไม่เกิดไม่ตาย และสามารถที่จะอยู่ในแดนวิสุทธิภูมินี้ตลอดไปชั่วนิรันดร์ "ปู๋ทุ่ยผูซ่าเหวยปั้นห<u>ลวี่</u>" ก็ในเมื่อได้อยู่ในแดนวิสุทธิภูมินี้

ตลอดไปชั่วนิรันดร์ ก็สามารถได้เป็นเพื่อนกับโพธิสัตว์จำนวนมากมายซึ่งเป็นผู้ไม่ถดถอยในธรรม

ไฉ้เซิง : ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง

(พระโพธิสัตว์สั่งสอนชี้แนะไฉ้เซิงถึงตรงนี้ พระพุทธจี้กงก็มารับไฉ้เซิงพอดี)

พุทธจี้กง : เอาล่ะ ! วันนี้ได้เวลาแล้ว พวกเรารีบกลับเถอะ ! ครั้งหน้าค่อยมาใหม่ ไฉ้เซิง ! เจ้ารีบคุกเข่ากราบลาพระโพธิสัตว์สิ

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยกราบลาพระโพธิสัตว์ ขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่ชี้แนะวันนี้ผู้น้อยได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์มากมายเลย แต่เป็นเพราะเวลาจำกัด ครั้งหน้าค่อยมาขอคำชี้แนะใหม่

พุทธจี้กง : ไฉ้เซิงรีบขึ้นบัลลังก์บัวเร็วเข้า พวกเรากลับกันได้แล้ว

ไฉ้เซิง : ไม่อยากจะจากที่นี่ไปเลยจริงๆ แต่จะไม่กลับไปก็ไม่ได้

(ไฉ้เซิงบ่นพึมพำกับตัวเอง แต่ก็ไม่อาจที่จะไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระอาจารย์ได้ เมื่อนั่งบนบัลลังก์บัวแล้ว ทันใดนั้น เห็นแสงสว่างเพียงวับเดียว พระพุทธจี้กงกับไฉ้เซิงก็มาโผล่ที่หน้าสำนักเซิ่งเทียนถังแล้ว)

พุทธจี้กง : ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 4 ไจ้เซิงเที่ยวสระบัว พระโพธิสัตว์อธิบายเรื่องสามทานและการดำเนินปฏิบัติ

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 2 วันที่ 25 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ.2527)
พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

ไปๆมาๆ อิสระเสรี ไร้ร่องรอย

ดั่งเมฆลม เคลื่อนคล้อย เสรีไป ในแดนเซียน

ไม่ยึดติด จิตหลุดพ้น หากผู้ใด สามารถเลียน

ผู้นั้นกับ พุทธะเซียน จิตเดิมแท้ ไม่ต่างกัน

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! เพื่อประพันธ์หนังสือ ช่วงนี้อาตมาก็มักจะอยู่ที่เซิ่งเทียนถังบ่อยๆ

ไจ้เซิง : งั้นอย่างนี้เซิ่งเทียนถังก็กลายเป็นโรงแรมของพระอาจารย์ไปแล้ว

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! ใช่ ! พุทธสถาน ศาลเจ้า ก็คือโรงแรมของเซียนพุทธะ ให้เซียนพุทธะได้พักอาศัยเพียงชั่วคราวเท่านั้น ร่างกายของชาวโลกก็เปรียบเหมือนโรงแรมให้ใช้พักอาศัยเพียงชั่วคราวเช่นกัน

ไจ้เซิง : โอ้ ! พระอาจารย์เปรียบเทียบได้ดีจริงๆ

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! ชาวโลกรู้จักการพักโรงแรม แต่ไม่รู้ว่ากายเนื้อของตัวเองก็คือโรงแรมของจิตญาณตัวจริงดวงนี้ของตน

ไฉ้เซิง : พระอาจารย์พูดได้ถูกต้อง คนมีเงินก็พักโรงแรมชั้นสูงระดับคุณภาพ คนเงินน้อยก็พักโรงแรมธรรมดา ส่วนคนไม่มีเงินก็นอนตามป้ายรถเมล์หรือตามพื้นที่สาธารณะ

พุทธจี้กง : มีบุญมากก็ได้พักอาศัยอยู่ในร่างกายที่แข็งแรง มีบุญน้อยก็ได้พักอาศัยอยู่ในร่างกายที่เจ็บป่วย มีบาปหนาก็ได้พักอาศัยอยู่ในร่างของสัตว์เดรัจฉาน

ไฉ้เซิง : คนร่ำรวยมีเงินก็ซื้อคฤหาสน์เป็นของตัวเอง ส่วนคนจนที่ไม่มีเงินซื้อบ้านก็เช่าบ้านอยู่

พุทธจี้กง : เซียนพุทธะก็อยู่บนสวรรค์ วิญญาณบาปก็อยู่ในนรก

ไฉ้เซิง : ฮ่าๆ ! แยบยลๆ พุทธสถาน ศาลเจ้า คือโรงแรมของเซียนพุทธะ โรงแรมหรู โรงแรมชั้นประหยัด ก็คือโรงแรมของกายเนื้อ ส่วนกายเนื้อก็คือโรงแรมของจิตญาณ

พุทธจี้กง : โรงแรมเป็นเพียงที่พักชั่วคราว อย่าได้ยึดติด คนมีเงินถ้าหากอยากซื้อคฤหาสน์ มิสู้ไปซื้ออยู่ที่แดนสุขาวดีจะดีกว่า รับประกันว่าอยู่แล้วสบายกาย สบายใจ สบายอารมณ์ อยู่ได้ยาวนาน

ไฉ้เซิง : แล้วจะซื้ออย่างไรครับ ?

พุทธจี้กง : เดี๋ยววันนี้จะบอกเจ้า

ไฉ้เซิง : ครับ ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : วันนี้พระโพธิสัตว์มารอรับเจ้าล่วงหน้าแล้ว เจ้าก็ตามท่านไปเถอะ

ไฉ้เซิง : ครับ งั้นศิษย์ขอตัวก่อน

(หลังจากที่ไฉ้เซิงกราบลาพระพุทธจี้กงแล้ว ก็ทำการกราบคารวะพระโพธิสัตว์)

โพธิสัตว์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี พวกเราออกเดินทางเถอะ

ไฉ้เซิง : ต้องรบกวนท่านพระโพธิสัตว์แล้ว

โพธิสัตว์ : ถึงสระบัวแล้ว วันนี้เข้าชมที่สระบัวก็แล้วกัน

ไฉ้เซิง : ได้ครับ

โพธิสัตว์ : เมธี เจ้ามองดูดอกบัวในสระสิ บางดอกก็ดูสดใสเปี่ยมด้วยพลังแห่งชีวิต บางดอกก็ดูเหมือนใกล้จะเหี่ยวเฉา เจ้ารู้หรือไม่ว่าเพราะอะไร ?

ไฉ้เซิง : ไม่รู้ครับ

โพธิสัตว์ : งั้นเจ้ารู้หรือไม่ว่าการปลูกไม้ดอกต้องใส่อะไร กิ่งก้านใบจึงจะเจริญงอกงาม

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยคิดว่าจะต้องมีดินที่ดี และได้ปุ๋ยที่ดี

โพธิสัตว์ : ถูกแล้ว จะต้องมีดินที่ดี มีปุ๋ยที่ดี ถ้างั้นเพราะอะไรดอกบัวในสระถึงมีบางออกที่เจริญงอกงามดี มีบางดอกที่ดูเหมือนเหี่ยวเฉาล่ะ ? นั่นเป็นเพราะบางดอกได้สารอาหารที่ดี ดูดซึมได้ดี ดังนั้นจึงเจริญงอกงามดี ส่วนบางดอกได้สารอาหารไม่ดี การดูดซึมก็ไม่ดี จึงดูไม่สดใส สาเหตุก็เป็นเช่นนี้

ไฉ้เซิง : ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ จะทำอย่างไรให้สารอาหารดีและดูดซึมได้ดีครับ ?

โพธิสัตว์ : ถ้าอยากให้สารอาหารดี ดูดซึมได้ดี นอกจากมีจิตศรัทธาที่แน่วแน่มั่นคงแล้ว ยังต้องตั้งจิตมุ่งมั่นมีแรงปณิธาน ที่สำคัญที่สุดคือต้องไม่ขาดจากกุศลมูล และหมั่นสร้างบุญสร้างกุศลอยู่เสมอ เมื่อครู่นี้ที่เจ้าพูดว่า ปลูกไม้ดอก จะต้องมีดินที่ดี มีปุ๋ยที่ดี กุศลมูลก็เปรียบเหมือนดินที่ดี บุญกุศลก็เปรียบเหมือนปุ๋ยที่ดี การดูดซึมสารอาหารก็เปรียบเหมือนใจและกายที่มีความมุ่งมั่นต่อการสวดพุทธนาม ดังนั้นเวไนยทั้งหลายที่บังเกิดจิตปรารถนาอยากจะมาเกิดยังแดนพุทธภูมิของพวกเราพึงมีจิตเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ฉุดช่วยผู้มีบุญสัมพันธ์ให้กว้างไกล ในเมื่อวันนี้เจ้ามีบุญสัมพันธ์ได้ประพันธ์หนังสือแนะนำแดนวิสุทธิภูมิของพวกเราให้ชาวโลกได้รู้จัก เชื่อว่าหลังจากที่หนังสือประพันธ์เสร็จ คนที่ปรารถนาอยากจะมาเกิดยังแดนสุขาวดีจะต้องมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างแน่นอน พระอมิตาภพุทธเจ้าของพวกเรา รวมถึงพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย ก็จะได้ไปรับคนมาเกิดที่แดนสุขาวดีเพิ่มมากขึ้น แต่ถ้าหากหลังจากที่หนังสือเล่มนี้ประพันธ์เสร็จแล้ว แล้วไม่มีผู้ที่มีกุศลจิตมาช่วยพิมพ์หนังสือ

ความทุ่มเทใจของพระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลาย รวมถึงความทุ่มเทใจของศิษย์ในสำนักเซิ่งเทียนถังก็จะสูญเปล่า

ไฉ้เซิง : พระโพธิสัตว์กล่าวได้ถูกต้อง ถ้าหากว่าชาวโลกสามารถช่วยพิมพ์หนังสือเล่มนี้กันมากๆ มอบให้แก่ผู้ที่มีบุญสัมพันธ์ เชื่อว่าหนังสือเล่มนี้จะต้องสามารถฉุดช่วยคนได้นับไม่ถ้วน แต่ว่าก็มีพวกอาจารย์ในศาสนาพุทธส่วนหนึ่งที่ไม่ยอมรับหนังสือที่มาจากการประทับทรงเขียนกระบะทรายของผู้บำเพ็ญชาวหลวนเหมิน พวกอาจารย์เหล่านี้ไม่แม้แต่จะชายตาแลมองหนังสือของทางหลวนเหมินด้วยซ้ำ ที่ยิ่งไปกว่านั้นบางคนก็มักจะใส่ร้ายป้ายสีหนังสือธรรมะของหลวนเหมินอยู่เป็นประจำ

โพธิสัตว์ : ฮ่าๆ ! นั่นเป็นเพียงศิษย์สาวกเพียงส่วนน้อยเท่านั้น ไม่สามารถพูดแบบเหมารวมยกเข่งได้ การใส่ร้ายโจมตีกันเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในทุกศาสนา เจ้าอย่าได้ท้อแท้ใจเพียงเพราะคนส่วนหนึ่งที่ยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้เลย

ไฉ้เซิง : ครับ

โพธิสัตว์ : เมื่อครู่นี้พูดถึงชาวโลกที่ปรารถนาจะมาเกิดยังแดนพุทธภูมิของพวกเราจะต้องไม่ขาดจากกุศลมูล และต้องหมั่นสร้างบุญสร้างกุศลอยู่เสมอ กุศลมูลก็คือจิตที่มุ่งสู่กุศลความดี หมั่นสร้างบุญสร้างกุศลก็คือการแสดงออกด้วยการให้ทาน การให้ทานสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1.อามิสทาน 2.ธรรมทาน 3.อภัยทาน *(คำว่า “ภัย” ในบาลีสันสกฤต แปลว่า ความกลัว ส่วนคำว่า “อภัย” ในบาลี สันสกฤต แปลว่า*

ไม่กลัว โดยปกติคำว่า "อภัยทาน" ในทางเถรวาทหมายถึงการให้อภัย ไม่จองเวร การสละอารมณ์โกรธให้ขาดออกจากใจ แต่ความหมายของอภัยทานในหนังสือเล่มนี้ อาจมีความหมายที่ครอบคลุมไปถึง ทานที่ให้แล้วไม่เป็นภัย การให้ความไม่กลัวเป็นทาน การอุทิศความกล้าหาญเป็นทาน หรืออาจจะรวมไปถึงการสละแรงกายเป็นทาน และอื่นๆอีกมากมาย เนื่องจากความหมายของคำว่าอภัยทานค่อนข้างกว้าง ขึ้นอยู่กับการตีความ ผู้แปลไม่กล้าสรุปฟันธงจึงแปลคำนี้ออกมาตามรากศัพท์เดิมว่า "อภัยทาน" แล้วให้ผู้อ่านไปตีความกันเอาเอง) อามิสทาน ก็คือ การบริจาคเงินทองทรัพย์สิน ธรรมทาน ก็คือ การแสดงธรรม ฉุดช่วยคน อภัยทาน ก็คือ การปกป้องพุทธธรรมไม่ให้ใครมาทำลาย ไปจนกระทั่งถึงการทุ่มเทอุทิศเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งชีวิตตนโดยไม่เสียดาย เพื่อส่งเสริมให้ผู้อื่นเข้าถึงธรรม ในเมื่อวันนี้พระพุทธจี้กงและเมธีได้รับพระโองการให้ประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ ในระหว่างช่วงที่ประพันธ์หนังสือเล่มนี้ ทั้งเทพและคนในเซิ่งเทียนถังต่างก็ได้ลิ้มรสชาติของความเหน็ดเหนื่อย ความทุกข์ยาก ความเจ็บปวดรวดร้าว ความโหดร้าย ต่างๆนานา พระอมิตาภพุทธเจ้าของพวกเรามองดูเซิ่งเทียนถังเห็นเทพและคนต่างทุ่มเทใจเพื่อเผยแพร่ส่งเสริมธรรมะให้เจริญรุ่งเรืองกว้างไกล ไม่ว่าจะอุทิศทุ่มเทเสียสละอย่างไรก็ไม่เสียดาย มีเงินออกเงิน มีแรงออกแรง มีจิตอันเป็นกุศลเช่นนี้ ทำให้พระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลายต่างเลื่อมใสไม่หยุด เพราะว่าในช่วงธรรมกาลยุคท้าย พวกเจ้าสามารถผนึกกำลังกันอย่างเหนียวแน่นเพื่อฟื้นฟูพุทธธรรม นี่ก็คือ "อภัยทาน" อย่างหนึ่ง

ไฉ้เซิง : พระโพธิสัตว์กล่าวชมเกินไปแล้ว ผู้น้อยเพียงหวังว่าหลังจากที่หนังสือเล่มนี้ประพันธ์เสร็จ สาธุชนคนดีจากทั่วทุกสารทิศจะสามารถบังเกิดจิตที่ยินดีมาช่วยกันพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ฉุดช่วยกล่อมเกลาผู้มีบุญสัมพันธ์ โดยไม่มีการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายโต้เถียงโจมตีซึ่งกันและกันต่อไปอีกเท่านั้นก็พอแล้ว

โพธิสัตว์ : เมธี ! พระอมิตาภพุทธเจ้าของพวกเรารู้ว่าเจ้าทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจและพยายามอย่างเต็มที่ แต่เจ้าต้องเข้าใจว่าศาสนาพุทธได้แพร่หลายออกไปในหลายประเทศทั่วโลกอย่างกว้างขวาง แค่เฉพาะนิกายมหายานนิกายเดียวก็มี 8 นิกายใหญ่ แล้ววิธีการบำเพ็ญปฏิบัติของแต่ละนิกายก็แตกต่างกัน อย่างเช่นวิธีการบำเพ็ญปฏิบัติของนิกายฌานเป็นวิธีการบำเพ็ญปฏิบัติที่จะต้องอาศัยกำลังความสามารถของตัวเอง นิกายฌานยังแบ่งเป็นการบำเพ็ญแบบค่อยเป็นค่อยไปกับการบำเพ็ญแบบตื่นแจ้งโดยฉับพลัน ดังนั้นถึงแม้เป็นนิกายเดียวกันแต่ก็ยังมีแบ่งประเภท แล้วนับประสาอะไรกับศาสนาพุทธที่มี 10 มหานิกาย 84,000 พระธรรมขันธ์ ดังนั้นมักจะมีอยู่บ่อยครั้งที่ผู้บำเพ็ญปฏิบัติในมหายานเยาะเย้ยดูถูกฝ่ายเถรวาท ส่วนพวกเถรวาทก็ต่อต้านขับไล่พวกมหายาน พวกที่บำเพ็ญแบบค่อยเป็นค่อยไปก็ใส่ร้ายป้ายสีพวกที่บำเพ็ญแบบตื่นแจ้งโดยฉับพลัน พวกที่บำเพ็ญแบบตื่นแจ้งโดยฉับพลันก็เอาพวกที่บำเพ็ญแบบค่อยเป็นค่อยไปมาล้อ พฤติกรรมต่างๆเหล่านี้บ้างก็มีเจตนาที่ดี บ้างก็มีเจตนาที่ไม่ดี เจตนาที่ดีก็คือเพื่อปกป้องนิกายของตัวเอง เจตนาที่ไม่ดีก็คือโจมตีฝ่ายตรงข้ามเพื่อความสำเร็จของตนเอง พฤติกรรม

ประเภทนี้เป็นการขัดต่อจุดประสงค์ของการเผยแพร่ศาสนาพุทธออกไปให้กว้างไกล

ไฉ้เซิง : ครับ ! ได้รับการชี้แนะจากพระโพธิสัตว์ ผู้น้อยรู้สึกขายหน้าเหลือเกิน หวังว่าชาวโลกเมื่อได้ฟังคำพูดที่เปล่งออกมาจากความเมตตาของพระโพธิสัตว์แล้ว จะสามารถมีใจกว้าง ขจัดความคิดที่แบ่งฝักแบ่งฝ่ายทิ้งไป อย่างนี้จึงจะถูกต้อง..........งั้นขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ ถ้าหากชาวโลกช่วยพิมพ์หนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ จะถือว่าเป็นการให้ทานชนิดใด อามิสทาน หรือ ธรรมทาน ?

โพธิสัตว์ : ผู้ที่ช่วยพิมพ์หนังสือธรรมะท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ ก็คือผู้ที่ดำเนินปฏิบัติทั้ง 3 ทานไปพร้อมกัน

ไฉ้เซิง : อย่างไรเรียกว่าดำเนินปฏิบัติทั้ง 3 ทานไปพร้อมกัน ?

โพธิสัตว์ : ดำเนินปฏิบัติทั้ง 3 ทานไปพร้อมกัน ก็คือ อามิสทาน ธรรมทาน และอภัยทาน ทำถึงพร้อมแล้วทั้ง 3 ทาน

ไฉ้เซิง : ทำไมเป็นอย่างนี้ล่ะ ?

โพธิสัตว์ : เพราะว่าการบริจาคทรัพย์สินเงินทอง คือ อามิสทาน การใช้หนังสือธรรมะเล่มนี้มาฉุดช่วยคน ก็คือ ธรรมทาน ในธรรมกาลยุคท้ายเวไนยเขลาหลงมาอย่างยาวนาน หากอาศัยหนังสือที่หลวนเหมินประพันธ์มาเป็นพลังในการปกป้องพุทธธรรม นั่นก็คือ อภัยทาน นี่ก็คือการดำเนินปฏิบัติทั้ง 3 ทานไปพร้อมกัน พึงรู้เถิดว่าหลังจากที่หนังสือเล่มนี้ประพันธ์

เสร็จจะสามารถฉุดช่วยสาธุชนชายหญิงที่มีบุญสัมพันธ์กลับคืนแดนสุขาวดีได้จำนวนมาก ดังนั้นบุญกุศลจึงมากมายมหาศาล

ไต้เซิง : แต่ว่ามีคนที่นับถือศาสนาพุทธส่วนหนึ่งต่างบอกว่าพวกเราเป็นพวกนอกรีต

โพธิสัตว์ : นอกรีตก็ยังดีกว่าพวกไร้ธรรม เชื่อเรื่องงมงายก็ยังดีกว่าไม่เชื่อ เพราะถึงแม้ว่าพวกนอกรีตจะไม่ได้เข้าใจธรรมะอย่างถ่องแท้ แต่ก็ยังพอมีหลักธรรมอยู่ในใจบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากพวกนอกรีตสามารถปกป้องพุทธธรรมได้ อย่างนี้ก็ไม่ใช่พวกนอกรีตแล้ว ส่วนพวกไร้ธรรมนั้นต่างกัน เพราะพวกไร้ธรรมก็คือพวกที่กำเริบเสิบสานไม่เกรงกลัวกฎหมาย ไม่เกรงกลัวอาญาสวรรค์ ไม่สนใจทั้งกฎหมายและศีลธรรมใดๆ คนประเภทนี้ก็จะเที่ยวก่อกรรมทำชั่วอย่างเหิมเกริม

ไต้เซิง : งั้นขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ เพราะอะไรเชื่อเรื่องงมงายถึงดีกว่าไม่เชื่อล่ะครับ ?

โพธิสัตว์ : ความเชื่อความศรัทธาเป็นสิ่งสำคัญก้าวแรกในการเข้าถึงธรรม เป็นธรรมเบื้องต้นที่จะทำให้บุคคลได้ประกอบคุณงามความดีอันเป็นกุศลขึ้นมา ความเชื่อความศรัทธาจึงเป็นมารดาแห่งบุญกุศล ดังนั้นคนที่มีความเชื่อความศรัทธา ก็จะรู้จักทำบุญทำทาน สร้างบุญสร้างกุศลอุทิศทุ่มเทเสียสละตนช่วยเหลือผู้อื่น แต่คนที่ไม่มีความเชื่อความศรัทธานั้นต่างกัน เพราะว่าพวกเขาไม่เชื่อในเรื่องเหตุต้นผลกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด ไม่เชื่อว่าเมื่อตายแล้ววิญญาณไม่มีวันดับสูญ ดังนั้นเพื่อ

แสวงหาความสุขทางเนื้อหนังจึงลุ่มหลงในรูปลักษณ์วัตถุภายนอก ทำเรื่องที่โหดร้ายสูญสิ้นจิตมโนธรรมซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อสนองตัณหาความละโมบโลภอยากของตัวเอง คนที่ไม่มีความเชื่อก็มักจะลงเอยแบบนี้

ไฉ้เซิง : ขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่เมตตาชี้แนะหลักธรรมเหล่านี้

โพธิสัตว์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี พระอมิตาภพุทธเจ้าของพวกเรารู้ว่าเจ้ายอมอุทิศทุ่มเทเสียสละทุกสิ่ง มีความพากเพียรบากบั่นอย่างถึงที่สุด เพื่อที่จะนำพุทธธรรมและหลักคุณธรรมเผยแพร่ประกาศออกไปให้กว้างไกล นี่ก็คือจิตวิญญาณของพระโพธิสัตว์

ไฉ้เซิง : พระโพธิสัตว์กล่าวชมเกินไปแล้ว ผู้น้อยเพียงแค่ทุ่มเทแรงกายแรงใจส่วนหนึ่งเพื่อเป็นสะพานให้คนบนโลกนี้ วันนี้สามารถเป็นผู้ปูทางให้ศาสนาพุทธ ผู้น้อยรู้สึกโชคดีและเป็นเกียรติอย่างยิ่ง

โพธิสัตว์ : เอาล่ะ ! วันนี้เวลาดึกแล้ว เมธีเจ้านั่งบัลลังก์บัวให้ดี ให้เราคุ้มครองเจ้ากลับไปส่งที่สำนักเถอะ

ไฉ้เซิง : ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา ผู้น้อยนั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระโพธิสัตว์ออกเดินทางได้

โพธิสัตว์ : ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 5 พระโพธิสัตว์บรรยายขั้นตอนการสวดพุทธนามแบบสั้นและง่าย

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 3 วันที่ 5 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 5 เมษายน พ.ศ.2527)
พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

เซิ่งเทียน ปกโปรด กล่อมเกลา เกิดศิริ มงคล

คนและฟ้า เบื้องบน ร่วมทำให้ สัจธรรม ประจักษ์

สาธุชน มุ่งมั่น อีกช่วยกัน สนับสนุน เป็นหลัก

ร่วมกัน พร้อมพรัก โอบอุ้ม ธรรมกิจ ให้แพร่ไป

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! มองดูเซิ่งเทียนถังเปิดสำนักธรรมได้ไม่ถึงปี แต่หนังสือธรรมะก็สามารถแพร่กระจายไปทั่วทุกเขตทุกมุมแล้ว งานธรรมเจริญรุ่งเรืองเช่นนี้ คาดไม่ถึงเลยจริงๆ เป็นเรื่องที่อัศจรรย์ ทั้งหมดนี้เป็นเพราะฟ้าเบื้องบนมอบภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ให้กับเซิ่งเทียนถัง เห็นได้ว่าฟ้าเบื้องบนไว้วางใจเซิ่งเทียนถัง ต่อมาก็คือไฉ้เซิงมีความยินดีอุทิศทุ่มเทเสียสละตนเอง กลายเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของคนในสำนัก เจิงเซิงมีจิตใจที่เด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ยืนหยัดไม่ท้อถอย ยอมลาออกจากงานในตำแหน่งที่ได้เงินเดือนสูงเพราะไม่อยากอยู่ห่างไกลจากสำนัก ซือเซิงมีจิตวิญญาณในการให้บริการ แม้บ้านอยู่ไกลแต่เหมือนอยู่ใกล้ หลิวเซิงมีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ยอมกล้ำกลืนความอัปยศอดสูเพื่อดำเนินภารกิจอันยิ่งใหญ่ ลูกศิษย์คนอื่นๆในสำนักต่างก็มีจิตวิญญาณแห่งการ

อุทิศตัวรับใช้ พร้อมใจกันเป็นหนึ่งเดียว เห็นภารกิจงานธรรมในสำนักเป็นเรื่องสำคัญ นี่ก็คือหลักประกันความสำเร็จของเซิ่งเทียนถัง

ไฉ้เซิง : จำได้ว่าตอนที่เปิดสำนัก พระอาจารย์ได้พยากรณ์ไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับงานธรรมของสำนักว่า งานธรรมจะเจริญรุ่งเรืองแบบมีปาฏิหาริย์ ตอนนั้นศิษย์ยังไม่กล้าที่จะเชื่อ เพราะว่าในปีแรกก็ต้องประพันธ์หนังสือธรรมะ 12 เรื่อง ซึ่งจริงๆแล้วมันเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ว่าจนถึงตอนนี้คำมั่นสัญญาของเซียนพุทธะที่เคยให้ไว้ก็เป็นความจริงอย่างที่เคยพูดไว้ไม่โกหก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระอาจารย์มีอภิญญายิ่งใหญ่ ความเจริญรุ่งเรืองของสำนักในตอนนี้ก็เหมือนกับว่ามีพระอาจารย์คอยควบคุมจัดการดูแลให้

พุทธจี้กง : มีความมุ่งมั่น งานก็สำเร็จ คิดถึงช่วงแรกที่เจ้าได้รับภาระหน้าที่เป็นพู่กันทรงมือเอกอยู่ที่สำนักเซิ่งเสียนถัง เจ้าต้องทนรับความลำบากมากมาย แต่ก็ยังมีจิตใจที่อุทิศทุ่มเทเสียสละเพื่องานธรรม ดังนั้นการไถคราดในอดีตก็คือผลสำเร็จในปัจจุบัน

ไฉ้เซิง : ถ้าหากเป็นเช่นนี้ นี่ก็เป็นปรากฏการณ์ของเหตุต้นและผลตอบสนองที่แยบยลยิ่งนัก

พุทธจี้กง : ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า คนที่ไม่เคยผ่านอุปสรรคความยากลำบากอย่างถึงที่สุดก็ไม่สามารถประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงานธรรม คนที่ไม่เคยผ่านความเจ็บปวดเสียใจอย่างถึงที่สุด ก็ไม่สามารถได้ลิ้มรสชาติของความสุขที่แท้จริง

ไฉ้เซิง : ที่พระอาจารย์พูด เป็นคติเตือนใจให้แก่ชาวโลกได้ดีจริงๆ

พุทธจี้กง : เอาล่ะ ! วันนี้เราก็มาเริ่มประพันธ์หนังสือกันเถอะ ศิษย์เรา เจ้านั่งบัลลังก์บัวให้ดีๆ

ไฉ้เซิง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางเถอะ

พุทธจี้กง : ศิษย์เรา ! นับตั้งแต่ประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดีมานี้ เจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง ?

ไฉ้เซิง : รู้สึกดีครับ รู้สึกดีมากๆที่สามารถเป็นแสงสว่างนำทางให้แก่ชาวโลก ให้คนที่มีใจสามารถได้ไปเกิดยังแดนสุขาวดี

พุทธจี้กง : เมื่อหนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์ออกมา จะเป็นหนังสือที่มีความล้ำค่าเป็นอย่างยิ่ง เพียงแต่ว่ายังขาดของไปสิ่งหนึ่ง

ไฉ้เซิง : ของอะไรครับ ?

พุทธจี้กง : ก็ลูกประคำที่ใช้สำหรับสวดพุทธนามไง

ไฉ้เซิง : นั่นสินะ จริงๆด้วย ถ้าหากพระอาจารย์ไม่พูดขึ้นมาศิษย์ก็ไม่ได้สนใจนึกถึงเลย ศิษย์ควรทำตามความคิดของพระอาจารย์ จัดเตรียมลูกประคำแจกให้แก่ผู้มีบุญสัมพันธ์ด้วย พวกเขาจะได้สวดพุทธนามได้ง่ายขึ้น ก็หวังว่าผู้ที่มีกุศลจิตจะช่วยกันสนับสนุนลูกประคำกันเข้ามาเยอะๆ

พุทธจี้กง : ศิษย์เราเจ้าจงวางใจ ลูกประคำได้เตรียมไว้ให้เจ้าเรียบร้อยแล้ว ขอเพียงหนังสือเล่มนี้พิมพ์เสร็จเมื่อไหร่ เจ้าก็สามารถเรียกขอลูกประคำจากผู้ที่ช่วยสนับสนุนได้ไม่น้อยอย่างแน่นอน

ไฉ้เชิง : พระอาจารย์พูดเช่นนี้ ศิษย์ก็มีความเชื่อมั่นขึ้นมาแล้ว

พุทธจี้กง : ถึงแดนสุขาวดีแล้ว ศิษย์เราเจ้ารีบเข้าไปกราบคารวะพระโพธิสัตว์สิ

ไฉ้เชิง : ขอพระโพธิสัตว์โปรดรับการกราบคารวะจากผู้น้อย 1 กราบ

โพธิสัตว์ : เมธีเหนื่อยมาตลอดทางแล้ว อย่าได้มากพิธีเลย

ไฉ้เชิง : เหนื่อยอะไรที่ไหนกันครับ ไม่เหนื่อยอะไรสักหน่อย เมื่อครู่นี้พระอาจารย์จี้กงเสนอให้สำนักเราแจกลูกประคำให้แก่ผู้มีบุญสัมพันธ์ด้วย ตอนนี้ผู้น้อยขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ ไม่ทราบว่าการสวดพุทธนามควรสวดช่วงเวลาไหนถึงจะดีที่สุดครับ

โพธิสัตว์ : ไม่ว่าจะยืน เดิน นั่ง นอน ก็สามารถสวดพุทธนามได้ตลอดเวลาโดยไม่จำกัดว่าจะต้องสวดเวลาใด สะดวกมากๆ แต่ถ้าหากสามารถใช้เวลาตอนรุ่งเช้าหรือตอนค่ำสวดพุทธนามตามขั้นตอนวิธีการสวดแบบทำวัตรเช้าเย็น ก็จะดีมากเป็นอย่างยิ่ง

ไฉ้เชิง : การสวดพุทธนามตามขั้นตอนวิธีการสวดแบบทำวัตรเช้าเย็นมีวิธีสวดอย่างไรครับ ?

โพธิสัตว์ : เนื่องจากการสวดพุทธนามตามขั้นตอนวิธีการสวดแบบทำวัตรเช้าเย็นนั้นยาวเกินไป อธิบายลงในหนังสือให้เข้าใจชัดเจนไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้นผู้ที่อยากศึกษาวิธีการสวดแบบทำวัตรเช้าเย็น อาจจะลองไปขอคำแนะนำจากพระธรรมาจารย์ในศาสนาพุทธดูก็ได้

ไฉ้เซิง : ถ้าหากขั้นตอนการสวดแบบทำวัตรเช้าเย็นใช้เวลามาก งั้นมีขั้นตอนการสวดแบบสั้นๆง่ายๆสำหรับคนที่งานยุ่งไม่ค่อยมีเวลาไหมครับ ?

โพธิสัตว์ : เมธีถามได้ดี เดี๋ยวเราจะแนะนำขั้นตอนการสวดพุทธนามแบบสั้นๆ ง่ายๆ วิธีหนึ่งให้คนที่งานยุ่งเอาไปดำเนินปฏิบัติ ก่อนอื่น ก่อนที่จะสวดพุทธนาม ดีที่สุดให้นำพระพุทธรูป หรือรูปภาพของพระอมิตาภพุทธเจ้า หรืออาจจะเป็นพระพุทธรูปหรือรูปภาพของสามอริยเจ้าแห่งแดนสุขาวดีก็ได้ (สามอริยเจ้าแห่งแดนสุขาวดีก็คือ พระอมิตาภพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์กวนอิน และพระโพธิสัตว์ต้าซื่อจื้อ) วางตั้งไว้บนโต๊ะพระในห้องโถง แต่ถ้าหากไม่มีห้องโถงหรือโต๊ะพระ หรืออาจจะไม่สะดวกด้วยประการต่างๆ งั้นก็วางไว้ในห้องของตัวเองก็ได้ แต่จะต้องวางไว้ในที่ๆสะอาดที่สุด พร้อมทั้งหาผ้าเหลืองมาปิดคลุมพระพุทธรูปไว้ เวลาที่ต้องการจะสวดพุทธนามก็เอาผ้าคลุมออก ประนมมือคุกเข่าเบื้องหน้าพระพุทธรูปด้วยจิตเคารพศรัทธา ถ้าหากไม่มีพระพุทธรูปก็ให้ยืนหันไปทางทิศตะวันตก จากนั้นประนมมือด้วยจิตเคารพศรัทธา

แล้วสวดดังนี้

南無西方極樂世界，大慈大悲阿彌陀佛

นาโม ซีฟัง จี๋เล่อซื่อเจี้ย ต้าฉือต้าเปย อาหมีถัวฝอ (คุกเข่ากราบ 1 ครั้ง)

(ขอนอบน้อมต่อพระอมิตาภพุทธเจ้าผู้เปี่ยมด้วยมหาเมตตามหากรุณาแห่งแดนสุขาวดีประจิมทิศ)

南無觀世音菩薩

นาโม กวนซื่ออิน ผูซ่า (คุกเข่ากราบ 1 ครั้ง)

(ขอนอบน้อมต่อพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์)

南無大勢至菩薩

นาโม ต้าซื่อจื้อ ผูซ่า (คุกเข่ากราบ 1 ครั้ง)

(ขอนอบน้อมต่อพระมหาสถามปราปต์โพธิสัตว์)

南無清淨大海眾菩薩

นาโม ชิงจิ้งต้าไห่จ้ง ผูซ่า (คุกเข่ากราบ 1 ครั้ง)

(ขอนอบน้อมต่อชิงจิ้งต้าไห่จ้งโพธิสัตว์)

จากนั้นสวด "南無阿彌陀佛 *นาโม อาหมีถัวฝอ*" ไปเรื่อยๆ ร้อยคำ พันคำ ตามแต่เวลาของแต่ละคนจะเอื้ออำนวย เวลาสวดไม่จำเป็นต้องคุกเข่าก็ได้

สุดท้ายก็สวดคำอุทิศ

願生西方極樂中 *เอวี้ยน เซิง ซี ฟัง จี๋ เล่อ จง*

(ขอเกิดแดน ประจิมทิศ วิสุทธิภูมิ สุขาวดี)

九品蓮花為父母 *จิ๋ว ผิ่น เหลียน ฮวา เหวย ฟู่ หมู่*

(มีดอกบัว เก้าระดับชั้น เป็นพ่อแม่ ให้กำเนิด)

花開見佛悟無生 *ฮวา ไค เจี้ยน ฝอ อู้ อู๋ เซิง*

(เมื่อบัวบาน พบพุทธะ ได้ตื่นแจ้ง พ้นการเกิด)

不退菩薩為伴侶 *ปู๋ ทุ่ย ผู ซ่า เหวย ปั้น ห<u>ลวี่</u>**

(มีโพธิสัตว์ ผู้ไม่เกิดความถดถอย เป็นสหาย)

(*วิธีการอ่านออกเสียงคำว่า "ห<u>ลวี่</u>" ให้ผู้อ่านย้อนกลับไปอ่านได้ในท่องแดนสุขาวดีครั้งที่ 3)

หลังจากสวดจบแล้วคุกเข่ากราบ 3 ครั้ง เป็นอันเสร็จพิธี

ไฉ้เซิง : ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ชิงจิ้งต้าไห่จ้ง คือพระโพธิสัตว์ท่านใด ?

โพธิสัตว์ : ฮ่าๆ ! พระโพธิสัตว์ทั้งหมดในแดนสุขาวดี ก็คือ พระโพธิสัตว์ชิงจิ้งต้าไห่จ้ง

ไฉ้เซิง : ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ ?

โพธิสัตว์ : เพราะว่าแดนสุขาวดีพุทธเกษตร ก็คือดินแดนที่มีความวิสุทธิ์สะอาดเป็นอย่างมาก ดังนั้นพระโพธิสัตว์ทั้งหมดในแดนวิสุทธิภูมินี้จึงมีนามว่า "ชิงจิ้ง" "ต้าไห่จ้ง" ก็คือพระโพธิสัตว์ในแดนสุขาวดีที่มากมายดั่งน้ำในมหาสมุทร

ไฉ้เซิง : ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ มีผู้บำเพ็ญธรรมส่วนหนึ่งมักจะชอบเยาะเย้ยคนที่สวดพุทธนามว่า "ปากสวดอาหมีถัวฝอแต่จิตยังคิด

ฟุ้งซ่าน สวดจนปากแห้งแตกสวดไปก็ไร้ประโยชน์" งั้นขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ ถ้าหากคนที่สวดพุทธนามมีจิตหนึ่งใจเดียวสวดพุทธนามปรารถนามาเกิดยังแดนสุขาวดี แต่ตัวเองมีกัมมาวรณ์หนัก ก็ไม่สามารถมาเกิดแดนสุขาวดีได้ใช่หรือไม่ ?

โพธิสัตว์ : เมธี ! คำถามนี้เจ้าถามได้ดีมาก คนที่สวดพุทธนาม ถ้าหากว่าปากสวด แต่จิตใจยังฟุ้งซ่าน ขั้นแห่งการบรรลุผลก็จะอยู่ในบัวชั้นล่าง หรืออาจจะไม่ได้มาเกิดยังแดนสุขาวดีเลยก็เป็นได้ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับความศรัทธาเชื่อมั่น ปณิธานความมุ่งมั่น และการดำเนินปฏิบัติ 3 อย่างนี้

ไช้เซิง : เพราะอะไรครับ ?

โพธิสัตว์ : เพราะว่า 1. "ความศรัทธาเชื่อมั่น" ความศรัทธาเชื่อมั่นก็คือแรงผลักดันของความเชื่อมั่น ความมั่นใจ พลังนี้เป็นพลังที่สำคัญที่สุดต่อผู้ที่บำเพ็ญปฏิบัติ ก็เปรียบเหมือนกับเจ้าเป็นพ่อค้าทำการค้า คิดอยากจะสั่งจองสินค้าสัก 1 ล็อตจากต่างประเทศ ถ้าหากสินค้าล็อตนี้สั่งจองกับบริษัทที่ดำเนินกิจการโดยภาครัฐ เจ้าก็จะเกิดความเชื่อมั่นกว่าสั่งจองกับบริษัทอื่นใช่หรือไม่ ? เพราะอะไรถึงเชื่อมั่นล่ะ ? ก็เพราะว่าสินค้าที่เจ้าสั่งจองกับบริษัทที่ดำเนินกิจการโดยภาครัฐนั้น ก็เปรียบเหมือนกับทำการค้ากับผู้นำของประเทศ ถ้าหากเกิดอะไรขึ้น ยังไงหนี้ก็ไม่สูญ สำหรับธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามนั้น พระพุทธะได้ตรัสไว้ด้วยพระองค์เองว่าเวไนยในธรรมกาลยุคท้ายมีจิตที่เขลาหลงอย่างที่สุด มีเพียงธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามที่สามารถปกแผ่ครอบคลุมอนุเคราะห์รากบุญทั้งสาม

ระดับ ดังนั้นจึงสามารถพูดได้ว่าธรรมวิถีแห่งการสวดท่องพุทธนามเป็นวิธีบำเพ็ญปฏิบัติที่สั้นและง่ายที่สุด เพราะอะไรถึงสั้นและง่ายที่สุดล่ะ ? ก็เพราะว่าขอเพียง ใจ ปาก ความคิด มั่นคงจดจ่ออยู่กับคำว่า “อาหมีถัวฝอ” ใจของเราคิดถึง “อาหมีถัวฝอ” ปากของเราท่อง “อาหมีถัวฝอ” ความคิดของเราก็มีสติจดจ่ออยู่กับ “อาหมีถัวฝอ” ก็สามารถได้รับการคุ้มครองช่วยเหลือจากพระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบำเพ็ญฝึกฝนในธรรมวิถีอื่นๆ จะต้องอาศัยพลังของตัวเองเป็นอย่างมากในการบำเพ็ญฝึกฝน มีเพียงการบำเพ็ญฝึกฝนในธรรมวิถีแห่งการสวดท่องพุทธนามเท่านั้นที่อาศัยพลังของพระพุทธะ

2. “ปณิธานความมุ่งมั่น” ปณิธานความมุ่งมั่นคือแรงผลักดันของความมุ่งมาดปรารถนาและความมุ่งมั่นตั้งใจ เป็นเงื่อนไขของความสำเร็จเจ้าลองดูคนที่ประสบความสำเร็จสิ ก่อนที่พวกเขาจะทำสิ่งใดจำเป็นต้องมีความมุ่งมั่นตั้งใจและความมุ่งมาดปรารถนาเป็นพลังผลักดันอยู่เบื้องหลังพวกเขาจึงประสบความสำเร็จและไม่ล้มเลิกกลางครัน

3. “การดำเนินปฏิบัติ” การดำเนินปฏิบัติก็คือการลงมือทำ วันนี้เจ้ามีความไว้วางใจเชื่อมั่นในบริษัทที่รับสั่งจองสินค้า เจ้าต้องการสินค้าเหล่านี้มาก เจ้าก็จะต้องหาเงินไปซื้อ ผู้ที่ต้องการจะมาเกิดที่แดนสุขาวดีก็เช่นเดียวกัน นอกจากจะต้องมีความมุ่งมาดปรารถนาที่จะมาเกิดแล้ว ยังต้องเชื่อมั่นในพระพุทธะ และที่สำคัญที่สุดจะต้องไปลงมือทำ ไปดำเนินปฏิบัติ ไปบำเพ็ญ “ทำ” ก็คือการสร้างบุญสร้างกุศล ให้ทานด้วยความยินดี “ดำเนินปฏิบัติ” ก็คือขยันหมั่นเพียรในการสวดพุทธนาม

“บำเพ็ญ” ก็คือบำเพ็ญจิต บำเพ็ญปาก บำเพ็ญความคิด บำเพ็ญคุณธรรมความประพฤติ ทำให้กัมมาวรณ์ของตัวเองค่อยๆสลายไป จิตญาณนับวันก็จะยิ่งค่อยๆสว่างไสว เช่นนี้การได้มาเกิดในบัวชั้นบนก็ไม่ใช่เรื่องที่ไกลเกินตัวแล้ว

ไฉ้เซิง : ได้รับความกรุณาเมตตาพร่ำสอนจากพระโพธิสัตว์ ผู้น้อยซาบซึ้งใจยิ่งนัก

พุทธจี้กง : เวลาดึกแล้ว วันนี้ก็พอเท่านี้ก่อนเถอะ

ไฉ้เซิง : ขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่อบรมสั่งสอน โปรดรับการกราบขอบคุณจากผู้น้อย 1 กราบ

โพธิสัตว์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี อาหมีถัวฝอ !

พุทธจี้กง : ศิษย์เราเจ้านั่งบัลลังก์บัวให้ดี เตรียมตัวกลับสำนัก

ไฉ้เซิง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 6 พระโพธิสัตว์อธิบายเรื่องการกินเจสวดพุทธนาม

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 3 วันที่ 12 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 12 เมษายน พ.ศ.2527)
พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

ได้ยินแต่ เขาเล่าว่า เขาเล่ามา พาฉงน

ได้ยินคน เขาเล่ามา เราก็ว่า ไปตามเขา

ไม่ไตร่ตรอง หาเหตุผล ถูกหรือผิด ก็เหมือนเรา-

เป็นคนบอด คลำช้างเข้า แต่คิดว่า ไม่ใช่หมู ก็คงกวาง

พุทธจี้กง : คนที่เคยกินลูกบ๊วยจึงสามารถเข้าใจรสเปรี้ยวของลูกบ๊วย ถ้าหากไม่เคยกินลูกบ๊วย เพียงแค่ฟังคนอื่นเขาพูดก็เหมือนกับคนตาบอดคลำช้างที่รู้เพียงคร่าวๆเท่านั้น การสวดพุทธนามก็เช่นกัน ตัวเองจะต้องไปสัมผัสรับรู้ด้วยตัวเอง จึงสามารถเข้าใจถึงข้อดีของการสวดพุทธนาม ถ้าหากเพียงแค่ฟังคนอื่นเขาพูดก็มักจะทำให้เกิดความสงสัย

ไจ้เซิง : พระอาจารย์ครับ ! ถ้าหากว่าสวดพุทธนามบ่อยๆเป็นปกติ แต่ยังคงเกิดความคิดฟุ้งซ่านเพ้อฝันขึ้นมากมาย อย่างนี้ควรทำอย่างไรครับ ?

พุทธจี้กง : ถ้าหากคนที่สวดพุทธนามยังคงเกิดความคิดฟุ้งซ่านเพ้อฝันขึ้นมากมาย อย่างนี้แสดงว่าตัวเองมีกัมมาวรณ์หนัก จะต้องสร้างบุญสร้างกุศลให้มากๆ บางทีอาจจะต้องสำนึกขอขมากรรมด้วย แต่ว่าการ

สำนึกขอขมากรรมไม่ใช่เพียงแค่รายงานความผิดบาปของตนต่อเบื้องหน้าเซียนพุทธะเท่านั้น การสำนึกขอขมากรรมจะต้องสำนึกออกมาจากจิตใจของตัวเองอย่างแท้จริง มีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ที่จะไม่ทำความผิดซ้ำอีกตลอดไป จึงจะเป็นการสำนึกขอขมากรรมที่แท้จริง ก็เหมือนกับตัวเองได้หยิบดาบแห่งปัญญามาตัดกิเลสและอวิชชาทิ้งไป นี่จึงเป็นการสำนึกขอขมากรรมอย่างแท้จริง และเหมือนกับว่านับจากนี้เป็นต้นไปได้จุดตะเกียงแห่งปัญญาขึ้นในใจของตัวเองส่องสว่างทำลายความมืดมิดในมุมบอดให้สิ้นไป นี่ก็คือการสำนึกขอขมากรรมที่แท้จริง เหมือนดั่งคำกล่าวที่ว่า “หนึ่งดวงประทีปสามารถส่องสว่างขจัดความมืดมนอนธการที่มีมายาวนานนับพันปีได้” ดังนั้นคนเราอย่าได้กลัวว่าตัวเองมีกัมมาวรณ์หนัก กลัวเพียงแต่ว่าตัวเองจะไม่สามารถยกระดับปัญญาของตัวเองให้สูงขึ้นได้ ไม่ต้องกลัวว่าบำเพ็ญธรรมนั้นยากจะบำเพ็ญได้สำเร็จ กลัวเพียงแต่ว่าจิตใจที่แน่วแน่มั่นคงของตัวเองนั้นยังมีไม่มากพอ และไม่ต้องกลัวว่าสวดพุทธนามแล้วจะได้ไปเกิดแดนสุขาวดีหรือไม่ กลัวเพียงแต่ว่าจิตศรัทธาเชื่อมั่นของตัวเองนั้นยังมีไม่เพียงพอ

ไฉ้เซิง : ขอเรียนถามพระอาจารย์ ทำอย่างไรจึงจะสามารถมีจิตหนึ่งใจเดียวในการสวดพุทธนามครับ ?

พุทธจี้กง : ต้องการสวดพุทธนามให้บรรลุถึงระดับที่มีจิตหนึ่งใจเดียวในการสวด จะต้องเอาคำว่า “นาโม อาหมีถัวฝอ” ตราไว้ในดวงจิต น้ำเสียงที่สวด “นาโม อาหมีถัวฝอ” ต้องสวดออกมาให้มีความชัดเจน เสียงสวด “นาโม อาหมีถัวฝอ” ที่ฟังเข้าไปในหูก็ต้องชัดเจน เช่นนี้จึง

สามารถทำให้ ใจ ปาก ความคิด รวมเป็นหนึ่ง ได้มาตรฐาน 3 กรรมสะอาดบริสุทธิ์ ค่อยๆเข้าสู่สภาวะของ "จิตหนึ่งใจเดียวสวดพุทธนาม จิตหนึ่งใจเดียวคือพุทธะ"

ไต้เซิง : ขอถามพระอาจารย์ ควรสวดอย่างไรจึงจะเหมาะสมกว่ากันครับ ระหว่างสวดว่า "อาหมีถัวฝอ" กับสวดว่า "นาโม อาหมีถัวฝอ"

พุทธจี้กง : "นาโม" คำนี้ หมายถึง การนอบน้อมยึดเป็นที่พึ่ง ก็คือการเอาชีวิตและร่างกายของตัวเองทั้งหมดมอบให้พระพุทธะ ดังนั้นสวดว่า "นาโม อาหมีถัวฝอ" จึงมีความเคารพกว่า เอาล่ะ ! ได้เวลาแล้วเตรียมออกเดินทางกันเถอะ

ไต้เซิง : ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : ศิษย์เรา หากเจ้ายังมีคำถามอะไรสงสัยอีก เดี๋ยวรอให้ถึงแดนสุขาวดีแล้วเจ้าค่อยถามพระโพธิสัตว์ก็แล้วกัน

ไต้เซิง : ครับ

พุทธจี้กง : ใกล้ถึงแดนสุขาวดีแล้ว เบื้องหน้านั่นมีพระโพธิสัตว์มารับแล้ว ศิษย์เรา เจ้ารีบกราบพระโพธิสัตว์สิ

ไต้เซิง : ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์

โพธิสัตว์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี เชิญลุกขึ้นเถิด

ไฉ้เซิง : ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา พระโพธิสัตว์โปรดชี้แนะ ถ้าหากชาวโลกต้องการสวดพุทธนามเพื่อมาเกิดแดนสุขาวดี ใช่หรือไม่ว่าจะต้องนับถือศาสนาพุทธ กราบไหว้พระธรรมาจารย์ในศาสนาพุทธเป็นอาจารย์

โพธิสัตว์ : แน่นอนเมธี ผู้ที่ต้องการสวดพุทธนามเพื่อมาเกิดแดนสุขาวดี ย่อมจะต้องนับถือศาสนาพุทธ ยึดศาสนาพุทธเป็นที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยว กราบไหว้อาจารย์เพื่อศึกษาพุทธธรรม รักษาศีลห้า เว้นจากการฆ่า การลักขโมย การประพฤติผิดในกาม การพูดปด และการเสพสิ่งมึนเมา เช่นนี้จึงเป็นเหตุผลที่สมควร

ไฉ้เซิง : แล้วถ้าหากว่าไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ เพียงแค่อยากสวดพุทธนามเพื่อมาเกิดแดนสุขาวดีได้ไหมครับ ?

โพธิสัตว์ : ถ้าหากไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ แต่มีจิตใจที่ดีงาม น้อมประพฤติปฏิบัติตามกุศลความดีทั้งหลาย ไม่ทำเรื่องผิดบาปอกุศลทั้งปวง มีจิตหนึ่งใจเดียวสวดท่องพุทธนาม ก็ยังคงสามารถได้รับการต้อนรับและนำพามาเกิดแดนสุขาวดีจากพระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลายอยู่ดีนั่นแหละ

ไฉ้เซิง : มีบางธรรมวิถีที่ประกาศว่า “จิตคือพุทธะ พุทธะคือจิต” ความคิดเช่นนี้เหมาะสมแล้วหรือไม่

โพธิสัตว์ : ถึงแม้จะมีบางธรรมวิถีที่ประกาศว่า “จิตคือพุทธะ พุทธะคือจิต” แต่เวไนยในยุคท้ายมีกัมมาวรณ์หนัก ด้วยเหตุนี้เลยกลายเป็น “จิตไม่ใช่พุทธะ พุทธะไม่ใช่จิต” ไปเสียแล้ว ดังนั้นความคิดฟุ้งซ่าน ความคิด

เพ้อเจ้อเพ้อฝันจึงเกิดขึ้นพร้อมๆกัน หากสามารถมีจิตหนึ่งใจเดียวสวดท่องพุทธนาม เก็บความคิดที่ฟุ้งซ่านทั้งหลายกลับคืนสู่ความคิดเดียว ทุกความคิดมีแต่ "อาหมีถัวฝอ" เช่นนี้แล้ว หนึ่งคนสวดพุทธนาม หนึ่งคนก็สำเร็จพุทธะ หมื่นคนสวดพุทธนาม หมื่นคนก็สำเร็จพุทธะ การสวดพุทธนามเดิมทีก็ไม่ได้มีการแบ่งแยกฝักฝ่าย ไม่มีการแบ่งแยกว่าใครร่ำรวย สูงศักดิ์ ยากจน ต่ำต้อย โง่เขลา ซึ่งตรงกับที่กล่าวว่า "ทุกคนยินดีปรีดิ์เปรมกันถ้วนหน้า" ไม่ใช่หรือ ?

ไฉ้เซิง : ถ้าหากไม่ได้กินเจสามารถสวดพุทธนามได้หรือไม่ ?

โพธิสัตว์ : ได้สิ

ไฉ้เซิง : แต่ผู้น้อยอยู่ในร้านอาหารเจเห็นในคัมภีร์ "เหตุต้นผลกรรม 3 ชาติ" มีอยู่หน้าหนึ่งเขียนว่า "เหตุใดชาตินี้จึงกระอักเลือด เป็นเพราะว่าชาติก่อนกินเนื้อท่องพระสูตร" อย่างนี้จะอธิบายว่าอย่างไร ?

โพธิสัตว์ : นั่นเขาหมายถึงคนที่ออกบวช เพราะว่าชายที่ออกบวชเป็นภิกษุ (ในมหายาน) จะต้องถือศีล 250 ข้อ หญิงที่ออกบวชเป็นภิกษุณี (ในมหายาน) จะต้องถือศีล 500 ข้อ ดังนั้นคนที่ศึกษาพุทธธรรมอยู่ที่บ้านโดยไม่ได้ออกบวชจึงไม่อยู่ภายใต้ขอบเขตของเงื่อนไขนี้ แต่เพื่อเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงความเคารพที่เรามีต่อพระพุทธะ ดีที่สุดก็ควรบ้วนปากให้สะอาดก่อนที่จะสวดพุทธนาม

ไฉ้เซิง : งั้นคนที่สวดพุทธนามโดยที่ไม่ได้กินเจก็สามารถมาเกิดยังแดนสุขาวดีได้ใช่ไหมครับ ?

โพธิสัตว์ : ประเภทนี้คือการนำกรรมติดตัวมาเกิด ดีที่สุดคือสามารถละเว้นจากการฆ่า หรืออาจจะกินเพียงเนื้อที่บริสุทธิ์ด้วยอาการ 3 อย่าง

ไต้เซิง : อย่างไรเรียกว่า เนื้อที่บริสุทธิ์ด้วยอาการ 3 อย่าง ?

โพธิสัตว์ : เนื้อที่บริสุทธิ์ด้วยอาการ 3 อย่าง คือ 1. เนื้อที่เราไม่ได้เห็นตอนที่เขากำลังฆ่า 2. เนื้อที่เราไม่ได้ยินเสียงตอนที่เขากำลังฆ่า 3. เนื้อที่เขาไม่ได้เจาะจงฆ่าเพื่อเอามาให้เรากิน นี่ก็คือเนื้อที่บริสุทธิ์ด้วยอาการ 3 อย่าง แต่ถ้าหากอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยก็สามารถยกระดับขึ้นอีกขั้นโดยการกินเจแบบเฉพาะกาล

ไต้เซิง : ใช่หรือไม่ว่ากินเจตอนมื้อเช้า ?

โพธิสัตว์ : ใช่ ! คนสวดพุทธนามที่เพิ่งจะเริ่มฝึกกินเจ สามารถเริ่มต้นฝึกกินเจในตอนมื้อเช้าก่อน หรืออาจจะกินเจแบบ 6 วัน กินเจ 6 วันก็คือ วันที่ 8 , 14 , 15 , 23 , 29 , 30 ของทุกเดือน (ในที่นี้หมายถึงเดือนตามจันทรคติของจีน) ถ้าหากเดือนไหนเป็นเดือนเล็ก (เดือนเล็กคือเดือนที่มีแค่ 29 วัน) ก็เปลี่ยนจากกินเจวันที่ 29 , 30 มาเป็นวันที่ 28 ,29 แทน

ไต้เซิง : ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ อย่างนี้จะจำยากเกินไปหรือป่าวครับ ?

โพธิสัตว์ : จำไม่ยากหรอก เพราะว่าวันที่ 8 เป็นคืนจันทร์เสี้ยวข้างขึ้น พระจันทร์มีลักษณะเสี้ยวดั่งคันธนู เรียกว่า “จันทร์เสี้ยวข้างขึ้น” วันที่ 14 , 15 เป็นคืนจันทร์เพ็ญ มีพระจันทร์เต็มดวง วันที่ 23 เป็นคืนจันทร์เสี้ยวข้างแรม พระจันทร์มีลักษณะเสี้ยวดั่งคันธนู เรียกว่า “จันทร์เสี้ยวข้างแรม”

วันที่ 29 , 30 เป็นคืนจันทร์ดับ ถ้าหากกินเจ 6 วันจนเคยชินแล้วและสภาพแวดล้อมเอื้ออำนวย ก็สามารถยกระดับขึ้นอีก เปลี่ยนเป็นกินเจแบบ 10 วัน กินเจแบบ 10 วัน ก็คือกินเจแบบ 6 วัน แต่เพิ่มวันที่ 1 , 18 , 24 , 28 เข้ามาอีก 4 วัน ก็กลายเป็นกินเจแบบ 10 วันแล้ว

(เนื่องจากวันที่ดังกล่าวข้างต้นเป็นวันที่ตามปฏิทินจันทรคติของจีน หากท่านผู้อ่านดูปฏิทินจีนไม่เป็น ท่านสามารถปรับใช้ให้เข้ากับปฏิทินจันทรคติของไทยได้ ดังนี้คือ วันที่ 8 , 14 , 15 , 23 , 29 , 30 ตามจันทรคติจีน เมื่อเทียบกับวันที่ตามจันทรคติไทยจะเป็น วันขึ้น 8 ค่ำ ขึ้น 14 ค่ำ ขึ้น 15 ค่ำ และวันแรม 8 ค่ำ แรม 14 ค่ำ แรม 15 ค่ำ ส่วนอีก 4 วันที่เหลือคือวันที่ 1, 18 , 24 , 28 ถ้าเทียบกับวันไทยก็คือ วันขึ้น 1 ค่ำ และวันแรม 3 ค่ำ แรม 9 ค่ำ แรม 13 ค่ำ)

ไฉ้เซิง : ได้รับความกรุณาจากพระโพธิสัตว์ที่เมตตาพร่ำสอน ผู้น้อยซาบซึ้งพระคุณยิ่งนัก

โพธิสัตว์ : พระอมิตาภพุทธเจ้าของพวกเราเห็นเวไนยนับวันจะยิ่งเขลาหลงหนักขึ้นทุกวัน ไม่เชื่อในเหตุต้นผลกรรม ไม่เลื่อมใสศรัทธาในพุทธธรรม ในขณะที่อีกด้านหนึ่ง สำนักธรรมของชาวหลวนเหมินได้ก่อตั้งขึ้น ธรรมวิถีแบบสะดวกของชาวหลวนเหมินได้ทำการปกโปรดฉุดช่วยอย่างกว้างขวาง และสามารถฉุดช่วยคนได้นับไม่ถ้วน เรารู้ว่าเจ้าเองก็ไม่ได้บำเพ็ญในธรรมวิถีแห่งแดนวิสุทธิภูมิสุขาวดีนี้ แต่ด้วยพลังปณิธานอันยิ่งใหญ่ของเจ้า ดังนั้นครั้งนี้เจ้าจึงสามารถได้รับพระโองการให้มา

ประพันธ์หนังสือที่นี่ ก็หวังว่าเจ้าจะเป็นพยานบุคคลซึ่งเป็นประจักษ์พยานให้กับแดนสุขาวดีแห่งนี้

ไต้เซิง : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ขอขอบคุณพระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลายที่ให้โอกาสแบบนี้กับผู้น้อย หวังว่าหลังจากที่หนังสือเล่มนี้ประพันธ์เสร็จแล้ว ทุกๆคนจะสวดพุทธนาม ทุกๆคนจะสามารถสำเร็จเป็นพุทธะ

โพธิสัตว์ : งั้นก็ดียิ่งแล้ว

ไต้เซิง : แต่ว่าการบำเพ็ญปฏิบัติของธรรมวิถีอื่นๆนั้นก็ไม่เลวเช่นกัน

โพธิสัตว์ : หนทางในการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมของธรรมวิถีอื่นๆต่างก็ล้วนดีทั้งนั้น แต่ว่าบางธรรมวิถีไม่ใช่ว่าคนที่มีปัญญาตื้นเขิน มีอินทรีย์ไม่แก่กล้าจะสามารถบำเพ็ญได้สำเร็จ มีเพียงธรรมวิถีแห่งแดนวิสุทธิภูมิสุขาวดีที่ปกโปรดอย่างกว้างขวางที่สุด สามารถอนุเคราะห์รากบุญทั้ง 3 ระดับ ฉุดช่วยทั้งเวไนยผู้มีปัญญาทึบและเวไนยผู้มีปัญญาเฉียบแหลมกลับคืนไปอย่างเสมอภาคกัน

ไต้เซิง : จริงหรือครับ ?

โพธิสัตว์ : เจ้าดูสิ ชีวิตคนแสนจะสั้น ถ้าหากผู้บำเพ็ญธรรมไม่รู้จักรักษาโอกาสไว้ให้ดีๆ เมื่อสูญเสียร่างกายของมนุษย์นี้ไปเพียงครั้งเดียว การที่จะได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะการได้เกิดมามีร่างกายเป็นมนุษย์นั้นคือของยาก

ไต้เซิง : ใช่ไหมครับว่ายังบำเพ็ญไม่ทันสำเร็จก็ตายซะก่อน

โพธิสัตว์ : ถูกต้อง

ไฉ้เซิง : แต่ว่าสวดพุทธนามแล้วสามารถได้มาเกิดแดนสุขาวดีจริงๆ เหรอครับ ?

โพธิสัตว์ : เมธี ! เหตุใดเจ้าจึงได้มีความคลางแคลงใจมากเช่นนี้ เจ้าต้องรู้นะว่าจะได้มาเกิดแดนสุขาวดีหรือไม่ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับปณิธานและความเชื่อมั่นของผู้สวดพุทธนามเอง มีปณิธานและความเชื่อมั่นก็ได้มาเกิด หากไร้ปณิธานและความเชื่อมั่นก็ไม่ได้มาเกิด จะได้เกิดในดอกบัวระดับสูงหรือต่ำลงมา ทั้งหมดก็อยู่ที่ตัวของผู้สวดเองว่าบำเพ็ญได้ระดับไหน

ไฉ้เซิง : ขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่ช่วยอธิบายให้ตื่นแจ้ง

โพธิสัตว์ : เมธี ! เจ้ารู้หรือไม่ว่า สวดพุทธนามก็คือตื่นแจ้ง ?

ไฉ้เซิง : คืออย่างไรครับ อธิบายให้ฟังหน่อย

โพธิสัตว์ : ขอเพียงได้มาเกิดที่แดนสุขาวดี ก็ไม่มีหรอกที่จะไม่ตื่นแจ้ง

ไฉ้เซิง : คืออย่างไรครับ ?

โพธิสัตว์ : เพราะว่าสภาพแวดล้อมของแดนสุขาวดีนั้นมีความประเสริฐยิ่งนัก ทุกๆวันได้ฟังพุทธธรรม ทุกๆวันได้บำเพ็ญฝึกฝนพุทธธรรมร่วมกับพระโพธิสัตว์และมหาสัตบุรุษทั้งหลาย มีหรือที่จะไม่ตื่นแจ้ง

พุทธจี้กง : เอาล่ะ ! ได้เวลาแล้ว ศิษย์เรารีบกราบลาพระโพธิสัตว์สิ

(ไฉ้เซิงกราบลาพระโพธิสัตว์ พระพุทธจี้กงพาไฉ้เซิงมาโผล่ที่เซิ่งเทียนถังในชั่วพริบตา)

พุทธจี้กง : ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 7 อรหันต์อธิบายว่าเพราะเหตุใดธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามจึงบำเพ็ญสำเร็จง่าย

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 3 วันที่ 25 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 25 เมษายน พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

คนบนโลก แห่งความเสื่อม ทุกคนต่าง หลุดพ้นได้

พุทธนาม สวดง่ายๆ ไม่สับสน โปรดทุกคน เสมอกัน

เป็นวิถี ที่สะดวก ปกโปรดคน ทุกชนชั้น

เที่ยวจาริก เขียนประพันธ์ หนังสือดี มาผูกบุญ

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! แต่ก่อนอาตมาสอนให้คนบำเพ็ญพุทธจิตโดยตรงสำเร็จเป็นพุทธะโดยตรง คิดไม่ถึงว่าในโลกแห่งความเสื่อมนี้ ปัจจุบันคนที่มีรากแห่งปัญญานั้นช่างน้อยเหลือเกิน มิสู้การสวดพุทธนามที่สามารถโปรดทุกคนได้อย่างเท่าเทียมกัน ไม่ว่าคนแก่ เด็ก ผู้ชาย ผู้หญิง คนจน คนรวย คนสูงศักดิ์ คนต่ำต้อย ไม่ว่าฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง ฤดูหนาว คนที่งานยุ่ง คนที่ว่างงาน คนที่มีความทุกข์ คนที่มีความสุข ในหนึ่งวันมี 24 ชั่วโมง สามารถสวดพุทธนามได้ตลอดเวลา ดังนั้นการสวดพุทธนามจึงเป็นธรรมวิถีที่สะดวกและเปิดกว้างอย่างแท้จริง

ไฉ้เซิง : ที่พระอาจารย์พูดมานั้นถูกต้องที่สุด การสวดพุทธนามนั้นไม่หลอกลวงแม้แต่เด็กและคนแก่ !

พุทธจี้กง : อะไรคือไม่หลอกลวงแม้แต่เด็กและคนแก่ !

ไอ้เซิง : ไม่ใช่สิ ! ต้องเป็น “ทุกคนยินดีปรีดิ์เปรมกันถ้วนหน้า” ต่างหากถึงจะถูก

พุทธจี้กง : ความหมายก็ไม่ค่อยต่างกันเท่าไหร่นัก พูดผิดไปคำหนึ่งก็สามารถทำให้ความหมายเพี้ยนไปหมดได้ การสวดพุทธนามก็เช่นกัน คำว่า “唸 เนี่ยน” กับคำว่า “念 เนี่ยน” ที่แปลว่า “สวดท่อง” 2 คำนี้เขียนต่างกันไม่มาก อ่านออกเสียงเหมือนกัน แต่ตัวอักษรทั้ง 2 ตัวนี้มีความหมายซ่อนแฝงที่ไม่เหมือนกัน

ไอ้เซิง : ไม่เหมือนกันยังไงครับ ?

พุทธจี้กง : คำว่า “唸 เนี่ยน” ที่แปลว่า “สวดท่อง” เป็นเพราะข้างหน้ามีคำว่า “口 โข่ว” ที่แปลว่า “ปาก” ถ้าหากอ่านแยกคำกันจะได้คำว่า “口念 โข่วเนี่ยน” ที่แปลว่า “ปากสวด” ปากสวดหรือการสวดด้วยปากนี้ ยังสามารถแบ่งวิธีการสวดออกเป็น 4 วิธี คือ

1. สวดแบบวัชระ - การสวดแบบวัชระก็คือใช้ปากสวดแต่ไม่ออกเสียง

2. สวดแบบนับจำนวน - มือนับลูกประคำ อาจจะสวดแบบออกเสียงหรือไม่ออกเสียง

3. สวดแบบออกเสียงเบาๆ - สวดเสียงเบาๆแค่พอให้ตัวเองสามารถได้ยินเอง

4. สวดแบบออกเสียงดังๆ - คือการสวดเสียงดังแบบทำวัตรเช้าเย็น หรืออาจจะช่วยสวดให้คนที่กำลังใกล้จะตาย โดยการสวดจะสวดเสียงดังเพื่อให้คนอื่นได้ยิน

ส่วนคำว่า “念 เนี่ยน” ที่แปลว่า “สวดท่อง” เป็นเพราะไม่มีคำว่า “口 โข่ว” ที่แปลว่า “ปาก” อยู่ข้างหน้า ดังนั้นจึงเรียกว่า “ใจสวด” การใช้ใจสวดก็มี 4 วิธี คือ

1. สวดเงียบๆในใจ - สวดแบบปากไม่ขยับ สวดในใจเงียบๆ

2. สวดภาวนาขณะที่นอนหลับ - ระลึกไว้ในใจตลอดเวลาขณะที่กำลังนอนหลับ

3. สวดภาวนาขณะที่นั่งกรรมฐาน - ภาวนาไว้ในใจขณะที่นั่งสมาธิ

4. สวดไล่ท้าย - สวดในใจแบบรวดเร็วติดต่อกันโดยไม่เว้นช่องว่าง สวดจบ 1 คำ ก็ตามด้วย 1 คำทันทีต่อไปเรื่อยๆไม่เว้นช่วง

ดังนั้น ไม่ว่าจะสวดแบบออกเสียง หรือสวดแบบไม่ออกเสียง ที่สำคัญที่สุดคือ ในใจจะต้องสวดพุทธนามเงียบๆตามไปด้วยเสมอ

ไต้เซิง : คิดไม่ถึงว่าการสวดพุทธนามจะสามารถแบ่งเป็นหลายวิธีเช่นนี้

พุทธจี้กง : ดังนั้นธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามจึงง่ายที่สุด ทำได้ทุกที่ทุกเวลา สวดได้ทุกที่ทุกเวลา บำเพ็ญได้ทุกที่ทุกเวลา เพราะอะไรทำไมถึงได้สะดวกอย่างนี้ นั่นก็เพราะว่าคนที่สวดพุทธนามไม่ต้องอยู่

ภายในอาณาจักรธรรม ก็สามารถเอากายของตัวเองเป็นอาณาจักรธรรมได้ จิตที่สวดพุทธนามก็คือตัวจริงของตัวเอง ตัวจริงของตัวเองทุกๆวันก็บำเพ็ญอยู่ในอาณาจักรธรรมของตัวเอง สะดวกมากๆเลยจริงไหม ?

ไฉ้เซิง : พระอาจารย์พูดได้ถูกต้อง

พุทธจี้กง : เอาล่ะ ! ได้เวลาแล้ว พวกเราออกเดินทางกันเถอะ

ไฉ้เซิง : ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : เบื้องหน้านั่น พระโพธิสัตว์มารับแล้ว ศิษย์เรารีบกราบคารวะเร็ว

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์

โพธิสัตว์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี ลุกขึ้นเถอะ

ไฉ้เซิง : ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา

(พระพุทธจี้กงกับไฉ้เซิงและพระโพธิสัตว์ เดินทางไปแดนสุขาวดีพร้อมกัน)

โพธิสัตว์ : เบื้องหน้าก็ถึงแดนสุขาวดีแล้ว วันนี้เราได้หาผู้ที่บำเพ็ญสำเร็จอรหัตผลท่านหนึ่งมาพูดคุยสนทนากับเจ้า เจ้าสามารถถามเขาได้ว่าทำไมเขาถึงได้บำเพ็ญธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนาม

ไฉ้เซิง : ครับ

(ตอนนี้พระโพธิสัตว์ได้เรียกอรหันต์ท่านหนึ่งเข้ามา)

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยคารวะท่านอรหันต์

อรหันต์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี

ไฉ้เซิง : เมื่อครู่นี้พระโพธิสัตว์ได้แนะนำให้ผู้น้อยทราบว่าท่านบำเพ็ญธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนาม ไม่ทราบว่าเพราะเหตุใดท่านจึงเลือกบำเพ็ญในธรรมวิถีนี้ ?

อรหันต์ : เมธีถามได้ดี พุทธธรรมมี 84,000 พระธรรมขันธ์ ธรรมวิถีถึงแม้มีมากมาย แต่ล้วนอาศัยพลังของตัวเองในการบำเพ็ญปฏิบัติ สมมติว่า ถ้าจะบำเพ็ญในนิกายวัชรยานก็จะต้องมีเครื่องบูชาหลายอย่างในการประกอบพิธีกรรมต่างๆ ซึ่งต้องใช้เงิน ถ้าหากบำเพ็ญในนิกายฌานก็จำเป็นที่จะต้องกระจ่างจิตแจ้งธรรมญาณ ต้องการที่จะกระจ่างจิตแจ้งในธรรมญาณก็จะต้องมีทั้งพื้นฐานและปัญญา ถ้าหากบำเพ็ญในนิกายโยคาจารก็จะต้องจดจำรูปและนามมากมาย จะศึกษารูปและนามเหล่านี้ก็จะต้องอ่านหนังสือให้เยอะๆ แต่ว่าคนที่บำเพ็ญในธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามนั้นต่างกัน เพราะว่าเพื่อฉุดช่วยเวไนยสัตว์ทั้งหลายในทะเลทุกข์ พระอมิตาภพุทธเจ้าได้ประกาศมหาปณิธาน 48 ข้อ ใน 48 ข้อมีมหาปณิธานอยู่ข้อหนึ่งกล่าวว่า “ถ้าหากข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ขอเพียงเวไนยสัตว์ทั้งหลายเชื่อมั่นในตัวข้าพเจ้า ศรัทธายินดีด้วยความเป็นที่สุดแห่งใจ ปรารถนามาเกิดยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้าแล้วอุทิศบุญกุศลทั้งหมดที่ได้บำเพ็ญปฏิบัติมาเพื่อขอมาเกิดยังพุทธ

เกษตรของข้าพเจ้า หรือแม้กระทั่งคนที่มีกุศลเพียงน้อยนิดในยามที่วาระสุดท้ายของชีวิตมาถึงขอเพียงสวดท่องนามของข้าพเจ้า 10 ครั้ง ถ้าหากพวกเขาเหล่านั้นไม่ได้มาเกิดยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ” พระอมิตาภพุทธเจ้าผู้เปี่ยมด้วยมหาเมตตามหากรุณา มีมหาปณิธานเช่นนี้ ดังนั้นจึงสามารถสร้างแดนสุขาวดีขึ้นมาได้สำเร็จ และที่ยิ่งไปกว่านั้น พระอมิตาภพุทธเจ้ายังได้นิรมาณกายมากมายนับร้อยพันโกฏิไปฉุดช่วยคนที่มีจิตหนึ่งใจเดียวปรารถนาจะมาเกิดแดนสุขาวดีทุกคนให้หลุดพ้น แต่ว่าการบำเพ็ญปฏิบัติในธรรมวิถีอื่นๆนั้นไม่ใช่แบบนี้ เพราะการบำเพ็ญปฏิบัติในธรรมวิถีอื่นๆจะต้องอาศัยฝีมือความสามารถของตัวเองในการบำเพ็ญปฏิบัติ ถ้าหากตัวเองมีกัมมาวรณ์หนัก มีปัญญาไม่มากพอ กลับจะทำให้เสียเวลาบำเพ็ญไปอย่างสูญเปล่า เมื่อวาระสุดท้ายของชีวิตมาถึงก็ยังบำเพ็ญไม่สำเร็จ ไม่คุ้มค่าเหนื่อยเลยจริงไหม ? ดังนั้นพระศากยมุนีพุทธเจ้าได้กล่าวไว้ในมหาไวปุลยมหาสันนิปาตสูตรว่า เมื่อถึงยุคสัทธรรมวิปลาส (ซึ่งก็คือสมัยธรรมกาลยุคท้ายนี้) ถ้าหากมีคนที่บำเพ็ญปฏิบัติหนึ่งหมื่นล้านคน ก็หาได้ยากนักที่จะมีสักหนึ่งคนที่สามารถบำเพ็ญได้สำเร็จ มีเพียงการสวดพุทธนามของพระอมิตาภพุทธเจ้า จิตหนึ่งใจเดียวมุ่งมั่นปรารถนามาเกิดแดนสุขาวดี จึงสามารถหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด เจ้าต้องรู้ว่าการที่คนๆหนึ่งสามารถได้ร่างกายเป็นมนุษย์นั้นเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย ถ้าหากไม่รีบฉกฉวยโอกาสตอนที่ยังมีชีวิตอยู่บำเพ็ญสัมมาธรรมให้สำเร็จ ปล่อยโอกาสที่ได้กายมนุษย์มานี้ให้สูญเสียไป ต่อไปภายหน้าหากได้ไปเกิดในเดรัจฉาน

ภูมิหรือเปรตภูมิ ถึงเวลานั้นได้สูญเสียกายมนุษย์นี้ไปแล้วแม้เพียงครั้งเดียวก็ยากนักที่จะสามารถกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ได้อีก ก็เหมือนกับคนที่ทำผิดฝ่าฝืนกฎหมาย เมื่อถึงคราวที่ถูกจับ ก็ได้แต่โกรธแค้นและเสียใจในภายหลังเท่านั้น ดังนั้นเราขอแนะนำชาวโลกว่าควรจะรีบสวดพุทธนาม รีบแสวงหาทางรอด มาเกิดแดนสุขาวดี อย่าได้ลังเลสงสัยอีกต่อไปเลย

ไฉ้เซิง : ขอบคุณท่านอรหันต์ที่ชี้แนะ ขอถามท่านอีกเรื่อง ไม่ทราบว่าตอนที่ท่านมีชีวิตอยู่ ท่านบำเพ็ญอย่างไร จึงสามารถสำเร็จมรรคผลเป็นอรหันต์ หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดเช่นทุกวันนี้

อรหันต์ : โอ้ ! เมธีถามได้ดีมาก ตอนที่เรายังมีชีวิตอยู่ในโลกโลกีย์ เราเป็นเพียงฆราวาสคนหนึ่งที่ไม่ได้ออกบวช เดิมทีนั้นเราก็บำเพ็ญปฏิบัติในธรรมวิถีอื่น เราอ่านหนังสือมามาก อ่านพระสูตรคัมภีร์มาเยอะ เข้าใจว่าตัวเองเป็นผู้มีปัญญามาก ก็เกิดความภาคภูมิใจ แต่ทว่าต่อมา เมื่อเราได้ไปพบกับพระเถระผู้บำเพ็ญดีท่านหนึ่ง จึงรู้ว่าท่านเป็นผู้ที่มีวิชาความรู้และเข้าถึงปัญญาในระดับสูง แต่ที่คาดคิดไม่ถึงเลยนั่นคือ ท่านบำเพ็ญโดยที่ไม่ต้องอาศัยพลังความสามารถของตัวเอง ท่านมีเพียงจิตหนึ่งใจเดียวสวดท่องพุทธนามของพระอมิตาภพุทธเจ้า เราจึงได้เข้าใจว่า แท้ที่จริงแล้วปัญญาความรู้ของตัวเองนั้นมันช่างน้อยนิดซะเหลือเกิน จากนั้นเป็นต้นมาเราก็บังเกิดจิตสวดท่องพุทธนาม เอาบุญกุศลที่สร้างมาทั้งหมดอุทิศเพื่อขอมาเกิดแดนสุขาวดี คนที่อยู่รอบตัวเรา มีบางคนที่บำเพ็ญปฏิบัติในธรรมวิถีอื่น พวกเขาต่างหัวเราะเยาะดูถูกเราว่า “พวกฝีมือกระจอก แค่สวดพุทธนามง่ายๆ ใครๆก็สวดได้” แต่ว่าคนที่หัวเราะเยาะ

เราเหล่านั้น เป็นเพราะว่าพวกเขาบำเพ็ญปฏิบัติในธรรมวิถีอื่น บุญกุศลของพวกเขาไม่พอจึงบำเพ็ญไม่สำเร็จ สุดท้ายส่วนใหญ่ก็ถลำลงสู่หกภูมิวิถีแห่งการเวียนว่าย น่าเสียดายจริงๆ

ไต้เซิง : ทำไมถึงช่างแตกต่างกันมากมายขนาดนี้หนอ ?

อรหันต์ : ก็เหมือนอย่างที่สมัยก่อนได้มีพระธรรมาจารย์ที่บรรลุธรรมแล้วท่านหนึ่งเคยกล่าวไว้ว่า สมมติว่ามีต้นไผ่อยู่ลำหนึ่ง แล้วภายในต้นไผ่ลำนี้ก็มีหนอนอยู่ตัวหนึ่งที่อยากจะออกมาจากลำไผ่ ซึ่งวิธีการนั่งวิปัสสนากรรมฐาน ก็เหมือนการที่หนอนในลำไผ่กัดแทะปล้องไผ่ทีละปล้องๆตามแนวดิ่ง จากรากค่อยๆเจาะทะลุขึ้นไปจนถึงยอดแล้วจึงออกมาจากลำไผ่ ซึ่งต้องใช้ฝีมือความสามารถเป็นอย่างมาก และต้องใช้เวลานาน ส่วนวิธีการสวดพุทธนามเพื่อมาเกิดยังแดนสุขาวดีนั้น ก็เหมือนกับหนอนในลำไผ่ที่กัดแทะปล้องไผ่โดยเจาะทะลุออกมาจากทางแนวขวาง ซึ่งไวกว่าง่ายกว่า ใช่หรือไม่ ? จากสิ่งที่ยกมาเปรียบเทียบนี้ก็สามารถรู้ได้ว่า ธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามกับธรรมวิถีอื่นๆนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมาก

ไต้เซิง : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง

พุทธจี้กง : เอาล่ะ ! ดึกแล้ว วันนี้ก็พอเท่านี้เถอะ

ไต้เซิง : ผู้น้อยกราบลาพระโพธิสัตว์และท่านอรหันต์

โพธิสัตว์และอรหันต์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี

อรหันต์ : วันหน้าถ้ามีโอกาสคงได้พบกันอีก

พุทธจี้กง : ศิษย์เรา นั่งบัลลังก์บัวให้ดี เตรียมออกเดินทาง

ไฉ้เซิง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 8 พระโพธิสัตว์อธิบายเรื่องการเกิดในบัวเก้าระดับ และความเป็นมาของพระอมิตาภพุทธเจ้า

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 4 วันที่ 5 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

คนดี ทำอะไร ซื่อตรง โปร่งใส ตรงไป ตรงมา

คนชั่ว คิดหา เล่ห์เหลี่ยม มากมาย มาใช้ ลวงคน

กัลยาณชน อิสระ เสรี สบายใจ เหลือล้น

คนถ่อย ทุรชน ทำผิด คิดชั่ว หาโทษ ใส่ตัว

พุทธจี้กง : มีคำกล่าวว่า “วิญญูชนแม้ต้องการเงินทองทรัพย์สิน แต่ก็ต้องได้มาด้วยวิธีที่ถูกต้อง” แต่ว่าสังคมในปัจจุบันนี้ราวกับว่าได้กลายเป็น “คนถ่อยละโมบอยากได้ทรัพย์ แสวงหาให้ได้มาด้วยวิธีที่ไม่ชอบธรรม” มานานแล้ว เปิดหนังสือพิมพ์ขึ้นมาหนึ่งหน้า ก็เจอแต่ข่าวมิจฉาชีพหลอกลวงจ่ายเช็คเด้ง เช็คเด้งก็เด้งกันเต็มท้องฟ้าไปหมด แล้วก็มีบางคนที่ใช้ประโยชน์จากการเล่นแชร์เชิดเงินหนีไปก็มี บางคนตั้งบริษัทลอยๆ ขึ้นมาต้มตุ๋นหลอกขายสินค้าก็มี ทำให้โลกมนุษย์กลายเป็นสังคมอันสกปรกที่เต็มไปด้วยการใช้เล่ห์เหลี่ยมหลอกลวงกัน แต่ว่าคนที่ไร้จิตมโนธรรมสำนึกมุ่งแสวงหาให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์อันไม่ชอบธรรมเหล่านี้

ถึงแม้จะหนีไปไกลสุดขอบฟ้าก็ไม่อาจหนีใจตัวเองพ้น ตัวเองทำอะไรไว้ย่อมรู้อยู่แก่ใจ ฟ้ารู้ ดินรู้ ตัวเองรู้ ไม่มีทางหนีพ้นบาปกรรมที่จะตามมา

ไฉ้เซิง : จำได้พระอาจารย์เคยบอกว่า "รู้พอคือสุข จิตสงบคือมั่งคั่ง ลดตัณหาก็คืออายุวัฒนะ" ดังนั้นชีวิตคนขอเพียง รู้พอ จิตสงบ ลดตัณหา ก็สามารถได้รับความสุข ความมั่งคั่ง และมีอายุวัฒนะ แล้วยังจะแสวงหาอะไรอีก

พุทธจี้กง : คิดไม่ถึง ความจำของเจ้าไม่เลวเลยทีเดียว ยังสามารถจำคำพูดที่อาจารย์เคยพูดได้ แต่ถ้าหากคนๆหนึ่งสามารถจดจำและระลึกสวดท่องพุทธนามไว้อยู่เสมอตลอดเวลาได้ คนประเภทนี้จึงจะเป็นคนที่มากด้วยความสุข มากด้วยความมั่งคั่ง และมากด้วยอายุวัฒนะ

ไฉ้เซิง : พระอาจารย์พูดได้ถูกต้อง แดนสุขาวดีมีทรัพย์สมบัติอันล้ำค่าให้ใช้ได้ไม่มีวันหมด มีรสแห่งพุทธธรรมอันประเสริฐให้ดื่มกินไม่สิ้น มีอายุขัยที่ยาวนานไร้ขอบเขต การสวดพุทธนามจึงเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ชาวโลกควรไปดำเนินปฏิบัติ

พุทธจี้กง : ตอนนี้เราก็ออกเดินทางกันเถอะ

ไฉ้เซิง : ครับ ! ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : ถึงแดนสุขาวดีแล้ว เบื้องหน้ามีโพธิสัตว์มารับแล้ว เจ้ารีบกราบคารวะเร็ว

(ไฉ้เซิงคุกเข่าลงกับพื้นกราบคารวะพระโพธิสัตว์)

โพธิสัตว์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี เชิญลุกขึ้นเถิด

ไฉ้เซิง : ขอบคุณพระโพธิสัตว์

โพธิสัตว์ : วันนี้เราจะพาเจ้าไปเยี่ยมชมที่สระบัว

ไฉ้เซิง : ครับ.......ว้าว ! ผู้น้อยเห็นดอกบัวในสระเปล่งรัศมีอันสวยสด ดอกบัวทั้งใหญ่ทั้งสวย บัวแต่ละดอกเปล่งรัตนรัศมีออกมาห้าสี และที่สำคัญบัวแต่ละดอกมีชื่อสกุลของผู้สวดพุทธนามด้วย มหัศจรรย์จริงๆ

โพธิสัตว์ : เมธี ! เจ้าอยากลองพูดคุยกับคนที่อยู่ในดอกบัวไหม ?

ไฉ้เซิง : ได้หรือครับ ?

โพธิสัตว์ : ดอกบัวที่อยู่เบื้องหน้านี้กำลังใกล้จะบานแล้ว เดี๋ยวเราสวดมนต์ช่วยเขาอีกแรง เมื่อเขาออกมาแล้วจะได้ให้เจ้าสัมภาษณ์เขาสักหน่อย

(ตอนนี้พระโพธิสัตว์สวดมนต์ช่วย ดอกบัวบานออกอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นก็ปรากฏร่างของคนๆหนึ่งโผล่ออกมา เป็นเรื่องที่คาดคิดไม่ถึงจริงๆ)

ไฉ้เซิง : ธรรมานุภาพของพระโพธิสัตว์ช่างไร้ขอบเขตประมาณ มีฆราวาสท่านหนึ่งโผล่ออกมาจากดอกบัวจริงๆด้วย

โพธิสัตว์ : เมธี ! เจ้าสอบถามเขาเถอะ

ไฉ้เซิง : ครับ ! ขอถามท่านผู้ทรงคุณธรรม ไม่ทราบว่าท่านรู้สึกอย่างไร ?

สัตบุรุษ : ขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่ช่วยสวดอธิษฐาน วันนี้จึงสามารถได้ออกมาพบพระโพธิสัตว์ก่อนกำหนด

ไฉ้เซิง : ขอถามท่านผู้ทรงคุณธรรม ตอนที่ท่านมีชีวิตอยู่ ท่านบำเพ็ญปฏิบัติอย่างไร ?

สัตบุรุษ : หวนนึกถึงอดีตของฉันที่ผ่านมา ช่างลำบากจริงๆ เป็นเพราะตัวเองไม่รู้หนังสือก็เลยเป็นได้แค่แรงงานไร้ฝีมือ อยู่ในโรงงานต้องทำงานสารพัด ได้รับค่าแรงเป็นเงินติดกระเป๋าไว้เป็นค่าใช้จ่ายบ้าง มีวันหนึ่งจิตใจของฉันรู้สึกกลัดกลุ้มเป็นทุกข์ จึงไปขอคำแนะนำจากพระอาจารย์ท่านหนึ่งในวัดๆหนึ่ง ฉันถามท่านว่ามีวิธีอะไรที่สามารถขจัดความกลัดกลุ้มของฉันออกไปได้บ้าง พระอาจารย์ท่านนี้ก็เลยสอนให้ฉันสวดพุทธนามของพระอมิตาภพุทธเจ้า บอกว่าการสวดพุทธนามสามารถทำให้มาเกิดยังแดนสุขาวดี หลังจากนั้นฉันก็เริ่มต้นสวดพุทธนาม เงินที่ฉันหามาได้ฉันก็เอาไปทำบุญพิมพ์หนังสือธรรมะ แล้วฉันก็อุทิศบุญกุศลทั้งหมดให้แดนสุขาวดี เพื่อขอมาเกิดยังแดนสุขาวดีแห่งนี้ หลังจากนั้น 3 ปี กิเลสความกลัดกลุ้มของฉันนับวันก็ยิ่งค่อยๆลดน้อยลง ร่างกายก็รู้สึกเบาสบาย ในใจมักจะได้ลิ้มรสแห่งความปีติในธรรมอยู่เสมอ จากนั้นฉันก็ยิ่งเพิ่มความพากเพียรมากขึ้น ไม่ว่าจะทำงานหรือเดินอยู่บนถนน ฉันก็จะสวดพุทธนามเงียบๆในใจอยู่ตลอดเวลาไม่ขาด สุดท้ายตอนที่กำลังจะ

สิ้นอายุขัย ฉันก็ได้รับความกรุณาจากพระพุทธะโพธิสัตว์นำพาฉันมาเกิดที่แดนสุขาวดี แต่ตัวฉันเองก็รู้ตัวดีว่าตัวเองนำกรรม(นำบาป)ติดตัวมาเกิด ดังนั้นดอกบัวจึงไม่สามารถบานได้โดยทันที วันนี้บัวบานสามารถได้พบพระโพธิสัตว์ รู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

โพธิสัตว์ : นี่ก็คือผลบุญของตัวเจ้าเองที่เจ้าเคยทำไว้และได้ย้อนกลับมาช่วยตัวเจ้า นั่นก็เพราะเจ้ามักจะสร้างบุญกุศลอย่างลับๆ โดยปิดบังชื่อสกุลของตัวเอง จึงมีเหตุปัจจัยที่ดีเช่นนี้มาช่วยเหลือเจ้า

สัตบุรุษ : ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา

ไฉ้เซิง : ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ หลังจากที่มาเกิดในแดนสุขาวดีแล้ว จะต้องใช้เวลานานเท่าไหร่จึงจะสามารถออกมาจากดอกบัวได้

โพธิสัตว์ : ขึ้นอยู่กับผู้สวดพุทธนามว่ามีฝีมือความสามารถในการสวดท่องบำเพ็ญเพียรอยู่ในระดับไหน ดังนั้นจึงแบ่งการเกิดออกเป็นดอกบัว 9 ระดับ

1. คนที่เกิดในบัวชั้นบนระดับบน เมื่อมาเกิดที่แดนสุขาวดี ดอกบัวก็จะบานทันที สามารถได้พบพระอมิตาภพุทธเจ้าในทันที

2. คนที่เกิดในบัวชั้นบนระดับกลาง เมื่อเวลาผ่านไป 1 คืน ดอกบัวก็จะบาน สามารถได้พบพระพุทธะในทันที

3. คนที่เกิดในบัวชั้นบนระดับล่าง เมื่อเวลาผ่านไป 1 วัน 1 คืน ดอกบัวถึงจะบาน และต้องรอหลังจากนั้นอีก 7 วันจึงสามารถได้พบพระพุทธะ

4. คนที่เกิดในบัวชั้นกลางระดับบน เมื่อดอกบัวบาน ก็จะได้เพียงแค่ประจักษ์ในมรรคผลระดับเล็กก่อน

5. คนที่เกิดในบัวชั้นกลางระดับกลาง พอถึงวันที่ 7 ดอกบัวถึงจะบาน ได้ประจักษ์ในมรรคผลระดับเล็ก

6. คนที่เกิดในบัวชั้นกลางระดับล่าง เมื่อมาเกิดแดนสุขาวดี หลังจากที่ 7 วันผ่านไปแล้ว ดอกบัวถึงจะบาน ได้ฟังพระธรรมเทศนาจากพระโพธิสัตว์ก่อน แล้วจึงประจักษ์มรรคผลระดับเล็กในภายหลัง

7. คนที่เกิดในบัวชั้นล่างระดับบน จะต้องผ่านไป 49 วัน ดอกบัวถึงจะบาน ได้ฟังพระธรรมเทศนาจากพระโพธิสัตว์ก่อน แล้วจึงประจักษ์มรรคผลระดับเล็กในภายหลัง

8. คนที่เกิดในบัวชั้นล่างระดับกลาง หลังจากที่เวลาผ่านไปแล้ว 6 กัป ดอกบัวถึงจะบาน ได้ฟังพระธรรมเทศนาจากพระโพธิสัตว์ก่อนเพื่อให้เกิดความตื่นแจ้ง แล้วจึงได้ประจักษ์ในมรรคผลระดับเล็กในภายหลัง

9. คนที่เกิดในบัวชั้นล่างระดับล่าง ก็ต้องรอให้ผ่านไป 12 กัป ดอกบัวถึงจะบาน ได้ฟังพระธรรมเทศนาจากพระโพธิสัตว์ก่อน เพื่อให้เกิดความตื่นแจ้ง แล้วจึงประจักษ์ในมรรคผลระดับเล็กในภายหลัง

ไฉ้เซิง : ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ขอเพียงสวดพุทธนามเพื่อมาเกิดแดนสุขาวดีก็ไม่ต้องกลับไปเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในหกภูมิวิถีอีกต่อไปแล้วใช่ไหมครับ ?

โพธิสัตว์ : ใช่ ! นอกเสียจากว่าตัวเองจะตั้งมหาปณิธาน สมัครใจที่จะไปเกิดใหม่ในโลกธาตุอื่นเพื่อโปรดสัตว์และส่งเสริมเผยแพร่ธรรมให้เจริญรุ่งเรือง โดยปกติแล้วคนที่สวดพุทธนามเพื่อมาเกิดยังแดนสุขาวดี หลังจากที่ออกมาจากดอกบัวแล้วก็จะมุ่งตรงต่อการบำเพ็ญเพียรโดยไม่ถดถอยอีกตลอดไป สามารถสำเร็จเป็นพุทธะได้โดยตรง

ไฉ้เซิง : ทำไมถึงได้ประเสริฐดีงามขนาดนี้นะ ? ผู้น้อยอยู่ในอาณาจักรธรรม มักจะเห็นผู้บำเพ็ญธรรมส่วนหนึ่งที่เลิกบำเพ็ญไปกลางครันอยู่เสมอ

โพธิสัตว์ : เมธี ! อยู่ในโลกแห่งทะเลทุกข์ก็ย่อมที่จะต้องเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว แต่หลังจากที่มาถึงที่นี่ เจ้าดูเถอะ ! เพื่อนที่คบหากันก็ล้วนมีแต่เพื่อนที่เป็นกัลยาณมิตรและมหาโพธิสัตว์ สิ่งที่ดื่มกินก็คือน้ำแปดกุศลที่ช่วยเพิ่มพูนสติปัญญา และทำให้กายใจสงบชุ่มเย็น เสียงที่ได้ฟังก็เป็นเสียงนกน้ำแสดงธรรมที่ช่วยเสริมพุทธปัญญา ฟังแล้วย่อมเกิดจิตสวดท่องพุทธนามขึ้นเองโดยอัตโนวัติ สภาพแวดล้อมที่ประเสริฐเช่นนี้ ใช้เป็นสถานที่บำเพ็ญปฏิบัติได้ดีกว่าถ้ำโบราณหรือป่าเขาลึกที่อยู่ห่างไกลจากผู้คนเป็นไหนๆ ไม่มีสิ่งที่เป็นอันตรายและไม่มีทางที่จะบำเพ็ญล้มเหลว นี่ก็คือข้อดีของแดนสุขาวดี

ไฉ้เซิง : โอ้ ! ดีจริงๆ งั้นหลังจากที่มาเกิดที่นี่แล้ว ทุกคนก็สามารถบำเพ็ญจนสำเร็จเป็นพุทธะได้ใช่ไหมครับ ?

โพธิสัตว์ : ใช่ ! มีจำนวนมากที่สามารถบำเพ็ญจนสำเร็จเป็นพุทธะ นี่ก็คือหนึ่งในมหาปณิธานของพระอมิตาภพุทธเจ้าที่ว่า “เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว โพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่นๆที่มาอุบัติยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ย่อมบรรลุถึงความเป็นเอกชาติปฏิพันธ์ได้อย่างแน่นอน (เอกชาติปฏิพันธ์คือโพธิสัตว์ที่มีพันธะเกี่ยวเนื่องกับการเกิดอีกเพียงชาติเดียวก็จะได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธเจ้า) ถ้าหากไม่สามารถบำเพ็ญสำเร็จเป็นพุทธะ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ไฉ้เซิง : โอ้ ! พระอมิตาภพุทธเจ้าเมตตากรุณาจริงๆ

โพธิสัตว์ : พระอมิตาภพุทธเจ้าไม่เพียงแค่มีเมตตากรุณาเท่านั้น ในอดีตกาลนานมาแล้วก่อนหน้านี้ที่พระอมิตาภพุทธเจ้ายังไม่ได้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าก็เป็นพระราชาองค์หนึ่ง ท่านชอบฟังพุทธธรรม ดังนั้นจึงมักจะไปยังสถานที่ๆพระโลเกศวรราชาพุทธเจ้าแสดงธรรมเพื่อฟังพุทธธรรม มีอยู่วันหนึ่งท่านเข้าใจในชีวิตอย่างถ่องแท้และตื่นแจ้งโดยฉับพลัน ดังนั้นจึงสละราชบัลลังก์ออกบวชติดตามพระโลเกศวรราชาพุทธเจ้าไปบำเพ็ญปฏิบัติธรรม ในตอนนั้นท่านมีนามทางธรรมว่า “ธรรมกร” เป็นเพราะท่านธรรมกรมีรากบุญอันลึกซึ้งที่บำเพ็ญมาหลายภพชาติ มีความพากเพียรบำเพ็ญพุทธธรรม ด้วยเหตุนี้จึงบำเพ็ญสำเร็จอย่างรวดเร็ว แล้วท่านธรรมกรก็คุกเข่าอยู่เบื้องหน้าของพระโลเกศวรราชาพุทธเจ้า ประกาศมหาปณิธาน 48 ข้อ

ไฉ้เซิง : มหาปณิธาน 48 ข้อนั้น มีอะไรบ้างครับ ?

โพธิสัตว์ : มหาปณิธานทั้ง 48 ข้อ มีดังนี้

พุทธจี้กง : วันนี้เวลาไม่พอแล้ว อาจารย์คิดว่า มหาปณิธาน 48 ข้อต้องใช้เวลานาน ศิษย์เรา ! เจ้าก็ไว้ค่อยมาฟังครั้งต่อไปเถอะ !

ไฉ้เซิง : ครับ ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา ผู้น้อยคุกเข่ากราบลาตรงนี้

โพธิสัตว์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี ครั้งหน้าค่อยเจอกัน

พุทธจี้กง : ศิษย์เรา เจ้านั่งบัลลังก์บัวให้ดี เตรียมตัวกลับสำนัก

ไฉ้เซิง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 9 พระโพธิสัตว์บรรยายมหาปณิธาน 48 ข้อของพระอมิตาภพุทธเจ้า

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 4 วันที่ 12 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

ความกว้างลึก ของมหา สมุทรนั้น กบก้นบ่อ บ่รู้ได้

เวไนยทาย ความกว้างใหญ่ ของมหาตรีสหัส ไม่อาจรู้

โลกธาตุ ในมหา จักรวาล สุดคณา เกินคิดดู

กบและคน ต่างไม่รู้ ซึ่งความลับ ในมหา จักรวาล

พุทธจี้กง : ในบ่อน้ำร้างบ่อหนึ่งมีฝูงกบอาศัยอยู่ พวกมันเข้าใจว่าบนโลกนี้ นอกจากบ่อน้ำที่พวกมันอาศัยอยู่นี้ ก็ไม่มีบ่อน้ำบ่ออื่นอีกแล้ว ศิษย์เรา ! เจ้าคิดว่าอย่างไร ?

ไต้เซิง : ไม่น่าแปลกใจเลยสำนวนที่ว่า “กบก้นบ่อ” ก็มีที่มาแบบนี้เอง

พุทธจี้กง : ดังนั้น ตรีสหัสสะมหาสหัสสะโลกธาตุ ก็เปรียบดั่งมหาสมุทร ส่วนโลกที่มนุษย์อาศัยอยู่ก็เปรียบเหมือนบ่อน้ำ มนุษย์ที่อาศัยอยู่บนโลกก็เปรียบเหมือนกบที่อาศัยอยู่ในบ่อ

ไต้เซิง : เป็นเช่นนั้นจริงๆ ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมความลึกล้ำมหัศจรรย์ของจักรวาล จนถึงตอนนี้ก็ยังคงเป็นปริศนา

พุทธจี้กง : ยังดีที่วันนี้เราสองคน ในที่สุดก็ได้ช่วยไขปริศนาให้นิดนึงแล้ว

ไฉ้เซิง : แน่นอน ถ้าหากหนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ประพันธ์เสร็จก็เท่ากับทำให้ชาวโลกจำนวนมากได้เข้าใจถึงความลี้ลับของจักรวาล

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! ในคัมภีร์เต้าเต๋อจิงกล่าวว่า “บัณฑิตระดับบนเมื่อได้ฟังธรรมก็จะมุ่งมั่นดำเนิน บัณฑิตระดับกลางเมื่อได้ฟังธรรมจะมีใจใฝ่ธรรม แต่ใจธรรมไม่มั่นคง บัณฑิตระดับล่างเมื่อได้ฟังธรรมก็จะหัวเราะเยาะ”

ไฉ้เซิง : เป็นเช่นนั้นจริงๆ คนที่มีบุญเมื่อได้ฟังพุทธธรรมก็จะเกิดความศรัทธาเชื่อมั่น ส่วนคนที่ไม่มีบุญเมื่อได้ฟังพุทธธรรม ไม่เพียงไม่รู้จักรักถนอม ยังใส่ร้ายป้ายสีอีกด้วย คนประเภทนี้ช่างไม่มีบุญเอาซะเลย

พุทธจี้กง : ที่พวกเราสองคนพูดมานี้ พวกเจ้าจะเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่พวกเจ้า ฮ่าๆ ! วันนี้ได้เวลาประพันธ์หนังสือแล้ว ศิษย์เราเจ้ารีบนั่งบัลลังก์บัวเตรียมออกเดินทางกันเถอะ

ไฉ้เซิง : ครับ ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางเถอะ

พุทธจี้กง : เมื่อครั้งที่แล้วพระโพธิสัตว์กำลังจะพูดเรื่องมหาปณิธาน 48 ข้อให้เจ้าฟัง เจ้ายังจำได้หรือไม่ ?

ไฉ้เซิง : จำได้ครับ วันนี้ศิษย์ก็ได้ล้างหูเตรียมตัวมาตั้งใจฟังแล้ว

พุทธจี้กง : ตอนนี้พระโพธิสัตว์มารับเราอยู่เบื้องหน้านั่นแล้ว ศิษย์เรารีบกราบคารวะเร็ว

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์

โพธิสัตว์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี รีบตามเรามาเถอะ

ไฉ้เซิง : ครับ ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา

โพธิสัตว์ : เมธีอยากรู้ว่ามหาปณิธาน 48 ข้อของพระอมิตาภพุทธเจ้ามีอะไรบ้างใช่หรือไม่ ?

ไฉ้เซิง : ใช่ครับ

โพธิสัตว์ : เอาล่ะ งั้นตอนนี้เราจะบอกเจ้า

มหาปณิธานทั้ง 48 ข้อของพระอมิตาภพุทธเจ้ามีดังนี้

ปณิธานข้อที่ 1 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากในพุทธเกษตรของข้าพเจ้ายังมี นรก เปรต เดรัจฉาน ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 2 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าหลังจากที่สิ้นอายุขัยแล้วยังตกสู่อบายภูมิทั้ง 3 อีก ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 3 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าทั้งหมดไม่มีรูปกายดั่งทองคำบริสุทธิ์ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 4 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า มีรูปลักษณ์อันผิดแผกแตกต่างกัน มีศุภลักษณ์และอัปลักษณ์ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 5 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ไม่สามารถบรรลุถึงปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ไม่สามารถล่วงรู้เรื่องราวในอดีตชาติย้อนกลับไปร้อยพันโกฏินยุตะกัป ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 6 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ไม่สามารถบรรลุถึงทิพยจักษุ ไม่สามารถมองเห็นพุทธเกษตรต่างๆจำนวนร้อยพันโกฏินยุตะพุทธเกษตร ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 7 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ไม่สามารถบรรลุถึงทิพยโสต ไม่สามารถสดับฟังเสียงในพุทธเกษตรต่างๆจำนวนร้อยพันโกฏินยุตะพุทธเกษตร ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 8 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ไม่สามารถบรรลุถึงเจโตปริยญาณ ไม่สามารถล่วงรู้ความคิดในจิตใจของเวไนยทั้งปวงในพุทธเกษตรต่างๆจำนวนร้อยพันโกฏินยุตะพุทธเกษตร ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 9 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ไม่สามารถบรรลุถึงอิทธิวิธี ไม่สามารถท่องไปในพุทธเกษตรต่างๆเกินกว่าร้อยพันโกฏินยุตะพุทธเกษตรในเวลาเพียงชั่วความคิดแวบเดียว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 10 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ยังมีมิจฉาดำริ คิดเพ้อฝันเลยเถิด ละโมบโลภมากในสิ่งที่ไม่สมควร ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 11 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ไม่มุ่งมั่นบำเพ็ญฌานสมาธิตราบจนกระทั่งดับสิ้นกองกิเลสเข้าสู่นิพพาน ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 12 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากพุทธรัศมีของข้าพเจ้าไม่สามารถส่องสว่างไปถึงพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

จำนวนร้อยพันโกฏินยุตะพุทธองค์ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 13 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากอายุขัยของข้าพเจ้าไม่สามารถยืนยาวเกินกว่าร้อยพันโกฏินยุตะกัป ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 14 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว จำนวนอรหันตสาวกในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าจะมีจำนวนมากมายจนไม่สามารถนับคำนวณปริมาณให้ครบถ้วนได้ หากจำนวนอรหันตสาวกในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าสามารถนับคำนวณปริมาณให้ครบถ้วนได้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 15 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว เทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า จะมีอายุขัยที่ยืนยาวอย่างไร้ขอบเขตประมาณ เว้นเสียแต่ว่าพวกเขาจะตั้งปณิธานไปเกิดยังโลกธาตุอื่น เพื่อฉุดช่วยเวไนยและส่งเสริมเผยแพร่พุทธธรรมให้กว้างไกล มิเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 16 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ยังได้ยินได้ฟังเรื่องที่เป็นอกุศล ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 17 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายซึ่งมีจำนวนนับประมาณมิได้ในอนันต

โลกธาตุทั้งสิบทิศไม่สรรเสริญสดุดีในพุทธนามของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 18 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเวไนยสัตว์ทั้งหลายในอนันตโลกธาตุทั้งสิบทิศ สามารถบังเกิดจิตเคารพศรัทธาเชื่อมั่น ปรารถนาจะมาเกิดยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า แม้นกระทั่งระลึกสวดท่องนามของข้าพเจ้าเพียงสิบครั้ง แล้วไม่อาจได้มาเกิดยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ เว้นเสียแต่ว่าคนผู้นั้นจะเป็นผู้ทำอนันตริยกรรมห้าประการ รวมถึงการให้ร้ายพระสัทธรรม ซึ่งเป็นกรรมหนัก (อนันตริยกรรม คือ กรรมที่เป็นบาปหนักที่สุด มี 5 อย่างคือ 1.ฆ่าพ่อ 2.ฆ่าแม่ 3.ฆ่าอรหันต์ 4.ใส่ร้ายป้ายสีพระพุทธะ ทรยศหักหลังพระพุทธะ ทำลายร่างกายของพระพุทธะ 5.ทำลายคณะสงฆ์ หรือคณะผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมให้เกิดความแตกแยก)

ปณิธานข้อที่ 19 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเวไนยสัตว์ทั้งหลายในอนันตโลกธาตุทั้งสิบทิศสามารถบังเกิดโพธิจิตบำเพ็ญจิตบ่มเพาะหล่อเลี้ยงธรรมญาณ หมั่นสร้างบุญสร้างกุศล บังเกิดปณิธานความมุ่งมั่นด้วยความศรัทธาจริงใจ ปรารถนาจะมาเกิดยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ในขณะที่อายุขัยของพวกเขาเหล่านั้นกำลังจะสิ้นลงแล้วข้าพเจ้ากับบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายมิได้ไปปรากฏกายอยู่เบื้องหน้าของพวกเขาเหล่านั้นเพื่อรับพวกเขาเหล่านั้นมาเกิดยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 20 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเวไนยสัตว์ทั้งหลายในอนันตโลกธาตุทั้งสิบทิศ ได้ยินนามของข้าพเจ้า แล้วมีจิตอันพันผูกระลึกถึงพุทธเกษตรของข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลาทุกขณะจิต ดำเนินกุศลคุณธรรมความดีทั้งปวง ศรัทธาอย่างสุดใจ อุทิศบุญกุศลทั้งปวงที่ได้กระทำมาเพื่อขอมาเกิดยังแดนพุทธเกษตรของข้าพเจ้า แล้วความปรารถนานั้นไม่อาจบรรลุผล ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 21 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ไม่มีลักษณะของมหาบุรุษผู้สมบูรณ์เพียบพร้อมด้วยมหาปุริสลักษณะทั้ง 32 ประการอันสง่างามหมดจดเสมอเหมือนกันทั้งหมดแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 22 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว บรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายจากพุทธเกษตรอื่นๆที่มาอุบัติยังพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ย่อมบรรลุถึงความเป็นเอกชาติปฏิพันธ์ได้อย่างแน่นอน (เอกชาติปฏิพันธ์คือโพธิสัตว์ที่มีพันธะเกี่ยวเนื่องกับการเกิดอีกเพียงชาติเดียวก็จะได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธเจ้า) เว้นเสียแต่ว่าผู้นั้นจะมีมูลปณิธานเดิมของตนที่มุ่งหมายจะกล่อมเกลาสั่งสอนฉุดช่วยเวไนยสัตว์ทั้งหลาย จึงท่องเที่ยวไปในโลกธาตุต่างๆ บำเพ็ญโพธิสัตว์จริยาถวายสักการะบูชาต่อพระพุทธเจ้าทั้งปวงในโลกธาตุทั้งสิบทิศ กล่อมเกลาสั่งสอนเวไนยสัตว์จำนวนมากมายสุดประมาณดั่งเม็ดทรายในมหา

คงคานที่ให้ตั้งอยู่ในอนุตตรสัมมาสัมโพธิมรรค หากมิเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 23 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว โพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าจะสามารถอาศัยพุทธานุภาพของข้าพเจ้า มีอิทธิฤทธิ์ท่องไปในพุทธเกษตรต่างๆ ถวายสักการะบูชาต่อพระพุทธเจ้าทั้งปวง อันมีปริมาณมิอาจนับคำนวณโกฏินยุตะได้ โดยใช้เวลาเพียงช่วงหนึ่งภัตกิจ หากมิสามารถทำได้เช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 24 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ยามใดที่โพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า อยู่ ณ เบื้องหน้าของพระพุทธเจ้าทั้งปวง ย่อมจะต้องสำแดงกุศลมูลซึ่งเป็นรากเหง้าแห่งคุณความดี เมื่อปรารถนาสิ่งใดเป็นเครื่องถวายสักการะบูชาต่อพระพุทธเจ้าแล้ว สิ่งนั้นย่อมบังเกิดมีขึ้นสมดั่งใจปรารถนา หากแม้นไม่เป็นไปดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 25 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากโพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าไม่สามารถแสดงธรรมด้วยความเป็นสัพพัญญู ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ (สัพพัญญู คือ ผู้รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ผู้รู้ทั่ว)

ปณิธานข้อที่ 26 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากโพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าไม่สามารถบรรลุถึงวัชรนารายณกาย ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 27 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ทุกสรรพสิ่งในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า จะต้องมีความวิจิตรพิสดาร มีกลิ่นหอมสะอาด มีรูปลักษณ์ที่พิเศษมหัศจรรย์ และไม่สามารถกล่าวถึงจำนวนปริมาณได้ หากแม้นบรรดาสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ได้บรรลุทิพยจักษุสามารถใช้ตาทิพย์มานับคำนวณล่วงรู้ถึงนามและจำนวนของสรรพสิ่งในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าได้ครบถ้วนแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 28 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากโพธิสัตว์ทั้งหลายตลอดจนถึงเทพหรือแม้แต่คนที่มีบุญกุศลเพียงน้อยนิดซึ่งเกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ไม่สามารถได้รับรู้หรือได้พบเห็นซึ่งลานธรรมและต้นธรรมพฤกษ์ขนาดสูงสี่ล้านลี้อันมีแสงสีมากมายสุดประมาณแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 29 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากโพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าได้อ่าน ได้สวดท่อง หรือได้สาธยายพระธรรมคัมภีร์แล้วไม่สามารถบรรลุถึงปัญญาและปฏิภาณไหวพริบในการกล่าวแก้หรือโต้ตอบได้ทันทีทันควันอย่างแยบคาย ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 30 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากปัญญาและปฏิภาณไหวพริบของโพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าสามารถหยั่งวัดขอบเขตได้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 31 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ความวิสุทธิ์สว่างแห่งพุทธเกษตรของข้าพเจ้าจะต้องรุ่งเรืองโชติช่วงสามารถฉายส่องไปยังบรรดาพุทธเกษตรอื่นๆทั่วทั้งสิบทิศเป็นจำนวนสุดประมาณเกินกว่าจะจินตนาการได้ หากมิสามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 32 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ตำหนักมณเฑียรสถาน วิหารสูง หอทัศนา สระโบกขรณี (สระบัว) ดอกไม้ ใบหญ้า ต้นไม้ รวมถึงสรรพสิ่งทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ทั้งหมดจะต้องสำเร็จขึ้นจากรัตนชาตินานาและของหอมนับร้อยพันชนิดประกอบกันขึ้นมา ส่งกลิ่นหอมขจรขจายไปทั่วโลกธาตุทั้งสิบทิศ เมื่อโพธิสัตว์ได้สูดดมแล้วย่อมจะบำเพ็ญในพุทธจริยา หากไม่สามารถเป็นไปดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 33 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเวไนยสัตว์ในพุทธเกษตรทั้งหลายทั่วทั้งสิบทิศอันมีจำนวนมากมายสุดขอบเขตประมาณได้สัมผัสรัศมีของข้าพเจ้า ย่อมเกิดความปีติสุข มีกายใจอ่อนโยน มีจิตเมตตาสร้างกุศลความดี แล้วมาเกิดยังพุทธเกษตร

ของข้าพเจ้า หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 34 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเวไนยสัตว์ในพุทธเกษตรทั้งหลายทั่วทั้งสิบทิศอันมีจำนวนมากมายสุดขอบเขตประมาณได้สดับนามของข้าพเจ้า แล้วมิได้บรรลุในอนุตปัตติกธรรมกษานติ และธารณีอันลึกซึ้ง ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ (อนุตปัตติก ธรรมกษานติ คือ ความอดทนเชื่อในธรรมอันไม่เกิดไม่ดับ)

ปณิธานข้อที่ 35 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากสตรีทั้งหลายในอนันตโลกธาตุทั่วทั้งสิบทิศอันมีจำนวนมากมายสุดขอบเขตประมาณนั้น ได้สดับนามของข้าพเจ้า แล้วมีความปีติศรัทธายินดีบังเกิดโพธิจิต เบื่อหน่ายเอือมระอาในกายของสตรี หลังจากที่สิ้นอายุขัยแล้วหากยังได้รูปกายเป็นสตรีอยู่อีก ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 36 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในอนันตโลกธาตุทั่วทั้งสิบทิศอันมีจำนวนมากมายมหาศาลสุดขอบเขตประมาณนั้น ได้สดับนามของข้าพเจ้า เมื่อถึงคราวที่สิ้นอายุขัยแล้ว ย่อมจะบำเพ็ญในพรหมจริยาอยู่เป็นนิจตราบจนสำเร็จพุทธมรรค หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 37 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพเทวาและมนุษย์ทั้งหลายในอนันตโลกธาตุทั่วทั้งสิบทิศอันมีจำนวนมากมายสุดขอบเขตประมาณนั้นได้สดับนามของข้าพเจ้า แล้วทำการกราบนมัสการด้วยเบญจางคประดิษฐ์ น้อมเป็นที่พึ่งด้วยจิตปีติศรัทธายินดี บำเพ็ญในโพธิสัตว์จริยา แล้วเขาผู้นั้นไม่เป็นที่เคารพของเหล่าเทพเทวาและมนุษย์ทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 38 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ปรารถนาเสื้อผ้าอาภรณ์ ย่อมได้เสื้อผ้าอาภรณ์ตามใจนึก ดั่งที่พระพุทธองค์ทรงสรรเสริญไว้ เสื้อผ้าอาภรณ์ที่ดีอันเหมาะสมแก่กายและสอดคล้องต่อธรรมนั้นย่อมปรากฏอยู่บนกายได้เอง หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 39 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากเทพและคนที่เกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้า ไม่สามารถได้รับความสุขที่เทียบเท่ากับความสุขของภิกษุผู้สิ้นอาสวกิเลสแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 40 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากโพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าปรารถนาที่จะมองดูพุทธเกษตรต่างๆทั่วทั้งสิบทิศ ย่อมมองดูได้ดั่งใจปรารถนา (โดยในต้นรัตนพฤกษ์

ล้วนฉายส่องให้เห็นได้ ดุจดั่งกระจกใสที่มองเห็นภาพปรากฏอยู่เบื้องหน้า) หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 41 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่นๆ ได้สดับนามของข้าพเจ้า ทุกภพทุกชาติตราบจนกระทั่งได้บรรลุสู่ความเป็นพุทธะย่อมมีอินทรีย์ที่สมประกอบบริบูรณ์ไม่บกพร่องอัปลักษณ์ หากมีอินทรีย์บกพร่องอัปลักษณ์ไม่สมประกอบบริบูรณ์ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 42 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่นๆ ได้สดับนามของข้าพเจ้า พวกเขาย่อมจะบรรลุถึงความวิสุทธิ์ วิมุตติ สมาธิ และเมื่อดำรงอยู่ในสมาธิจะสามารถถวายสักการะต่อบรรดาพระพุทธโลกนาถเจ้าทั้งหลายจำนวนมากมายสุดประมาณได้ในช่วงเวลาเพียงชั่วขณะจิต โดยไม่ทำให้จิตเสียสมาธิ หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 43 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่นๆได้สดับนามของข้าพเจ้า หลังจากที่พวกเขาสิ้นอายุขัยลงแล้วจะได้ไปเกิดในตระกูลอันสูงศักดิ์ หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 44 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่นๆ ได้สดับนามของข้าพเจ้า พวกเขาจะเกิดอุพเพงคาปีติ บำเพ็ญโพธิสัตว์จริยา สมบูรณ์พร้อมในรากเหง้าแห่งคุณธรรมความดี หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ (อุพเพงคาปีติ คือ ปีติโลดลอยเป็นอย่างแรง ให้รู้สึกใจฟู แสดงอาการหรือทำการบางอย่างโดยมิได้ตั้งใจ เช่น เปล่งอุทาน เป็นต้น)

ปณิธานข้อที่ 45 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่นๆ ได้สดับนามของข้าพเจ้า พวกเขาจะได้บรรลุในสมันตนุคตสมาธิ และจะตั้งมั่นอยู่ในสมาธิตราบจนกระทั่งได้สำเร็จเป็นพุทธะ เมื่อดำรงอยู่ในสมาธิย่อมได้พบกับพระพุทธเจ้าทั้งหลายจำนวนมากมายสุดประมาณอยู่เป็นนิจ หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 46 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว โพธิสัตว์ทั้งหลายในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าย่อมได้สดับฟังธรรมที่ตนอยากฟังตามใจปรารถนา หากไม่สามารถเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 47 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่นๆ ได้สดับนามของข้าพเจ้า

แล้วไม่สามารถบรรลุถึงความเป็นผู้ไม่ถดถอยในธรรม ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

ปณิธานข้อที่ 48 เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว หากบรรดาโพธิสัตว์ทั้งหลายในโลกธาตุอื่นๆ ได้สดับนามของข้าพเจ้าแล้วไม่สามารถบรรลุถึงธรรมกษานติประการที่หนึ่ง ประการที่สอง ประการที่สาม และไม่สามารถบรรลุถึงความเป็นผู้ไม่ถดถอยในธรรมได้ ข้าพเจ้าจะไม่ขอตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ (ธรรมกษานติ 1.ความอดทนต่อเสียงดังต่างๆ ขันติที่ตระหนักว่าสรรพสิ่งเป็นของไม่จริงแท้เหมือนกับเสียงและเสียงสะท้อน 2.ความอดทนที่จะปฏิบัติอนุโลมตามธรรม อดทนเพราะมีความนอบน้อมถ่อมตนคล้อยตามความจริง 3.ความอดทนเชื่อในธรรมอันไม่เกิดไม่ดับ สภาวะที่โพธิสัตว์ได้บรรลุ ซึ่งในขั้นนี้โพธิสัตว์จะเห็นธรรมชาติแห่งธรรม - คัดลอกจากพจนานุกรมพุทธศาสนาจีน-สันสกฤต-อังกฤษ-ไทย)

หลังจากนั้นท่าน(พระอมิตาภพุทธเจ้า)ก็ค่อยๆเอาปณิธานเหล่านี้ของท่านมาสร้างพุทธภูมิที่ยิ่งใหญ่สง่างาม สำเร็จเป็นแดนสุขาวดี นามของท่าน “*อาหมีถัวฝอ*”(อมิตาภพุทธเจ้า) ก็ได้รับการชื่นชมสรรเสริญและสวดท่องจากบรรดาโพธิสัตว์ เทพเทวาและเวไนยทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในอนันตโลกธาตุทั่วทั้งสิบทิศ

ไฉ้เซิง : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ดังนั้นชาวโลกทั้งหลายควรเชื่อมั่นว่าแดนสุขาวดีนั้นมีอยู่จริง

โพธิสัตว์ : ฮ่าๆ ! ในที่สุดเมธีก็เข้าใจ ตอนนี้พระพุทธจี้กงจะพาเจ้ากลับสำนักแล้ว

พุทธจี้กง : รีบกราบขอบคุณพระโพธิสัตว์สิ พวกเราเตรียมกลับกันได้แล้ว

ไฉ้เซิง : กราบขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่ชี้แนะ

โพธิสัตว์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี เชิญลุกขึ้นเถอะ

พุทธจี้กง : ศิษย์เราเจ้านั่งบัลลังก์บัวให้ดี เตรียมกลับสำนักกัน

ไฉ้เซิง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์กลับสำนัก

พุทธจี้กง : ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 10 พระโพธิสัตว์อธิบายถึงความสำคัญของการสวดพุทธนามในช่วงวาระสุดท้ายของชีวิต

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 4 วันที่ 15 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

อันหนังสือ จาริกแดน สุขาวดี ย่อมประพันธ์ สำเร็จได้

พุทธนาม ท่องสวดไว้ พ้นเวียนว่าย ได้ไปเกิด แดนสุขา

เหตุปัจจัย อันยิ่งใหญ่ โปรดรากบุญ สามระดับ โดยทั่วหน้า

ยุคปลายธรรม แล้วหนา รีบลงแส้ ปฏิบัติ เร่งบำเพ็ญ

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! หลายเดือนมานี้จาริกแดนสุขาวดีประพันธ์หนังสือเพื่อให้ชาวโลกได้เข้าใจถึงสภาพลักษณะโดยรวมอันแท้จริงของแดนสุขาวดีอย่างชัดเจน ถึงแม้ว่าอาตมาจะต้องแบกภาระหนักแต่ก็รู้สึกว่ามีคุณค่ามีความหมายเป็นอย่างยิ่ง

ไฉ้เซิง : พระอาจารย์มีจิตใจที่เสมอภาคเที่ยงธรรมไม่เห็นแก่ตัวจริงๆ คนอื่นๆล้วนเห็นแก่ลัทธินิกายของตัวเอง ยึดแต่ฝ่ายของตัวเอง พระอาจารย์มีน้ำใจเปิดกว้างให้กับทุกฝ่าย อนุเคราะห์ผู้อื่นอย่างแท้จริง มิน่าล่ะใครๆถึงได้เรียกพระอาจารย์ว่า “จี้กง” แต่ศิษย์ว่าพระอาจารย์จัดการเรื่องราวต่างๆด้วยจิตใจที่เปิดเผยตรงไปตรงมาสมกับที่ผู้บำเพ็ญท่านหนึ่ง

ในศาสนาหนึ่งยกย่องพระอาจารย์ว่าเป็น “光明磊落佛 กวงหมิงเหล่ยลั่วฝอ”

พุทธจี้กง : ศิษย์เรา ! นึกไม่ถึงว่าเจ้าจะรู้จักพูดจาประจบประแจงอาจารย์เป็นด้วยนะนี่

ไฉ้เซิง : รึไม่จริง ?

พุทธจี้กง : แท้จริงแล้วการบำเพ็ญเดิมทีก็คือการมีจิตใจที่เสมอภาค ไม่เห็นแก่ตัว ถ้าหากว่าไม่พูดถึงหลักธรรม พูดแต่เรื่องถูกผิด เอาแต่โต้เถียงกัน คนประเภทนี้ไม่ใช่คนที่จะส่งเสริมธรรมให้เผยแพร่ขยายออกไป กลับกลายเป็นการสร้างวจีกรรมอีกด้วย วันนี้เราสองคนได้รับพระโองการให้ประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดี คุณค่าและความหมายของการประพันธ์หนังสือเล่มนี้ก็คือเพื่อแนะนำให้บุคคลทั่วไปรวมถึงผู้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมได้รู้จักแดนวิสุทธิภูมิเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งแห่ง ให้พวกเขาได้รู้จักวิธีการบำเพ็ญปฏิบัติธรรมเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งวิธี แล้วจะใส่ร้ายป้ายสีทำลายชื่อเสียงความสำเร็จของผู้อื่นเพียงเพื่อความเห็นแก่ตัวของตัวเองได้อย่างไร ?

ไฉ้เซิง : พระอาจารย์พูดได้ถูกต้อง เอาสิ่งดีๆบอกต่อกับผู้อื่น ให้ผู้อื่นได้ร่วมกันแบ่งปันสิ่งดีๆ ให้ผู้อื่นได้รับสิ่งดีๆ ตัวเองก็รู้สึกมีความสุข

พุทธจี้กง : งั้นพวกเราเริ่มออกเดินทางกันเถอะ

ไฉ้เซิง : ครับ ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! กำลังจะออกเดินทางอยู่พอดี คิดไม่ถึงว่าพระโพธิสัตว์ก็มาอยู่เบื้องหน้าเราซะแล้ว

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์

โพธิสัตว์ : วันนี้ได้รู้ก่อนล่วงหน้าว่าเมธีจะประพันธ์หนังสือ ดังนั้นเลยมาถึงก่อนก้าวหนึ่ง

ไฉ้เซิง : แปลกจัง ! แดนสุขาวดีอยู่ห่างไกลจากที่นี่หมื่นโกฏิพุทธเกษตร แล้วพระโพธิสัตว์รู้ล่วงหน้าได้อย่างไร ?

โพธิสัตว์ : ถึงแม้ว่าแดนสุขาวดีจะอยู่ห่างไกลจากที่นี่หมื่นโกฏิพุทธเกษตร แต่แดนสุขาวดีกับสหาโลกธาตุแห่งนี้ก็ยังคงอยู่ร่วมกันภายในอาณาเขตสิบทิศของมหาจักรวาลที่มีแสงรัตนรัศมีอันรุ่งเรืองโชติช่วงสว่างไสว ดังนั้นขอเพียงชาวโลกมีความคิดที่สว่างไสว สวดท่องพุทธนามด้วยจิตที่เคารพศรัทธาจริงใจ พระพุทธะโพธิสัตว์ย่อมรับรู้ได้

ไฉ้เซิง : ที่แท้เป็นเช่นนี้

โพธิสัตว์ : นับตั้งแต่ประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดีเป็นต้นมาจนกระทั่งถึงครั้งนี้ก็เป็นครั้งที่สิบแล้ว สภาพลักษณะโดยรวมส่วนใหญ่ก็แนะนำไว้ในหนังสือแล้ว หากชาวโลกยังไม่คิดที่จะสวดท่องพุทธนาม ต่อ

ให้เมธีเอาต้นไม้ใบหญ้าทั้งหมดในแดนสุขาวดีมาอธิบายให้ละเอียดก็ไม่มีประโยชน์

ไฉ้เซิง : พระโพธิสัตว์พูดได้มีเหตุผล ตอนนี้ชาวโลกล้วนเห็นแก่ผลประโยชน์มาเป็นอันดับแรก พวกเขาต่างก็เข้าใจว่าการสวดพุทธนามต้องรอให้ตายแล้วถึงจะมีประโยชน์ ดังนั้นพวกเขาเลยคิดว่างั้นเดี๋ยวรอให้ใกล้ๆจะตายก่อนก็แล้วกัน เดี๋ยวค่อยสวด

โพธิสัตว์ : ยามปกติไม่สวด รอจนใกล้จะตายแล้วเพิ่งจะมาสวด ถึงตอนนั้นคิดอยากจะสวดก็สวดยากแล้ว

ไฉ้เซิง : พูดได้ถูกต้อง

โพธิสัตว์ : ความจริงแล้วประโยชน์ของการสวดพุทธนามนั้นมีมากมาย จงอย่าเข้าใจผิดคิดว่าตายแล้วถึงจะมีประโยชน์ พึงรู้เถิดว่าพระพุทธะคือราชาแห่งแพทย์ ดังนั้นคนที่มีร่างกายเจ็บป่วยทำไมไม่ลองสวดพุทธนามดูล่ะ

ไฉ้เซิง : ยังไงครับ ?

โพธิสัตว์ : เพราะว่าการสวดพุทธนามสามารถทำให้ความคิดรวมเป็นหนึ่ง ขจัดความคิดเพ้อฝัน เจ้าดูสิ ชาวโลกมักจะมีความคิดที่เพ้อฝันฟุ้งซ่านวุ่นวาย ความคิดเหนื่อยล้า ทำให้นอนไม่หลับติดต่อกันเป็นเวลายาวนาน กลายเป็นโรคจิตเภท โรคประเภทนี้ก็คือโรคจิต โรคจิตเป็นโรคที่ไม่มียารักษาให้หาย มีเพียงการสวดพุทธนามจึงสามารถรักษาโรคจิตได้ เพราะว่าการสวดพุทธนามสามารถรวมความคิดให้เป็นหนึ่ง นำจิตที่

ฟุ้งซ่านกลับมารวมเป็นหนึ่ง ก็สามารถรักษาโรคจิตได้เอง ก็เหมือนดั่งที่จงฟงกั๋วซือกล่าวไว้ว่า “พุทธนามก็เหมือนดั่งดวงแก้วใส ความคิดเพ้อฝันของเวไนยก็เหมือนดั่งน้ำขุ่นที่อยู่ในสระ เมื่อโยนดวงแก้วใสลงไปในน้ำที่ขุ่น ย่อมทำให้น้ำที่ขุ่นอยู่ตกตะกอนกลายเป็นน้ำใส เมื่อสวดพุทธนามเข้าไปในจิตที่ว้าวุ่น จิตที่ว้าวุ่นย่อมสำเร็จเป็นพุทธะ” นี่ก็คือยาที่ดีที่สุดที่ใช้รักษาโรคจิตและเป็นทางลัดที่ดีที่สุดในการสำเร็จเป็นพุทธะ

ไฉ้เชิง : พระโพธิสัตว์เมตตา ถ้าหากว่าคนๆหนึ่งนอนป่วยติดเตียงลุกไม่ขึ้น ตอนที่ขับถ่ายอุจจาระปัสสาวะรดเตียง หรือผู้หญิงที่มีประจำเดือน หรือว่าตอนขณะที่เข้าห้องน้ำอยู่ สามารถสวดพุทธนามได้หรือไม่ ?

โพธิสัตว์ : ย่อมสวดได้อย่างแน่นอน พึงรู้ไว้เถิดว่า พระพุทธะมีมหาเมตตามหากรุณา ก็เหมือนกับดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงส่องผืนปฐพี พระองค์ไม่ได้แบ่งแยกว่าใครร่ำรวย สูงศักดิ์ ยากจน หรือต่ำต้อย และเหมือนกับมหาสมุทรที่สามารถรองรับแม่น้ำทุกสายที่ไหลมารวมกันโดยไม่ได้แบ่งแยกว่าน้ำนั้นจะใสสะอาดหรือเป็นน้ำที่สกปรกโสโครก เหมือนกับแม่ที่มีความรักความเมตตาและอ่อนโยนต่อลูก ท่านจะรังเกียจขยะแขยงและทอดทิ้งลูกๆที่ขับถ่ายอุจจาระปัสสาวะรดที่นอนของตัวเองได้อย่างไรกัน ดังนั้นขอเพียงชาวโลกสวดท่องพุทธนามด้วยจิตศรัทธาจริงใจ สวดพุทธนามด้วยจิตหนึ่งใจเดียว พระพุทธะจะคิดเล็กคิดน้อยกับความสกปรกที่เปรอะเปื้อนเพียงแค่รูปกายภายนอกของมนุษย์ได้อย่างไร คนที่เจ็บป่วยยิ่งต้องสวดพุทธนาม ถ้าหากมีคนช่วยสวดให้ด้วยก็จะยิ่งดี การ

สวดพุทธนามยังแบ่งได้ 3 แบบ 1.ใช้ปากสวด 2.ใช้ใจสวด ซึ่งก็คือการสวดท่องในใจแบบเงียบๆ 3.ใช้การเพ่งมองรูป ระลึกถึงแล้วสวดพุทธนาม ถ้าหากเป็นขณะที่กำลังเข้าห้องน้ำอยู่ก็สามารถเปลี่ยนมาใช้ใจสวดได้ แค่สวดท่องแบบเงียบๆในใจก็พอ เพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อพระพุทธะโพธิสัตว์ แต่ว่าวิธีการสวดพุทธนามที่ได้มาตรฐานก็คือในใจระลึกถึงพระอมิตาภพุทธเจ้า ปากสวดพุทธนาม หูก็ฟังเสียงสวดพุทธนาม ให้เสียงสวดพุทธนามได้วนเวียนไปมาอยู่ในใจ ปาก และความคิด เท่ากับ 3 กรรมบริสุทธิ์ เมื่อผ่านไปนานวันเข้า พลังฝีมือความสามารถในการสวดพุทธนามก็ยิ่งล้ำลึก ใจตนก็คือใจของพุทธะ จิตตนก็คือจิตของพุทธะ ย่อมสำเร็จเป็นพุทธะ

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยมักจะเห็นคนจำนวนมากที่พออ้าปากปุ๊บก็หลุดคำหยาบออกมา เป็นคำที่ไม่สมควรพูดเป็นอย่างยิ่ง

โพธิสัตว์ : ที่ชาวโลกมีพวกสำนวนหรือคำพูดติดปากที่ไม่ดี นั่นล้วนเป็นเพราะติดต่อคบหากับคนที่ไม่ดี จึงแปดเปื้อนสิ่งที่ไม่ดีกลับมา ควรจะแก้ไขกลับตัวใหม่ ถ้าหากเราสามารถเอาคำว่า “อาหมีถัวฝอ” มาเป็นคำพูดติดปากแทนการพูดคำหยาบ กลับจะทำให้คนอื่นเคารพเราเสียด้วยซ้ำไป และยิ่งสามารถเป็นการเอาเชื้อที่ดีไปแพร่กระจายให้ติดต่อสู่ญาติพี่น้องมิตรสหาย ให้พวกเขาได้มีโอกาสสามารถบำเพ็ญปาก บำเพ็ญใจ เปลี่ยนแปลงแก้ไขคำพูดหยาบคายในยามปกติของพวกเขา เมื่อผ่านไปนานวันเข้าคำว่า “อาหมีถัวฝอ” ก็จะกลายเป็นคำพูดที่ติดปากของพวกเขา

แทนการพูดคำหยาบ เช่นนี้ก็เป็นวิธีการที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งในการฉุดช่วยคนให้สวดพุทธนามมิใช่หรือ ?

ไฉ้เซิง : ใช่ครับ

โพธิสัตว์ : ยังมีอีกนะ ในยามปกติเมื่อพบเจอกับสถานการณ์ฉุกเฉินหรือประสบกับภัยพิบัติ หากสามารถมีจิตหนึ่งใจเดียวสวดท่อง“อาหมีถัวฝอ” มีจิตหนึ่งใจเดียวมุ่งตรงต่อพระอมิตาภพุทธเจ้า เพียงชั่วพริบตาเดียวในขณะที่เกิดอุบัติเหตุเคราะห์ร้ายเสียชีวิต ก็จะสามารถได้รับพุทธานุภาพปกปักคุ้มครองและพาไปเกิดที่แดนสุขาวดี

ไฉ้เซิง : งั้นอย่างนี้การสวดพุทธนามในช่วงวาระสุดท้ายของชีวิตก็ยิ่งมีประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง

โพธิสัตว์ : ย่อมเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน ดังนั้นคนที่กำลังใกล้จะตาย ดีที่สุดให้สวดพุทธนามไว้อยู่ตลอดเวลาอย่าได้ขาด ถ้าหากญาติพี่น้องของเราที่ไปยืนรายล้อมอยู่เบื้องหน้าของคนที่กำลังใกล้จะตายไม่รู้จักการสวดพุทธนามหรือสวดพุทธนามไม่เป็นก็ต้องช่วยสอนเขา อธิบายข้อดีของการสวดพุทธนามเพื่อไปเกิดแดนสุขาวดีให้พวกเขาได้เข้าใจ พร้อมทั้งสอนญาติพี่น้องให้ช่วยกันสวดพุทธนามด้วย ถ้าหากคนที่ช่วยสวดพุทธนามช่วยสวดจนเพลียแรงแล้วก็ต้องสับเปลี่ยนคนมาช่วยสวด ให้เสียงสวดพุทธนามดังวนเวียนอยู่อย่างนั้นไปเรื่อยๆอย่าได้ขาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในครอบครัวของคนที่กำลังใกล้จะตายจะต้องไม่ไปยืนอยู่ตรงหน้าให้คนที่กำลังใกล้จะตายเห็น ทั้งนี้ก็เพื่อไม่ให้คนที่กำลังใกล้จะตายเกิด

ความอาลัยอาวรณ์ แล้วเสียงสวดพุทธนามก็จะต้องไม่มีท่วงทำนองที่โศกเศร้าหรือเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้น มิฉะนั้นผู้ที่กำลังใกล้จะตายก็จะยิ่งโศกเศร้าเสียใจ หากมีญาติพี่น้องมาเยี่ยมก็อย่าพูดคุยกันให้วุ่นวาย เพราะจะเป็นการเบี่ยงเบนความสนใจของคนที่กำลังใกล้จะตายทำให้เสียสมาธิจนลืมสวดพุทธนาม และที่สำคัญที่สุดคือเมื่อตอนที่วิญญาณออกจากร่างของผู้ตายแล้ว ในขณะนั้นอย่าได้แสดงความโศกเศร้าเสียใจร้องห่มร้องไห้ต่อหน้าศพของผู้ตาย เพราะว่าถึงแม้ว่าลมหายใจและชีพจรของผู้ตายจะหยุดลงแล้วก็ตาม แต่ในช่วงเวลา 10 - 12 ชั่วโมงนี้วิญญาณของผู้ตายจะยังไม่ไปไหนไกลจากร่างของเขา ดังนั้นวิญญาณยังคงรับรู้และมีความรู้สึกต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ถ้าหากว่าญาติพี่น้องร้องไห้แสดงความเสียใจ ณ ขณะนั้นทันที ก็จะทำให้วิญญาณของผู้ตายเกิดความทุกข์ใจ สับสนทำอะไรไม่ถูก สูญเสียสัมมาสติอันสว่างไสวไป เกิดจิตที่ยึดติดลุ่มหลงไม่รู้ตื่นแล้วตกสู่การเวียนว่ายในหกภูมิวิถี

ไจ้เซิง : โอ้ ! ถ้าอย่างนั้นก็น่าเสียดายมากเลย แต่เพราะอะไรการร้องไห้คร่ำครวญของญาติพี่น้องจึงทำให้เสียโอกาสที่จะได้ไปเกิดแดนสุขาวดีล่ะ ?

โพธิสัตว์ : เป็นเพราะคนที่สวดพุทธนาม ดอกบัวของเขาในสระสัปตรัตนะที่แดนสุขาวดีก็จะเจริญงอกงาม ถ้าหากคนที่สวดพุทธนามยิ่งมีความขยันในการสวด ดอกบัวก็จะยิ่งเจริญเติบโต ยิ่งสร้างบุญสร้างกุศลมาก ดอกบัวก็ยิ่งโตไว รอจนกระทั่งคนที่สวดพุทธนามใกล้จะหมดสิ้นอายุขัย พระพุทธะโพธิสัตว์ก็จะถือเอาดอกบัวนั้นลงมาเป็นบัลลังก์บัวรับ

คนที่สวดพุทธนามกลับไป คนที่สวดพุทธนามถ้าหากว่าในขณะที่กำลังจะสิ้นอายุขัยยังสามารถมีจิตหนึ่งใจเดียวสวดพุทธนาม จิตญาณของเขาก็จะเข้ามาอยู่ในบัลลังก์บัว อย่างนี้ก็ไปเกิดแดนสุขาวดีได้สำเร็จ แต่กลับกัน ถ้าหากขณะที่กำลังจะไปเกิดแดนสุขาวดี ญาติสนิทมิตรสหายร้องไห้โศกเศร้าเสียใจให้กับผู้ตาย วิญญาณของผู้ตายก็จะถูกรบกวน ทำให้ชั่วขณะนั้นผู้ตายเกิดความหวั่นไหวในความรักความผูกพัน จิตใจเกิดความสับสนว้าวุ่น ทำให้เกิดความคิดที่เลอะเลือน สุดท้ายก็กลัวว่าวิญญาณของตัวเองจะต้องจากโลกนี้ไป เลยกลายเป็นวิญญาณที่ล่องลอยซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเสียดายมาก

ไฉ้เซิง : ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ สภาพเหตุการณ์แบบนี้มีความเกี่ยวข้องกับเหตุปัจจัยของตัวเองด้วยรึป่าว

โพธิสัตว์ : ต้องเกี่ยวข้องกันแน่นอนอยู่แล้ว เพราะว่าบางคนนั้น ในยามปกติไม่ได้สวดท่องพุทธนาม แล้วก็ไม่ได้ผูกบุญสัมพันธ์อย่างกว้างขวาง อีกทั้งไม่ได้สร้างบุญสร้างกุศล ดังนั้นตอนที่วาระสุดท้ายของชีวิตมาถึง จึงไม่มีกัลยาณมิตรมาช่วยค้ำจุนส่งเสริม แล้วญาติพี่น้องเองก็ยึดติดลุ่มหลงไม่รู้จักตื่น อยู่ภายใต้สถานการณ์แบบนี้ คิดอยากจะไปเกิดแดนสุขาวดีก็เป็นเรื่องที่ยากลำบากมาก

ไฉ้เซิง : เพราะอะไรครับ ?

โพธิสัตว์ : งั้นเราจะเปรียบเทียบให้เจ้าฟังนะ พระอมิตาภพุทธเจ้าผู้เปี่ยมด้วยมหาเมตตามหากรุณา ก็เปรียบเหมือนดวงจันทร์อันสุกสว่าง

บนท้องฟ้า ชาวโลกที่สวดพุทธนามก็เปรียบเหมือนน้ำในทะเลสาบ น้ำในทะเลสาบตอนที่ยังไม่กระเพื่อม ภาพเงาสะท้อนของดวงจันทร์ที่อยู่ในน้ำก็สุกสว่าง คนสวดพุทธนามที่กำลังจะสิ้นอายุขัยก็เช่นกัน ขณะที่จิตสงบสวดพุทธนาม ได้รับพุทธรังสีฉายส่อง พุทธะก็อยู่ตรงหน้า พุทธะก็อยู่ในใจ เมื่อเหตุปัจจัยถึงพร้อม จิตเชื่อมโยงตอบรับกัน จึงได้รับพลังแห่งพุทธปณิธานและสามารถได้ไปเกิดแดนสุขาวดี

ไต้เซิง : โอ้ ! ที่แท้เป็นเช่นนี้

โพธิสัตว์ : ยังมีอีกจุดหนึ่งที่จะต้องใส่ใจระมัดระวัง นั่นคือภายในระยะเวลา 10 - 12 ชั่วโมงหลังจากที่ญาติพี่น้องเสียชีวิตไป ควรช่วยกันสวดพุทธนามต่อไปเรื่อยๆอย่าเพิ่งรีบหยุดสวด อย่างนี้วิญญาณของผู้ตายจึงจะสามารถหลุดพ้นได้ และยังสามารถเพิ่มระดับชั้นการเกิดในดอกบัวให้สูงขึ้นด้วย ถ้าหากอยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย ดีที่สุดทุกคนในครอบครัวของผู้ตายควรกินเจ 49 วัน และห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อย่างนี้ก็จะมีประโยชน์เป็นผลดีต่อผู้ตายเป็นอย่างยิ่ง

ไต้เซิง : พระโพธิสัตว์เมตตาพร่ำสอน อธิบายอย่างชัดเจน ช่างดีเหลือเกิน กราบขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา

พุทธจี้กง : วันนี้ก็ประพันธ์หนังสือถึงตรงนี้ ไต้เซิงวิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 11 พระอรหันต์เล่าถึงความพากเพียรบากบั่นในการบำเพ็ญปฏิบัติ

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 4 วันที่ 18 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 18 พฤษภาคม พ.ศ.2527)
พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

น้ำค้างแข็ง อันหนาวเหน็บ พาให้ใจ นั้นเหน็บหนาว

ผู้รักเกียรติ นั้นหาญห้าว สู้ต่อไป ไม่กลัวแม้ จะอับจน

แมงมุมแม้ ใยจะขาด สักกี่ครั้ง ยังสร้างใหม่ แสนอดทน

อยากพ้นความ ปุถุชน ต้องอดทน อย่างแมงมุม

พุทธจี้กง : แมงมุมไม่สามารถเฝ้าระวังรักษาตาข่ายที่มันสร้างขึ้นมาให้คงอยู่ตลอดไปตราบชั่วชีวิตของมันได้ มันจะต้องเผชิญกับลมฝนและอุปสรรคความลำบากต่างๆที่ผ่านเข้ามาในชีวิตอยู่ตลอดอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นตลอดชีวิตของมันจะต้องพบเจอกับการทดสอบ ต้องเผชิญกับความทุกข์ยากและประสบกับความล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า เกิดเป็นคนอยู่บนโลกนี้ก็เช่นกัน จะต้องผ่านการทดสอบทีละขั้นๆจึงสามารถประสบความสำเร็จ ความสำเร็จประเภทนี้จึงเป็นความสำเร็จที่แท้จริง เป็นสิ่งที่มีคุณค่ามีความหมาย และเป็นสิ่งที่หวานชื่น หากไม่ใช่ความสำเร็จที่ได้มาจากความพากเพียรบากบั่น นั่นเป็นความสำเร็จจอมปลอม เป็นของเก๊ เป็นความสำเร็จเพียงช่วงสั้นๆไม่ยืนยาว เป็นความฟลุคโชคดีโดยบังเอิญ

ไต้เซิง : คำพูดของพระอาจารย์ เป็นการให้กำลังใจชาวโลกว่าจะต้องเลียนแบบจิตวิญญาณของแมงมุม คือมีความขยันหมั่นเพียรไม่ย่อท้อและต้องสู้ต่อไปอย่าได้หยุดยั้ง

พุทธจี้กง : การบำเพ็ญธรรมก็เช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นในด้านของการบำเพ็ญปฏิบัติ หรือในด้านของสภาพแวดล้อมก็ตาม มีหลายครั้งที่ต้องพบเจอกับความสิ้นหวัง ก็เหมือนกับแมลงปอที่บินหลงเข้าไปติดอยู่ในห้อง แล้วไม่สามารถบินออกมาจากในห้องได้ บินหาทางออกเท่าไหร่ก็หาไม่เจอ แต่ว่าขอเพียงแค่สงบใจคิดใคร่ครวญอย่างสุขุม จะต้องสามารถมองเห็นช่องว่างที่มีแสงสว่างลอดผ่านเข้ามาให้บินออกไปได้อย่างแน่นอน

ไต้เซิง : เหมือนกับ “ถึงปลายสุดของภูเขาและสายน้ำ เห็นทีว่าข้างหน้านั้นไม่มีทางให้ไปต่อ หลิวเขียวครึ้มดอกไม้งามบานสะพรั่ง แท้เบื้องหน้ามีหมู่บ้านคนอาศัย” (หมายถึงจุดหักเหของความยากลำบากตอนที่กำลังลำบากกลับได้พบความหวัง)

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! ตอนนี้มีผู้บำเพ็ญธรรมมากมายที่คิดว่าตัวเองกำลังเดินเข้าสู่ทางตัน

ไต้เซิง : ถ้าอย่างนั้นการประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ก็คือแสงแห่งความหวัง

พุทธจี้กง : ถูกต้อง ! ถูกต้อง ! พวกเราออกเดินทางกันเถอะ !

ไต้เซิง : ครับ ! ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! พระโพธิสัตว์มารอรับอยู่เบื้องหน้าแล้ว ศิษย์เรา เจ้ารีบกราบคารวะเร็ว

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์

โพธิสัตว์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี ลุกขึ้นเถอะ

ไฉ้เซิง : ขอบคุณพระโพธิสัตว์เมตตา

โพธิสัตว์ : เมธีรีบตามเรามาเถอะ

ไฉ้เซิง : ครับ

โพธิสัตว์ : วันนี้เราจะแนะนำพระอรหันตสาวกท่านหนึ่งที่มีจิตใจมุ่งมั่นในการสวดพุทธนามให้เจ้าได้รู้จัก เจ้าสามารถขอคำแนะนำจากเขาได้ว่าเขาบำเพ็ญปฏิบัติอย่างไร

ไฉ้เซิง : ครับ

โพธิสัตว์ : อรหันต์เหลียนเกิน มานี่เร็ว (พระโพธิสัตว์เรียกพระอรหันต์รูปหนึ่งที่กำลังขบคิดปริศนาธรรมอยู่ในป่า)

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยคารวะท่านอรหันต์

อรหันต์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยได้รับพระโองการให้ประพันธ์หนังสือท่องแดนสุขาวดี วันนี้จึงสามารถได้พบกับท่านอรหันต์ ได้เห็นท่านอรหันต์อยู่ที่นี่มีความอิสระเสรี ช่างน่าอิจฉาจริงๆ

อรหันต์ : จะทุกข์ก่อนแล้วค่อยสุข หรือสุขก่อนแล้วค่อยทุกข์ ก็ต้องเป็นไปตามเหตุต้นผลกรรมและเหตุปัจจัย ไม่สามารถเป็นไปตามใจคนได้ หากใฝ่หาแดนสุขาวดีพุทธเกษตร ขอเพียงแค่มีความเชื่อมั่น มีปณิธาน และสวดพุทธนามเพียงเท่านี้ ก็ไม่ขอสิ่งอื่นใด

ไฉ้เซิง : ไม่ทราบว่าตอนที่ท่านอรหันต์มีชีวิตอยู่ ท่านบำเพ็ญปฏิบัติอย่างไร วันนี้จึงสามารถมาอยู่ที่นี่ได้

อรหันต์ : พูดไปเรื่องมันยาว เดิมทีอาตมาก็บำเพ็ญฝึกฝนในธรรมวิถีอื่นมาก่อน ต่อมาภายหลังมีผู้ทรงคุณธรรมและสติปัญญาชี้แนะอาตมาว่าธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามเป็นวิธีบำเพ็ญปฏิบัติที่เป็นทางลัดตรงที่สุด นอกจากธรรมวิถีนี้ก็ไม่มีธรรมวิถีอื่นใดที่จะดียิ่งไปกว่าธรรมวิถีนี้อีกแล้ว หลังจากนั้นอาตมาก็ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ มุ่งมั่นสวดพุทธนาม แต่เพราะเกรงว่าความศรัทธาและปณิธานความมุ่งมั่นของตัวเองจะไม่ยืนหยัดมั่นคง ดังนั้นจึงประกาศปณิธานด้วยจิตศรัทธาอันเป็นที่สุดแห่งใจต่อหน้าองค์พระปฏิมาของพระอมิตาภพุทธเจ้า พร้อมทั้งเผานิ้วมือของตัวเอง 3 นิ้วเพื่อแสดงถึง ความศรัทธาจริง ปณิธานจริง และการดำเนินปฏิบัติจริง วอนขอพระอมิตาภพุทธเจ้าเมตตาอนุเคราะห์ โดยอาตมาได้กล่าวต่อองค์พระปฏิมาของพระอมิตาภพุทธเจ้าว่า “ข้าพเจ้าเหลียนเกินนับตั้งแต่กาลเวลาอันปราศจากจุดเริ่มต้นเป็นต้นมา ได้ก่อ อกุศลกรรมบถ 10 และมิจฉัตตะ 8 ไว้มากมาย จนพูดบรรยายได้ไม่หมดสิ้น ตอนนี้แม้ได้เกิดกายเป็นมนุษย์ แต่ทุกความคิดยังไม่สามารถตัดขาดจากโลภ โกรธ หลง รัก ต่อไปภายหน้าจะต้องตกสู่การเวียนว่ายได้รับความเจ็บปวดทุกข์

ทรมานแสนสาหัสอย่างแน่นอน บัดนี้ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ขอสำนึกบาปที่ได้กระทำมา นับจากนี้เป็นต้นไปจะมุ่งมั่นแน่วแน่สวดพุทธนาม แม้ฟ้าดินสิ้นสลายแต่ปณิธานของข้าพเจ้าไม่สิ้นสุด ขอวิงวอนพระอมิตาภพุทธเจ้าช่วยปกปักคุ้มครองให้จิตญาณของข้าพเจ้าไม่เขลาหลงและไม่ขาดต่อการสวดพุทธนาม ภายหน้ายามสิ้นลมขอให้ได้พบพระพุทธะโพธิสัตว์ทั้งหลายมารับไปเกิดแดนสุขาวดี” จากนั้นอาตมาก็ตั้งใจสวดพุทธนามเรื่อยมา แต่เป็นเพราะอาตมามีกัมมาวรณ์หนัก ดังนั้นจึงไม่ได้เกิดในบัวชั้นบนระดับบน เพียงแค่ได้เกิดในบัวชั้นกลางระดับบน แม้ว่าจะวอนขอให้ได้เกิดในแดนสุขาวดี ได้พบพระอมิตาภพุทธเจ้า ได้สดับฟังพุทธธรรมจากพระอมิตาภพุทธเจ้า แต่ก็ได้เพียงแค่ประจักษ์ในมรรคผลระดับเล็กไปก่อน แต่หลังจากที่ได้มาถึงที่นี่แล้วรู้สึกว่าสภาพแวดล้อมในการบำเพ็ญปฏิบัติของที่นี่ดีกว่าที่โลกมนุษย์มากมายนัก เพราะว่าอยู่ที่นี่ ทุกๆวันหูก็ได้ฟังเสียงพุทธธรรม จมูกก็ได้ดมกลิ่นที่หอมสะอาด ปากก็ได้ดื่มกินน้ำแปดกุศล ตาก็ได้มองเห็นโลกธาตุที่สง่างามยิ่งใหญ่ เพื่อนที่คบหากันก็ล้วนแล้วแต่เป็นพระโพธิสัตว์ อรหันต์ และระดับสัตบุรุษขึ้นไป เสียงพุทธธรรมแพร่กระจายไปทั่ว มีนกน้ำแสดงธรรมอิสระเสรีไม่มีที่สิ้นสุด อายุขัยไร้ขอบเขตประมาณ

ไฉ้เซิง : ขอเรียนถามท่านอรหันต์ เหตุใดอายุขัยจึงไร้ขอบเขตประมาณ

อรหันต์ : นั่นเพราะก่อนที่พระอมิตาภพุทธเจ้าจะสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าได้ตั้งมหาปณิธานไว้ 48 ข้อ แล้วมีอยู่ข้อหนึ่งคือข้อที่ 15

พระอมิตาภพุทธเจ้าได้ตั้งปณิธานไว้ว่า เมื่อข้าพเจ้าตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ผู้ที่มาเกิดในพุทธเกษตรของข้าพเจ้าจะมีอายุขัยยืนยาวไร้ขอบเขตประมาณ ดังนั้นคนที่มาเกิดที่นี่จึงล้วนแล้วแต่เป็นพระโพธิสัตว์ผู้ไม่ถดถอย นอกเสียจากว่าพวกเขาจะมีแรงปณิธานปรารถนาที่จะไปฉุดช่วยคน ส่งเสริมเผยแพร่ธรรมให้เจริญรุ่งเรืองในโลกธาตุอื่น จึงไม่อยู่ภายใต้เงื่อนไขนี้ แล้วเมธีก็คือหนึ่งในนั้น

ไฉ้เซิง : มิกล้า ! มิกล้า ! ผู้น้อยเป็นคนบาปหนา

อรหันต์ : เมธีมีความเมตตากรุณาเป็นที่ตั้ง ใช้ร่างกายของตัวเองเป็นบันไดให้เวไนยขึ้นสู่ฟ้า ใช้จิตใจของตัวเองเป็นสะพานเชื่อม 3 ศาสนา มีจิตวิญญาณแห่งการทุ่มเทเสียสละอุทิศตน ทำให้อาตมารู้สึกละอายใจที่ไม่สามารถทำได้อย่างท่าน ดังนั้นท่านอย่าได้ถ่อมตนเลย

ไฉ้เซิง : ท่านอรหันต์ให้เกียรติชมเกินไปแล้ว ผู้น้อยแค่คนธรรมดาไหนเลยจะคู่ควรกับคำชม (เมื่อไฉ้เซิงพูดถึงตรงนี้น้ำตาก็ไหลพราก ตาทิพย์ของเรามองเห็นสภาพเหตุการณ์เช่นนี้ก็ทำให้อิทธิฤทธิ์ค่อยๆตก ไม่รู้จะเขียนต่อไปอย่างไร...)

อรหันต์ : เมธีอย่าได้โศกเศร้าเสียใจเลย น้ำตาแต่ละหยดของท่านจะแปรเปลี่ยนเป็นดอกบัวแต่ละดอก

(ตอนนี้ไฉ้เซิงฝืนยิ้มออกมา แต่ว่าใครจะเข้าใจจิตใจของเขาว่าเขาร้องไห้เพื่อใคร)

ไฉ้เซิง : เมื่อครู่นี้ผู้น้อยไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ขอท่านอรหันต์โปรดให้อภัยด้วย

อรหันต์ : ไม่เป็นไรหรอกเมธี

โพธิสัตว์ : เมธี ! เหตุใดวันนี้เจ้าจึงร้องไห้ ?

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยรู้สึกว่าตัวเองมีกัมมาวรณ์หนัก แต่ต้องแบกรับภาระใหญ่ในการปกโปรดกล่อมเกลา อุปสรรคที่มาขัดขวางช่างมากมายเหลือเกิน ดังนั้นจึงควบคุมตัวเองไม่ได้ ร้องไห้ออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจ

โพธิสัตว์ : เมธี ! ลูกผู้ชายไม่ร้องไห้ง่ายๆ เจ้ามีปณิธานใหญ่ฉุดช่วยชาวโลก ดังนั้นตลอดชีวิตของเจ้าจะต้องลิ้มรสของความเหน็ดเหนื่อย ความเจ็บปวดรวดร้าว ความทุกข์ยากลำบาก ความโหดร้าย เพื่อชาวโลก บ่อยครั้งที่เจ้าต้องปล่อยวางความสัมพันธ์ส่วนตัว เราเข้าใจ เจ้าอย่าโศกเศร้าไปเลย

ไฉ้เซิง : ขอพระโพธิสัตว์โปรดให้อภัย เป็นเพราะพลังสมาธิของผู้น้อยยังไม่ดีพอ ดังนั้นจึงไม่สามารถควบคุมตัวเองได้

โพธิสัตว์ : เมธีถ่อมตนเกินไปแล้ว เอาล่ะวันนี้ก็พอเท่านี้แล้วกัน

(ตอนนี้พระพุทธจี้กงมาถึง ไฉ้เซิงนั่งบนบัลลังก์บัวเรียบร้อย เตรียมออกเดินทาง)

พุทธจี้กง : ศิษย์เรา ! เจ้าเอาความเจ็บปวดทุกข์ใจของเจ้าไปโยนใส่จิตใจของเวไนยอย่างนี้ไม่ถูกต้องนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนนี้กำลัง

ประพันธ์หนังสืออยู่ เจ้าไม่สามารถทำจิตใจให้สงบ อย่างนี้ไม่ถูกต้อง เจ้าควรเก็บฝีเท้าให้เงียบ โน้มนำชาวโลกขึ้นฝั่งแห่งหลักสัจธรรม เอาธรรมสมบัติอันล้ำค่าของเจ้ามอบเป็นทานให้แก่คนที่ต้องการธรรมสมบัติอันล้ำค่า ให้ผู้อื่นได้รับอาหารแห่งจิตญาณ ถึงแม้จะต้องสละชีวิตของตัวเองก็ตาม แต่นี่ก็คือผู้กล้าที่เผยแพร่หลักสัจธรรม หลายปีมานี้เพื่องานธรรมแล้ว เจ้ายอมสละกิจการทางโลก เพื่อชาวโลกแล้วเจ้ายอมสละได้แม้ชีวิต ถึงแม้เจ้าจะเลียนแบบจิตวิญญาณของต้าอวี่ที่ดูแลบริหารจัดการแก้ไขปัญหาน้ำท่วม แต่ก็ควรศึกษาเลียนแบบความอิสระหลุดพ้นของพระพุทธะด้วย มิฉะนั้นแล้ว อาศัยเพียงแค่มีแรงใจที่มุ่งมั่นเพียงเท่านั้นยังไม่พอ อาศัยเพียงแค่พลังที่มีรูปลักษณ์ย่อมมีขีดจำกัด ด้วยเหตุนี้เจ้าควรอาศัยพลังขับเคลื่อนอันไร้รูปลักษณ์ซึ่งเป็นนิรันดร์มาเป็นเสาค้ำให้กับเจ้า อย่ากลัวว่าจะถูกคนอื่นใส่ร้ายป้ายสีจนเกิดความเศร้าเสียใจ และก็ไม่จำเป็นที่จะต้องทำเพื่อให้ผู้อื่นมายกย่องชมเชยจึงเกิดความปลื้มปีติ เพราะว่าสิ่งเหล่านี้ล้วนไม่ใช่ของจริงและเป็นสิ่งที่เกินความจำเป็น ศิษย์เรา ! เรื่องราวต่างๆบนโลกนี้ไม่มีเรื่องอะไรที่สมบูรณ์ไปหมดทุกอย่างหรอก เจ้าไม่จำเป็นต้องตั้งความคาดหวังให้สูงจนเกินไป แล้วก็อย่าคาดหวังว่าคนอื่นๆทุกๆคนจะต้องคล้อยตามปณิธานความมุ่งมั่นของเจ้า เจ้าควรเป็นเหมือนดั่งพื้นที่ว่างของหุบเขาที่สามารถจุรับผู้คนได้ เป็นดั่งความกว้างใหญ่ของมหาสมุทรที่สามารถรองรับแม่น้ำทุกสายที่ไหลมารวมกันได้ อย่าเป็นเหมือนกับโต๊ะตัวหนึ่งที่ใช้วางของได้เพียงแค่นิดๆหน่อยๆ แล้วก็อย่าเป็นเหมือนกับเก้าอี้ที่นั่งได้เพียงแค่คนเดียว เพราะสำหรับคนที่แพร่

ประกาศหลักสัจธรรมกล่อมเกลาสั่งสอนผู้คนนั้น จิตใจเช่นนี้ยังไม่กว้างพอ ศิษย์เรา ! การเป็นคนแพร่ประกาศหลักสัจธรรมคนหนึ่งไม่ใช่ว่าจะไม่มีความกลัดกลุ้ม แต่ควรมองความกลัดกลุ้มเหล่านั้นแบบปล่อยวาง แบกรับภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ไม่ใช่ว่าจะไม่เจอเรื่องที่ทำให้รู้สึกโกรธแค้น แต่ต้องสามารถมองความโกรธแค้นให้เป็นความว่าง หากเจ้าสามารถทำได้เช่นนี้ เจ้าจึงเป็นคนที่ประสบความสำเร็จ ศิษย์เรา ! อาจารย์ขอร้องเจ้าในฐานะของอาจารย์ อาจารย์รู้ว่าทำอย่างนี้เป็นการเข้มงวดเกินไป เจ้าอาจจะน้อยใจอาจารย์ แต่หวังว่าเจ้าจะสามารถมอบความรักให้กับชาวโลกอย่างกว้างขวาง นี่ก็คือคำพูดของอาจารย์

ไต้เซิง : ที่พระอาจารย์พูดมา ทุกคำพูด ทุกประโยค ตราตรึงอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ ฝังลึกอยู่ในดวงจิต ศิษย์จะจารึกไว้ในใจตลอดไปไม่ลืมเลือน

พุทธจี้กง : เอาล่ะ เวลาล่วงเลยมามากแล้ว อาจารย์ขอกลับก่อน

ไต้เซิง : ศิษย์น้อมส่งพระอาจารย์

อธิบายคำศัพท์

อกุศลกรรมบถ 10

อกุศลกรรมบถ 10 (ทางแห่งอกุศลกรรม, ทางทำความชั่ว, กรรมชั่วอันเป็นทางนำไปสู่ความเสื่อม ความทุกข์ หรือทุคติ) แบ่งเป็นกายกรรม 3 วจีกรรม 4 และมโนกรรม 3

กายกรรม 3 ได้แก่ การฆ่า ลักขโมย ประพฤติผิดในกาม

วจีกรรม 4 ได้แก่ การพูดเท็จ พูดยุแยงให้คนแตกแยก พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ

มโนกรรม 3 ได้แก่ ความโลภ ความโกรธ ความหลง

มิจฉัตตะ 8

มิจฉัตตะ 8 (ภาวะที่ผิด, ความเป็นสิ่งที่ผิด ตรงข้ามกับมรรคมีองค์ 8)

1. มิจฉาทิฏฐิ (เห็นผิด ได้แก่ ความเห็นผิดจากทำนองคลองธรรมตามหลักกุศลกรรมบถ และความเห็นที่ไม่นำไปสู่ความพ้นทุกข์)

2. มิจฉาสังกัปปะ (คิดผิด ได้แก่ ความคิดที่เป็นอกุศลทั้งหลาย ตรงข้ามจากสัมมาสังกัปปะ)

3. มิจฉาวาจา (วาจาผิด ได้แก่ วจีทุจริต 4)

4. มิจฉากัมมันตะ (กระทำผิด ได้แก่ กายทุจริต 3)

5. มิจฉาอาชีวะ (เลี้ยงชีพผิด ได้แก่ เลี้ยงชีวิตในทางทุจริต)

6. มิจฉาวายามะ (พยายามผิด ได้แก่ ความเพียรที่ตรงกันข้ามกับสัมมาวายามะ)

7. มิจฉาสติ (ระลึกผิด ได้แก่ ความระลึกถึงเรื่องราวที่ล่วงแล้ว เช่น ระลึกถึงการได้ทรัพย์ การได้ยศ เป็นต้น ในทางอกุศล อันจัดเป็นสติเทียม เป็นเหตุชักนำใจให้เกิดกิเลสมีโลภะ มานะ อิสสา มัจฉริยะ เป็นต้น)

8. มิจฉาสมาธิ (ตั้งจิตผิด ได้แก่ ตั้งจิตเพ่งเล็ง จดจ่อปักใจแน่วแน่ในกามราคะ พยาบาท เป็นต้น หรือเจริญสมาธิแล้ว หลงเพลิน ติดหมกมุ่นตลอดจนนำไปใช้ผิดทาง ไม่เป็นไปเพื่อญาณทัศนะ และความหลุดพ้น)

ครั้งที่ 12 พระโพธิสัตว์แนะนำสภาพแวดล้อมอันประเสริฐของแดนสุขาวดี

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 6 วันที่ 22 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ.2527)
พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

ใจมั่นคง สูงส่ง ดำเนินธรรม บำเพ็ญ

ร่วมสุขทุกข์ ลำเค็ญ คราดไถ นาใจ

บำเพ็ญควบคู่ เมตตาภายนอก คุณธรรมภายใน

มุ่งก้าวหน้าไป สู่แดน วิสุทธิภูมิ

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! ศิษย์ทั้งหลาย ไม่ได้พบหน้ากันนานเลยนะเรา วันนี้เห็นภายในสำนักมีกระดานดำแผ่นใหญ่เพิ่มขึ้นมา 1 แผ่น คาดว่าน่าจะเอาไว้ใช้บรรยายธรรม อาตมาเห็นแล้วในใจเกิดความปีติยินดี เป็นเพราะศิษย์ทั้งหลายในสำนักเซิ่งเทียนถังมีจิตหนึ่งใจเดียวมุ่งวิริยะพากเพียร จิตใจที่ทุ่มเทพยายามโดยไม่ท้อถอยเช่นนี้จึงเป็นสิ่งที่ผู้บำเพ็ญพึงปฏิบัติ

ไฉ้เซิง : สำนักธรรมของเราเตรียมกระดานดำแผ่นใหญ่ไว้แล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ขึ้นเวทีใช้บรรยายธรรม

พุทธจี้กง : ศิษย์เรา ! คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะมอบงานให้อาจารย์ทำซะแล้ว งานบรรยายธรรมะแบบนี้ยังต้องวานให้อาจารย์ช่วยจัดการแทนให้อยู่อีกรึ ?

ไฉ้เซิง : ไม่ใช่อย่างนั้นครับ เป็นเพราะคนมากมายต่างชอบฟังพระอาจารย์พูดธรรมะ ดังนั้นศิษย์จึงขอให้พระอาจารย์ช่วยชี้แนะเท่านั้นเอง

พุทธจี้กง : ความจริงแล้วเจ้าควรฝึกฝนตนเอง งานแบบนี้ต้องให้เจ้าแบกรับขึ้นมาเองจึงจะเหมาะสมกว่า

ไฉ้เซิง : ศิษย์จะทำได้เหรอครับ ?

พุทธจี้กง : ถ้าหากเจ้าไม่ไปทำ เจ้าก็จะทำไม่ได้ตลอดไปนั่นแหละ ถ้าหากเจ้าตั้งใจไปทำเดี๋ยวเจ้าก็ทำสำเร็จ

ไฉ้เซิง : ในเมื่อพระอาจารย์พูดอย่างนี้ ศิษย์ก็จะลองทำดู

พุทธจี้กง : เอาล่ะ วันนี้เราออกเดินทางกันก่อนเถอะ

ไฉ้เซิง : ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : วันนี้ดูท่าทางลมฝนกำลังจะมา อาจารย์เห็นชาวโลกต่างหลบอยู่ในบ้านดูโทรทัศน์ มีเพียงศิษย์ในสำนักเซิ่งเทียนถังที่ยืนล้อมรอบกระบะทรายดูการประทับทรงเขียนประพันธ์หนังสือ ช่างเป็นสิ่งที่มีคุณค่ามีความหมายจริงๆ

ไฉ้เซิง : ฮ่าๆ ! ชาวโลกชมการถ่ายทอดสดของโทรทัศน์ ส่วนพวกเราชมการถ่ายทอดสดของวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ชาวโลกดูกันอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน ส่วนพวกเราดูกันอย่างปีติในธรรม

พุทธจี้กง : วันนี้เพื่อให้เจ้ารู้ว่าโลกมนุษย์กับแดนสุขาวดีอยู่ห่างไกลกันมากขนาดไหน ดังนั้นจึงทำให้การจาริกแดนสุขาวดีในวันนี้ล่าช้าออกไป

ไฉ้เชิง : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง มิน่าล่ะ เมื่อครู่นี้ศิษย์มองเห็นชั้นกามภูมิและรูปภูมิ ตอนนี้มองออกไปก็เป็นชั้นอรูปภูมิซึ่งเป็นภูมิที่ไร้รูปลักษณ์ยอดเยี่ยมมหัศจรรย์จริงๆ

พุทธจี้กง : เดี๋ยวเจ้าก็จะมองเห็นแดนสุขาวดีแล้ว

ไฉ้เชิง : คิดไม่ถึงว่าแดนสุขาวดีจะเป็นเมืองในอุดมคติที่อยู่เหนือชั้นกามภูมิ รูปภูมิ และอรูปภูมิขึ้นไปอีก เป็นถ้ำสวรรค์ของเหล่าเทพเทวาโดยแท้

พุทธจี้กง : ศิษย์เรา ! ถ้ำสวรรค์ของเหล่าเทพไม่สามารถจะเอามาเปรียบเทียบกับแดนสุขาวดีได้หรอก

ไฉ้เชิง : เป็นอย่างนั้นจริงๆ แดนสุขาวดีกว้างใหญ่ไพศาลมาก ไม่เหมือนกับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของโลกมนุษย์ที่คับแคบและต้องใช้ชีวิตอย่างเคร่งเครียด

พุทธจี้กง : เบื้องหน้านั่นพระโพธิสัตว์ชิงจิ้งมาต้อนรับพวกเราแล้ว ศิษย์เรา รีบกราบคารวะเร็ว

ไฉ้เชิง : ผู้น้อยกราบคารวะพระโพธิสัตว์ ขอพระโพธิสัตว์โปรดชี้แนะผู้น้อยเยอะๆ

โพธิสัตว์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี วันนี้สำนักของเจ้าได้รับพระโองการให้ประพันธ์หนังสือ นี่เป็นเรื่องใหญ่ที่พระโพธิสัตว์ทั้งหลายในแดนสุขาวดีนี้ต่างเฝ้ารอคอย โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันนี้เราได้มีโอกาสต้อนรับแขกจากแดนไกลผู้ไม่กลัวความลำบาก นั่นก็เพราะได้รับบัญชามาจากพระอมิตาภพุทธเจ้า

ไฉ้เชิง : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ต้องขอบคุณมากๆจริงๆครับ แต่ว่าวันนี้ให้หลวนเหมินมาเผยแพร่พุทธธรรมให้ จริงๆแล้วนี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยากมากๆในศาสนาพุทธไม่ใช่หรือครับ ?

โพธิสัตว์ : เมธี ! เจ้าก็มีความคิดที่แบ่งฝักแบ่งฝ่ายด้วยอย่างนั้นหรือ ?

ไฉ้เชิง : ไม่มีครับ ! เพียงแต่รู้สึกว่าการได้รับภาระหน้าที่ให้ประพันธ์หนังสือเล่มนี้ จริงๆแล้วเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์มากและยังสามารถทำลายการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายลงได้อีกด้วย

โพธิสัตว์ : เมธีพูดได้ถูกต้อง วันนี้พุทธธรรมต้องอาศัยหลวนเหมินมาแพร่ประกาศธรรมให้ นั่นก็เพราะเป็นเหตุสุดวิสัย เนื่องจากพระอมิตาภพุทธเจ้าเห็นว่าเวไนยในธรรมกาลยุคท้ายมีจิตญาณที่เขลาหลงลงทุกวันและเห็นว่าหลวนเหมินมีความสามารถในการปกโปรดกล่อมเกลาเป็นพิเศษ ดังนั้นจึงเลือกสำนักหลวนถังสำนักหนึ่งให้มาช่วยประพันธ์หนังสือเล่มนี้ เพื่อเป็นการส่งเสริมธรรมวิถีแห่งแดนวิสุทธิภูมิสุขาวดี แล้วก็พอดีประจวบเหมาะที่เมธีมีพุทธสัมพันธ์กับพระอมิตาภพุทธเจ้าของพวกเรา

อีกทั้งเมธียังมีปณิธานใหญ่ มีความจริงใจที่จะฉุดช่วยชาวโลก ดังนั้นจึงมีเหตุปัจจัยให้ประพันธ์หนังสือในวันนี้

ไฉ้เชิง : อ๋อ ! ผู้น้อยช่างโชคดีจังเลย

โพธิสัตว์ : ตอนนี้ถึงแล้ว พวกเราก็มาตากลมที่ใต้ต้นไม้นี่เถอะ

ไฉ้เชิง : มาถึงที่นี่ สถานที่ๆห่างไกลจากความสับสนวุ่นวายของเสียงอึกทึกครึกโครม เป็นที่ๆมีแสงรัศมีอันสง่างามน่าเกรงขาม ในฐานะบุคคลที่ทำหน้าที่เป็นประจักษ์พยานให้แก่ชาวโลก ผู้น้อยไม่รู้จะบรรยายออกมาอย่างไรดี พูดได้เพียงว่า โอ้โห ! บุญตาน่าทึ่ง.......ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ ที่แดนสุขาวดีมีพระโพธิสัตว์มากมายขนาดนี้ แล้วบำเพ็ญสำเร็จกันได้อย่างไร ?

โพธิสัตว์ : มีใจก็สำเร็จ มีความมุ่งมั่นก็สำเร็จ มีความเชื่อมั่นก็สำเร็จ นี่ก็คือมูลเหตุแห่งความสำเร็จของพระโพธิสัตว์

ไฉ้เชิง : เบื้องหน้านั้นมีนกน้ำขับขานเสียงธรรมอันไพเราะ ทำให้ผู้น้อยตื่นแจ้งในฉับพลัน กายใจสงบเบาสบาย ปีติในธรรม วิเศษยอดเยี่ยมโดยแท้

โพธิสัตว์ : นกน้ำเหล่านี้ไม่ใช่คนที่สร้างบาปกรรมแล้วมาเกิดเป็นนกเพื่อชดใช้กรรม แต่เป็นนกที่สำเร็จขึ้นจากแรงปณิธานของพระอมิตาภพุทธเจ้า จุดประสงค์ก็เพื่อให้เสียงธรรมได้แพร่กระจายไปทั่ว

ไฉ้เซิง : ยอดเยี่ยมจริงๆ ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ ต้นไม้เหล่านี้ดูเหมือนต้นไม้ที่เจริญงอกงามในช่วงฤดูใบไม้ผลิ นี่เป็นเพราะเหตุใด ?

โพธิสัตว์ : ต้นไม้เหล่านี้ก็คือต้นไม้ที่สำเร็จขึ้นจากแรงปณิธานของพระอมิตาภพุทธเจ้า ดังนั้นจึงเขียวตลอดทั้งปี สี่ฤดูไม่โรยรา ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อไหร่ที่ต้นไม้เหล่านี้ถูกลมพัดโชยก็จะทำให้เกิดเสียงธรรมอันล้ำลึก

ไฉ้เซิง : โอ้ ! ผู้น้อยรู้สึกได้แล้ว เสียงธรรมนี้เมื่อฟังแล้วทำให้จิตใจสงบ สามารถชะล้างกิเลสความกลัดกลุ้ม และยิ่งทำให้ผู้น้อยมีความคิดอยากจะสวดพุทธนาม

โพธิสัตว์ : ฮ่าๆ ! ดังนั้นขอเพียงเวไนยได้มาเกิดที่แดนสุขาวดี เมื่อพวกเขาได้ยินเสียงธรรมเหล่านี้ก็ย่อมที่จะสวดพุทธนามโดยอัตโนวัติ นี่เป็นหลักธรรมที่แน่นอนไม่เปลี่ยนแปลง

ไฉ้เซิง : ทางเดินเหล่านี้ล้วนเป็นสีทองคำ ดูเป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นแนวตรง งามสง่ากว่าพื้นกระเบื้องเซรามิคบนโลกมนุษย์มากมายนัก

โพธิสัตว์ : ย่อมต้องเป็นเช่นนั้น พื้นดินเหล่านี้ล้วนปูด้วยทรายทองคำ นี่ก็คือโลกในอุดมคติที่สำเร็จขึ้นจากแรงปณิธานของพระอมิตาภพุทธเจ้า ดังนั้นถ้าหากชาวโลกอยากได้ทองคำ มิสู้สวดพุทธนามเพื่อมาเกิดแดนสุขาวดี รับรองว่ามีทองคำให้ดูจนดูไม่หวาดไม่ไหว

ไฉ้เซิง : ฮ่าๆ ! ชาวโลกที่ร่ำรวยมีฐานะเอาทองคำมาทำเป็นเครื่องประดับ คิดไม่ถึงว่าที่แดนสุขาวดีจะเอาทองคำมาทำเป็นพื้นให้เดิน

เหยียบอยู่ใต้เท้า ทุกทีมีทองคำเต็มไปหมด ช่างแตกต่างกับโลกมนุษย์ ราวฟ้ากับเหว

โพธิสัตว์ : ฮ่าๆ ! เมธิเข้าใจเปรียบเทียบนะ

ไฉ้เซิง : ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ พระโพธิสัตว์ให้เกียรติชมเกินไปแล้ว ......ขอเรียนถามพระโพธิสัตว์ ก็ในเมื่อที่นี่อยู่เหนือไตรภูมิ (กามภูมิ รูปภูมิ อรูปภูมิ) แล้วทำไมที่นี่ยังมีรูปลักษณ์อยู่อีกล่ะ ?

โพธิสัตว์ : เพราะที่นี่คือพุทธเกษตรที่สำเร็จขึ้นจากบุญกุศลอันเป็นอจินไตยของพระอมิตาภพุทธเจ้ายังไงล่ะ เจ้าดูพระโพธิสัตว์ที่อยู่ในแดนสุขาวดีแห่งนี้สิ มากมายจนไม่สามารถนับคำนวณออกมาได้ แล้วที่นี่จะอยู่ภายในอาณาเขตของไตรภูมิได้อย่างไร

ไฉ้เซิง : ในเมื่อที่นี่อยู่เหนือไตรภูมิ แต่ปุถุชนคนทั่วไปมีกัมมาวรณ์หนัก แล้วสามารถมาเกิดที่นี่ได้อย่างไร ?

โพธิสัตว์ : เพราะว่านี่คือแรงมหาปณิธานของพระอมิตาภพุทธเจ้า เจ้าต้องรู้นะ ก็เหมือนดั่งเวไนยที่ใช้มือ 2 ข้างปีนป่ายหน้าผาสูง พวกเขากำลังต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน การบำเพ็ญปฏิบัติในธรรมวิถีอื่นก็เหมือนกับการที่คนๆหนึ่งมีใจที่คิดอยากจะปีนขึ้นมาบนหน้าผา ถ้าหากใจสู้ แต่พลังความสามารถของตัวเองมีไม่ถึงก็ต้องตกลงสู่เหวลึก แต่ว่าคนที่บำเพ็ญปฏิบัติในธรรมวิถีแห่งการสวดท่องพุทธนามนั้นไม่เหมือนกัน เขาร้องเรียกให้คนที่อยู่บนหน้าผาช่วยดึงเขาขึ้นไป สุดท้ายก็ช่วยได้สำเร็จ ดังนั้นประเภทแรกคือการอาศัยพลังความสามารถของ

ตัวเองในการปีนขึ้นมา ซึ่งพลังจะน้อยกว่า ส่วนประเภทหลังคือการอาศัยพลังของตัวเองและพลังของผู้อื่นเข้ามาช่วย ดังนั้นจึงปีนขึ้นมาได้ง่ายกว่า ความแตกต่างกันก็อยู่ตรงนี้

ไต้เซิง : พูดเช่นนี้ แสดงว่า ขอเพียงมีจิตหนึ่งใจเดียวในการสวดท่องพุทธนามก็สามารถได้รับการอนุเคราะห์จากพระพุทธะโพธิสัตว์ให้มาเกิดแดนสุขาวดี

โพธิสัตว์ : ย่อมเป็นเช่นนั้น ดังคำกล่าวว่า “บำเพ็ญพันคน ก็ได้ไปพันคน บำเพ็ญหมื่นคน ก็ได้ไปทั้งหมื่นคน”

ไต้เซิง : นี่เป็นข่าวประเสริฐจากฟ้าจริงๆ งั้นผู้น้อยต้องสวดพุทธนามบ้างซะแล้ว

โพธิสัตว์ : เมธี ! ใช่หรือไม่ว่าตอนนี้เจ้ากำลังคิดถึงปัญหาอะไรอยู่ ?

ไต้เซิง : โลกมนุษย์คือทะเลทุกข์โดยแท้ แรงกดดันต่างๆในการดำรงชีวิตช่างมากมายเหลือเกิน สมมติเช่น เรื่องการเรียน ถ้ายิ่งเรียนในระดับที่สูงขึ้นก็เหมือนยิ่งเดินเข้าสู่ประตูแคบ ดังนั้นถ้าอยากจะเรียนต่อก็ต้องลำบากมาก การหางานทำก็เหมือนการเดินเข้าสู่ประตูแคบ ต้องแข่งขันกันอย่างดุเดือด แข่งกันไปแข่งกันมา มีเพียงประตูธรรมแห่งการสวดพุทธนามที่บำเพ็ญปฏิบัติง่ายที่สุด หนทางกว้างที่สุด นี่ไม่ใช่ข่าวประเสริฐอันยิ่งใหญ่หรอกหรือ ?

โพธิสัตว์ : หวังว่าเจ้าจะเอาข่าวประเสริฐนี้ไปบอกต่อแก่ชาวโลก

ไฉ้เซิง : งั้นเห็นทีคงต้องให้ผู้ที่มีกุศลจิตอันกว้างใหญ่มาร่วมด้วยช่วยกันถึงจะได้

โพธิสัตว์ : ย่อมเป็นเช่นนั้น เราเชื่อว่าถ้าหากชาวโลกได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วจะต้องมาช่วยกันพิมพ์แน่นอน

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยก็หวังอย่างนั้น และหวังว่าคนที่ช่วยพิมพ์หนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ทุกคนจะสามารถได้รับการปกปักคุ้มครองจากพระพุทธะโพธิสัตว์

โพธิสัตว์ : เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว

พุทธจี้กง : วันนี้เวลาล่วงเลยมามากแล้ว อาจารย์ว่าประพันธ์หนังสือถึงเท่านี้ก่อนเถอะ รีบกราบลาพระโพธิสัตว์เร็ว

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยกราบลาพระโพธิสัตว์ ขอบคุณพระโพธิสัตว์ที่ชี้แนะ

โพธิสัตว์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี โอกาสหน้าพบกันใหม่

พุทธจี้กง : ศิษย์เรานั่งบัลลังก์บัวให้ดี เตรียมตัวกลับสำนักเถอะ

ไฉ้เซิง : ศิษย์นั่งเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 13 พบบรรพจารย์อธิบายหลักธรรมอันลึกซึ้ง

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 7 วันที่ 8 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

มหาบุรุษ ลักษณะ ไม่สามารถ จะยึดติด เอามาเป็น ลักษณะ

พระพุทธะ จริงหรือปลอม ไม้บรรทัด ไม่สามารถ จะวัดได้

ใจพุทธะ ปากพุทธะ จิตพุทธะ นั่นก็คือ พุทธะไง

รูปโฉมเพียง ภายนอกไม่ อาจตัดสิน ว่าใครคือ พุทธะจริง

พุทธจี้กง : ผู้บำเพ็ญธรรม อย่าได้ตัดสินคนจากรูปลักษณ์ภายนอก มิเช่นนั้นแล้วก็จะตกอยู่ในความอคติอันเกิดจากความยึดติด นับตั้งแต่ธรรมกาลยุคท้ายเป็นต้นมา ชาวโลกมีปัญญาที่ตื้นเขิน นับวันดวงตาก็ยิ่งถูกบดบัง มักจะมองคนเพียงแค่รูปลักษณ์ภายนอก แล้วก็เอามาเคารพบูชากราบไหว้เหมือนเป็นพระพุทธะเดินดิน ถ้าหากวันนี้อาตมาไปเดินอยู่บนถนน ผู้คนที่พบเห็นอาตมากลับจะรู้สึกว่าอาตมาไม่ควรค่าแก่การมอง ฮ่าๆ ! พุทธะตัวจริงหรือพุทธะตัวปลอมมีแค่ลูกศิษย์ของอาจารย์รู้เท่านั้นก็พอแล้ว

ไอ้เซิง : คำพูดประโยคนี้ของพระอาจารย์ ทำให้ศิษย์ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี ชาวโลกต่างแสวงหาแต่สิ่งล้ำค่า แต่ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วสิ่งล้ำค่าก็อยู่ภายในจิตตน ชาวโลกอยากบำเพ็ญธรรมแต่ไม่รู้ว่า

แท้จริงแล้วธรรมะก็อยู่ในชีวิตประจำวัน ชาวโลกอยากพบเจอพระพุทธะเดินดิน แต่พระพุทธะเดินดินกลับไม่มีคนรู้จัก

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! ไม่รู้จักน่ะดีแล้ว อาจารย์จะได้มีอิสระเสรี ก็เหมือนอย่างเจ้าไง มีคนมาถามหาไฉ้เซิงกับเจ้า แต่กลับไม่รู้ว่าเจ้าก็คือไฉ้เซิง

ไฉ้เซิง : พระอาจารย์หยอกเก่งจริงๆ

พุทธจี้กง : ศิษย์เรา เจ้าดูสิ ของปลอมในสมัยนี้ช่างมากมายซะเหลือเกิน ยกตัวอย่างเช่น ทองชุบผ่านการขัดแต่งจนเหมือนทองคำ หินอ่อนผ่านการขัดแต่งจนเหมือนหยกชิ้นงาม แก้วผ่านการเจียระไนจนเหมือนเพชร

ไฉ้เซิง : ฮ่าๆ ! พระอาจารย์ก็เหมือนกับดวงแก้วมณีของแท้ ที่ภายนอกถูกฝุ่นละอองปกคลุมซ้อนเป็นชั้นๆ ใครเล่าจะรู้จัก

พุทธจี้กง : งั้นอาจารย์ให้เจ้ายืมก็แล้วกัน

ไฉ้เซิง : งั้นศิษย์จะเอาดวงแก้วมณีดวงนี้มาเช็ดถูให้สะอาด แล้วเอามาใช้ส่องสว่างให้แก่ชาวโลก โน้มนำผู้มีบุญสัมพันธ์ให้เดินเข้าสู่มหาธรรมอันสว่างไสว

พุทธจี้กง : ตอนนี้เจ้าก็กำลังใช้มันอยู่ไม่ใช่รึ ?

ไฉ้เซิง : ใช่ครับ ขอบคุณพระอาจารย์

พุทธจี้กง : คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะมีเมตตากรุณา ไม่เก็บดวงแก้วมณีไว้ใช้เพียงคนเดียว แต่ยังใช้มันส่องสว่างนำทางให้แก่ผู้อื่นด้วย ขอเพียงเจ้ามีวิธีคิดแบบนี้ก็พอแล้ว ตอนนี้เริ่มออกเดินทางกันเถอะ

ไฉ้เซิง : ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : เมื่อพูดถึงว่าคนเราไม่อาจตัดสินกันด้วยรูปโฉมภายนอก ก็ทำให้นึกถึงท่านลิ่วจู่ต้าซือ ท่านมีพุทธญาณฉับไว แต่รูปโฉมภายนอกของท่านดูเหมือนคนธรรมดาทั่วไป ไม่มีความโดดเด่นอะไร คนที่ไม่รู้จักท่าน ก็เข้าใจผิดคิดว่าท่านเป็นเพียงคนงานที่มีกิริยาไม่สุภาพ ยังมีฮุ่ยหมิงต้าซืออีกคนหนึ่ง นี่ก็เหมือนกัน มีครั้งหนึ่งวัดกุยเอวี๋ยนซื่อที่หูเป่ยนิมนต์ฮุ่ยหมิงต้าซือไปบรรยายพระสูตรคัมภีร์ คณะสงฆ์รวมถึงพุทธบริษัททั้งหลายมายืนเรียงแถวรอต้อนรับกันอยู่ 3 วัน แต่ก็ไม่มีใครเห็นฮุ่ยหมิงต้าซือเลยแม้แต่เงา ทุกคนต่างก็รู้สึกแปลกใจ รอจนถึงวันที่ 4 ตอนที่ฉันภัตตาหารที่หอฉัน อาจารย์เจ้าอาวาสที่รู้จักฮุ่ยหมิงต้าซือถึงได้มองเห็นฮุ่ยหมิงต้าซือ ก็เลยรีบทำการต้อนรับฮุ่ยหมิงต้าซือที่หอฉันนั่นเอง ที่แท้ฮุ่ยหมิงต้าซือมาถึงวัดกุยเอวี๋ยนซื่อก่อนล่วงหน้าตั้งแต่เมื่อ 5 วันก่อนที่แล้ว ใครเล่าจะไปรู้ ฮ่าๆ ! ต้าซือในสมัยก่อนก็หลุดพ้นเช่นนี้ อิสระเช่นนี้

ไฉ้เซิง : ฮ่าๆ ! นี่ก็คือ สัตบุรุษผู้ไม่เผยโฉมหน้า

พุทธจี้กง : ดังนั้นแล้ว กายเนื้อตัวนี้มีดีอะไรให้วางมาดใหญ่โตล่ะ ก็ในเมื่อเวลาผ่านไปไม่กี่สิบปีก็เหลือเพียงกองกระดูก ถ้าหากไม่รีบฉวย

โอกาสตอนที่ยังมีชีวิตอยู่พากเพียรบำเพ็ญศีล สมาธิ ปัญญา ขจัดความโลภ โกรธ หลง รอจนกระทั่งถึงตอนที่กายเนื้อนี้กลายเป็นเนินดินกองหนึ่ง ถึงตอนนั้นจะมานึกเสียใจภายหลังก็สายเกินไปซะแล้ว

ไฉ้เซิง : แรงกรรมช่างโหดร้ายน่ากลัวยิ่งนัก

พุทธจี้กง : ศิษย์เรา ! แรงกรรมยังสามารถแบ่งได้ 3 ประเภท ดังนี้

1. ***กรรมร่วม*** กรรมร่วมก็คือแรงกรรมที่ร่วมกันทำ อะไรคือแรงกรรมที่ร่วมกันทำนะ ? แรงกรรมที่ร่วมกันทำก็คือ แรงกรรมที่สำเร็จขึ้นจากจิตใจของผู้คนในสังคม หากจิตใจของผู้คนในสังคมมุ่งไปในทางกุศลความดี กรรมร่วมก็จะดี ใช้ชีวิตเหมือนอยู่ในโลกแห่งเอกภาพ มีความสงบสุข ปรองดอง เป็นสิริมงคล หากจิตใจของผู้คนในสังคมมุ่งไปในทางอกุศลความเลว กรรมร่วมก็จะเลวร้าย ต้องใช้ชีวิตเหมือนอยู่ในวันโลกาวินาศ ทุกๆคนต่างตกอยู่ในอันตราย

2. ***กรรมของวงศ์ตระกูล*** กรรมของวงศ์ตระกูลก็คือแรงกรรมของครอบครัว หากบรรพชน พ่อ แม่ หมั่นสร้างบุญสร้างกุศลอยู่เสมอ ลูกหลานรวมถึงคนรุ่นหลังย่อมได้รับความสุขความเจริญในภายหน้า ถ้าหากบรรพชน พ่อ แม่ ก่อกรรมทำเข็ญอยู่เป็นนิจ ลูกหลานและคนรุ่นต่อๆไปก็จะต้องพบเจอแต่เรื่องโชคร้าย ไม่ค่อยได้เจอเรื่องดีๆ ตรงกับที่กล่าวว่า “ครอบครัวที่สะสมบุญกุศลย่อมหลงเหลือบุญให้คนรุ่นหลัง ครอบครัวที่สะสมบาปอกุศลย่อมหลงเหลือเคราะห์ภัยหายนะให้คนรุ่นต่อไป”

3. ***กรรมเฉพาะตัว*** กรรมเฉพาะตัวก็คือกรรมที่ตัวเองสร้างขึ้น อันเกิดจาก ใจ ปาก ความคิด การกระทำ พฤติกรรมที่เป็นการละเมิดฝ่าฝืนทำผิดบาปจะก่อให้เกิดผลที่ไม่ดีต่อตัวเองในภายหลัง นี่ก็คือกรรมเฉพาะตัว

เอาล่ะ ถึงแดนสุขาวดีแล้ว รีบกราบคารวะบรรพจารย์จิ้งถู่เร็ว

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยกราบคารวะท่านบรรพจารย์

บรรพจารย์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี เชิญลุกขึ้นเถอะ

ไฉ้เซิง : ขอบคุณท่านบรรพจารย์เมตตา

บรรพจารย์ : เมธีอาศัยสถานภาพของฆราวาสผู้ไม่ออกบวชมานำพาผู้คน ให้ผู้คนรู้จักบำเพ็ญปฏิบัติธรรม งั้นหลักธรรมของ "การบำเพ็ญโดยไม่ออกบวช อยู่ในโลกออกจากโลก อุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลก" เหล่านี้เมธีก็ควรจะต้องเข้าใจอย่างลึกซึ้ง

ไฉ้เซิง : ครับ ขอท่านบรรพจารย์โปรดเมตตาชี้แนะเยอะๆ

บรรพจารย์ : เมธี ! ทุกๆที่ล้วนเป็นอาณาจักรธรรม ครัวเรือนก็คืออาณาจักรธรรม ความจริงใจก็คืออาณาจักรธรรม ความศรัทธาจริงก็คืออาณาจักรธรรม จิตที่ดีงามก็คืออาณาจักรธรรม ความเชื่อมั่นก็คืออาณาจักรธรรม ความเมตตากรุณาก็คืออาณาจักรธรรม ขันติก็คืออาณาจักรธรรม ดังนั้นอาณาจักรธรรมที่แท้จริงก็อยู่ภายในจิตใจของตัวเราเอง ไม่ได้อยู่ที่รูปลักษณ์ภายนอก ผู้บำเพ็ญธรรมในปัจจุบันนี้ ถึงแม้

จะอยู่ในครัวเรือน ถ้าหากสามารถตั้งเป้าหมาย ประพฤติตนเป็นแบบอย่าง มีความขันติอดทนต่อเรื่องต่างๆ อุทิศทุ่มเทเสียสละตน ไม่โลภไม่แก่งแย่ง ไม่ยึดไม่ละ นี่ก็คืออาณาจักรธรรมที่อยู่ในครัวเรือน เป็นการบำเพ็ญโดยไม่ออกบวช

ไต้เซิง : อะไรคือ “ไม่ยึดไม่ละ” ครับ ?

บรรพจารย์ : ไม่ยึดไม่ละ คือสภาวะจิตสูงสุดในนิกายฌาน “ไม่ยึด” ก็คือภายในจิตใจของตนเองไม่เกิดจิตที่ละโมบ ไม่เกิดความคิดเพ้อฝันซึ่งเป็นจิตที่คิดอยากได้ไขว่คว้า “ไม่ละ” ก็คือภายในจิตญาณเดิมไม่บังเกิดความยึดติดในอัตตา ซึ่งการไม่ยึดติดในอัตตานี้จะต้องยึดไว้ จะสละทิ้งไปไม่ได้ นี่ก็คือ “ไม่ยึดไม่ละ”

ไต้เซิง : นึกไม่ถึงว่าสภาวะจิตของผู้บำเพ็ญในนิกายฌานจะล้ำลึกเช่นนี้ มิน่าล่ะ เจตนาเดิมอันแท้จริงของนิกายฌานจึงเป็นสิ่งที่ชาวโลกยากจะเข้าใจ........ขอเรียนถามท่านบรรพจารย์ “อยู่ในโลกออกจากโลก” มีความหมายว่าอย่างไร ?

บรรพจารย์ : อยู่ในโลกออกจากโลก ก็คือ กายอยู่ในโลกโลกีย์ แต่จิตใจออกห่างจากทางโลกีย์ ไม่แปดเปื้อนโลกีย์ ตรงกับที่กล่าวว่า “เดินผ่านสวนและทุ่งดอกไม้นานา ดอกใบแห่งบุปผาไม่สัมผัสถูกกาย” นี่ก็คือ “อยู่ในโลกออกจากโลก”

ไต้เซิง : ท่านบรรพจารย์โปรดเมตตาชี้แนะ อย่างไรเรียกว่า “อุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลก” ?

บรรพจารย์ : อุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลก "อุบัติขึ้นในโลก" ก็คือ "ใจที่อุบัติขึ้นในโลก" ใจที่อุบัติขึ้นในโลกก็คือใจธรรม ใจพุทธะ เมื่อมีใจธรรมใจพุทธะดวงนี้อุบัติขึ้นแล้ว ก็ไม่อาจที่จะเสพสุขแต่เพียงผู้เดียวได้ ดังนั้นควรที่จะต้อง แผ่ขยายออกไปสู่เวไนยอย่างกว้างขวาง ฉุดช่วยผู้มีบุญสัมพันธ์อย่างกว้างขวาง เช่น ให้ทรัพย์เป็นทาน ให้วิทยาธรรมเป็นทาน ให้อภัยเป็นทาน เข้าสู่โลกโลกีย์ปลดเปลื้องความทุกข์ยากให้แก่เวไนย นี่ก็คืองานแห่งการ "เข้าสู่โลก" ดังนั้น "อุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลก" ก็คือจิตวิญญาณแห่งการฉุดช่วยโลกของพระโพธิสัตว์ (อภัยทาน ตามความหมายในหนังสือเล่มนี้ ไม่ใช่เพียงแค่การไม่จองเวร หรือ การสละอารมณ์โกรธให้ขาดจากใจเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงการสละความกล้า ความไม่กลัว ความไม่เป็นภัย แรงกายและอื่นๆด้วย)

ไฉ้เซิง : ขอบคุณท่านบรรพจารย์ที่เมตตาชี้แนะ ผู้น้อยได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์มากมายเลย

บรรพจารย์ : อันที่จริงแล้วงานที่เมธีกำลังทำอยู่ในตอนนี้ก็คือการ "อุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลก"

ไฉ้เซิง : มิกล้า ! มิกล้า ! ผู้น้อยมีความรู้ความสามารถตื้นเขิน จะกล้าทำงานที่เรียกว่า "อุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลก" ได้อย่างไร

บรรพจารย์ : งานแห่งการอุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลกนั้นไม่มีการแบ่งชนชั้นว่าสูงศักดิ์หรือต่ำต้อย ขอเพียงมีใจที่จะฉุดช่วยเวไนยด้วยความจริงใจอย่างแท้จริง ตลอดเวลาดำเนินในโพธิสัตว์จริยา มีความเมตตากรุณา มี

ขันติ รักษาศีล ตั้งมั่นในฌานสมาธิ หมั่นให้ 3 ทาน มีความวิริยะพากเพียร นี่ก็คือฝีมือความสามารถอันแท้จริงของการอุบัติขึ้นในโลกเข้าสู่โลก ด้วยเหตุที่พระโพธิสัตว์ฉุดช่วยเวไนย โดยไม่ถูกเวไนยล่อลวงหรือชักจูงให้ลุ่มหลง ส่วนชาวโลกนั้นเมื่ออยู่ใกล้ชาดก็จะติดสีแดง เมื่ออยู่ใกล้หมึกก็จะติดสีดำ (เมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมแบบไหนหรืออยู่ใกล้กับคนประเภทใดก็จะติดเอานิสัยแบบนั้นมาด้วย) พระโพธิสัตว์กับเวไนยจึงต่างกันตรงนี้ วันนี้เมธีตั้งมหาเมตตาปณิธาน ดังนั้นจิตญาณจึงเปล่งรัศมีออกมาอย่างไม่มีประมาณ จากปุถุชนคนสามัญธรรมดาคนหนึ่งสามารถพัฒนาตนจนกลายเป็นนิรมาณกายแห่งโพธิสัตว์น้อย นี่เป็นสิ่งที่ทำได้ยากและน่าชื่นชมเป็นอย่างยิ่ง

ไฉ้เซิง : ท่านบรรพจารย์ให้เกียรติชมเกินไปแล้ว ผู้น้อยจะกล้าเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับพระโพธิสัตว์ได้อย่างไร อย่างนี้ไม่เป็นการล่วงเกินดูหมิ่นเทพเซียนอริยะทั้งหลายหรอกหรือ

บรรพจารย์ : เมธี เจ้าพึงรู้ว่า เส้นเชือกเลื่อยไม้ให้ขาดได้ น้ำหยดลงหินจนหินกร่อนทะลุได้ มุ่งมั่นตั้งใจงานก็สำเร็จได้ เพราะว่าหลังจากที่เจ้าตั้งปณิธานใหญ่ เจ้าก็ได้ทุ่มเทแรงกายแรงใจที่มีทั้งหมดทำงานปกโปรดกล่อมเกลา ดังนั้นความสำเร็จของเซิ่งเทียนถังในวันนี้ หากไม่ใช่ว่าเจ้ามีแรงปณิธาน เกรงว่าป่านนี้เจ้าคงหลบอยู่แต่ในร้านค้าในตลาดไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวทางโลกแล้ว

ไฉ้เซิง : ท่านบรรพจารย์มีอภิญญายิ่งใหญ่ไพศาล ความคิดของผู้น้อยไม่สามารถหลบซ่อนจักษุปัญญาของท่านบรรพจารย์ได้เลย

บรรพจารย์ : เมธี เจ้าควรรู้ว่าการบำเพ็ญธรรมอาศัยพลังใดเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

ไฉ้เซิง : พลังอะไรครับ ?

บรรพจารย์ : พลังแห่งมหาปณิธานที่บังเกิดออกมาจากภายในจิตใจก็คือพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

ไฉ้เซิง : เพราะอะไรครับ ?

บรรพจารย์ : เพราะว่าถ้าหากคนๆหนึ่งบังเกิดมหาปณิธานออกมาจากภายในจิตใจ เขาย่อมที่จะต้องจดจำไว้ในใจตลอดเวลาไม่กล้าลืมเลือน นี่ก็คือพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการบำเพ็ญธรรม ก็เหมือนอย่างเช่นพระโพธิสัตว์กวนอินมีมหาปณิธานที่จะฉุดช่วยเวไนย ดังนั้นจึงมีผลสำเร็จในวันนี้ ถ้าหากว่าในตอนเริ่มแรกที่พระโพธิสัตว์กวนอินบำเพ็ญปฏิบัติธรรมไม่มีมหาปณิธานที่ยิ่งใหญ่อย่างนี้ ก็จะไม่สามารถมีผลสำเร็จเป็นที่ประจักษ์ให้เห็นจริงอย่างทุกวันนี้ ที่ทุกๆบ้านต่างรู้จักและกราบไหว้บูชาพระโพธิสัตว์กวนอิน ก็เหมือนอย่างเช่นพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ที่มีมหาปณิธานว่า หากนรกไม่ว่างจะไม่สำเร็จเป็นพุทธะ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงสำเร็จเป็นพระมหาศาสดาแห่งแดนนรกภูมิ ก็เหมือนอย่างเช่นเสวียนจั้งต้าซือที่ตั้งคำสัตย์ปฏิญาณ ตัดสินใจเดินทางมุ่งหน้าไปอัญเชิญพระไตรปิฎกที่ชมพูทวีป และสามารถทำภารกิจได้สำเร็จ ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเหล่านี้ล้วน

เป็นเพราะพวกท่านมีมหาปณิธานจิตอันมั่นคงยืนหยัด ไม่ย่อท้อ ไม่เปลี่ยนแปลง เป็นพลังผลักดันอยู่เบื้องหลัง ทำให้พวกท่านมีความวิริยะพากเพียร คอยกระตุ้นเตือนตัวเอง ดังนั้นการสวดพุทธนามเพื่อมาเกิดแดนสุขาวดีก็เช่นเดียวกัน จำเป็นต้องบังเกิดปณิธานจิต ปรารถนาที่จะมาเกิดแดนสุขาวดี จิตหนึ่งใจเดียวไม่เปลี่ยนแปลง หากมีปณิธานจิตที่ศรัทธาจริงใจเช่นนี้ การมาเกิดแดนสุขาวดีก็ย่อมสมหวังได้

ไฉ้เซิง : ขอบคุณท่านบรรพจารย์ที่อบรมสั่งสอน ผู้น้อยได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์มากมายเลย

พุทธจี้กง : วันนี้ดึกแล้ว ศิษย์เรารีบกราบลาท่านบรรพจารย์จิ้งถู่เถอะ เตรียมกลับสำนักกัน

ไฉ้เซิง : ผู้น้อยกราบลาท่านบรรพจารย์

บรรพจารย์ : เมธีไม่ต้องมากพิธี รีบลุกขึ้นเถอะ

ไฉ้เซิง : ศิษย์นั่งบัลลังก์บัวเรียบร้อยแล้ว ขอเชิญพระอาจารย์ออกเดินทางได้

พุทธจี้กง : ถึงเซิ่งเทียนถังแล้ว ไฉ้เซิงลงจากบัลลังก์บัว วิญญาณกลับเข้าร่าง

ครั้งที่ 14 พระพุทธจี้กงบรรยายธรรม ในธรรมมีธรรม เมธีฟังหลักธรรม ในหลักธรรมมีหลักธรรม

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 7 วันที่ 12 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

รูปภายนอก กระทบตา พาใจวุ่น ไม่รู้จบ

เดิมทีใจ นั้นสงบ แต่ตัณหา ชักพาไป

อันว่าโลภ โกรธหลงรัก ใครสามารถ สละได้

ย้อนมองส่อง กระจกใจ ที่ไหนได้ คือเทพเซียน

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! “รูปไม่ได้ทำให้คนหลง มีแต่คนไปหลงรูปเอง” ชาวโลกช่างน่าขันนัก ตามองดูกระดาษแผ่นบางๆแผ่นหนึ่ง แต่ถ้าหากบนแผ่นกระดาษแผ่นบางๆนั้นพิมพ์ภาพสาวสวยท่าทางยั่วยวนก็จะทำให้ผู้ชายวัยสูงอายุใจสั่นหวั่นไหว ทำให้ชายวัยกลางคนหลงใหล ทำให้คนวัยหนุ่มคลั่งไคล้ ทำให้เด็กหนุ่มวัยรุ่นเกิดความคิดฟุ้งซ่าน ฮ่าๆ ! แปลกจริงๆ

ไต้เซิง : คำพูดของพระอาจารย์ก็เหมือนกับแม่ปลาในสระที่บอกกับลูกปลาตัวน้อยว่า “อย่าไปกินเหยื่อตกปลานะ เหยื่อตกปลามันกินไม่ได้” แต่ลูกปลาก็ดื้อ ไม่ยอมฟังคำเตือนของแม่ปลา อยากจะลองกินเหยื่อตกปลาดู ผลก็คือติดเบ็ด

พุทธจี้กง : ดังนั้นผู้บำเพ็ญธรรมจะต้องมีปัญญาในการสังเกต เพราะว่าคนที่มีปัญญาในการสังเกต สิ่งที่เขามอง สิ่งที่เขาเห็น สิ่งที่เขาคิด ล้วนเจาะลึกเข้าถึงปัญหาอย่างลึกซึ้ง ไม่ใช่เพียงแค่รู้เข้าใจปัญหาอย่างผิวเผิน สมมติว่ามีผู้หญิงคนหนึ่ง แต่งตัวสวยดึงดูดใจ ทำให้ผู้ชายมองแล้วเกิดความคลั่งไคล้ลุ่มหลง แต่ในสายตาของอาตมา อาตมาว่าผู้หญิงคนนี้ไม่สวย

ไอ้เซิง : เพราะอะไรครับ ?

พุทธจี้กง : เพราะว่าเมื่อเขาเดินไปที่ริมสระน้ำ พวกปลาต่างก็ว่ายมุดหนีลงไปอยู่ใต้น้ำ เมื่อเดินไปที่ข้างต้นไม้ นกบนต้นไม้ต่างก็บินหนี เมื่อเดินอยู่บนพื้นดิน พวกมดต่างก็กลัวว่าจะถูกเหยียบตาย แล้วอย่างนี้จะสวยได้อย่างไรกัน

ไอ้เซิง : นั่นเป็นเพราะว่าพวกมันตาไม่มีแวว

พุทธจี้กง : ตามีแววก็ไม่ใช่ว่าจะสามารถมองเห็นได้ทุกอย่าง

ไอ้เซิง : เพราะอะไรครับ ?

พุทธจี้กง : ถ้าไม่เชื่อ งั้นตอนที่เจ้าอยู่ในที่ๆมืดมิด เจ้ายังสามารถมองเห็นอะไรได้อยู่หรือไม่ ?

ไอ้เซิง : มองไม่เห็นครับ

พุทธจี้กง : แล้วสามารถมองเห็นร่างกายของตัวเองไหม ?

ไฉ้เซิง : มองไม่เห็นครับ เห็นเพียงแค่ความมืดมิดที่อยู่ตรงหน้าเท่านั้น

พุทธจี้กง : เจ้ามองไม่เห็นร่างกายของตัวเอง งั้นตัวเจ้าก็ไม่มีแล้ว

ไฉ้เซิง : มีนะ ! ศิษย์ก็ยังมีความรู้สึกสามารถรับรู้อะไรได้ทุกอย่างนะ !

พุทธจี้กง : นี่ก็คือหลักสัจธรรมของวิญญาณที่ไม่ดับสูญ ดังนั้น ถ้าหากชาวโลกต้องการข้อยืนยันทางด้านวัตถุนิยมก็เปิดไฟ แต่ถ้าหากต้องการข้อยืนยันทางด้านวิญญาณนิยมก็ปิดไฟ เพียงแค่นี้ก็สามารถพอเข้าใจได้บ้างบางส่วน ไม่ต้องให้อาตมามาอธิบายแจกแจงให้ฟังแล้ว

ไฉ้เซิง : พระอาจารย์พูดได้ถูกต้อง ตาไม่สามารถมองเห็นได้ทุกอย่าง สามารถใช้มองเห็นได้เพียงแค่ในโลกที่มีรูปลักษณ์ แต่ในโลกที่ไม่มีรูปลักษณ์ตาไม่สามารถใช้มองเห็นอะไรได้เลยสักอย่างเดียว ตอนที่อยู่ในความฝันไม่ต้องใช้ตาก็สามารถมองเห็นได้ทุกอย่าง ไม่ต้องใช้หูก็สามารถได้ยินเสียง ไม่ต้องใช้ปากก็สามารถพูดได้ นี่ไม่ใช่ความอัศจรรย์หรอกหรือ

พุทธจี้กง : ดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นธรรมแห่งเหตุปัจจัย

ไฉ้เซิง : อย่างไรเรียกว่าธรรมแห่งเหตุปัจจัย ?

พุทธจี้กง : ธรรมแห่งเหตุปัจจัยก็คือ เมื่อเหตุปัจจัยถึงพร้อมจึงเกิดขึ้น เมื่อเหตุปัจจัยยังไม่ถึงพร้อมก็ไม่เกิดขึ้น สมมติว่าคนบนโลกนี้

ต้องการจะมองของสักชิ้นหนึ่งจะต้องมีเหตุปัจจัย 5 อย่างจึงสามารถมองเห็น ถ้าไม่มีเหตุปัจจัยครบทั้ง 5 อย่างก็ไม่สามารถมองเห็น

ไฉ้เซิง : จริงหรือครับ ?

พุทธจี้กง : ถ้าไม่เชื่อเดี๋ยวอาจารย์จะแจกแจงให้เจ้าฟัง ข้อแรก คนๆนี้จะต้องมีสติรับรู้ เขาจึงจะสามารถรู้สึกได้ ข้อที่ 2 คนๆนี้จะต้องไม่เป็นคนตาบอด เขาจึงจะสามารถมองเห็นได้ ข้อที่ 3 จะต้องมีแสงสว่างจึงจะสามารถมองเห็นได้ ข้อที่ 4 ของที่มองจะต้องเป็นวัตถุที่มีรูปลักษณ์จึงสามารถมองดูได้ ข้อที่ 5 ระหว่างดวงตากับสิ่งของจะต้องไม่มีวัตถุอื่นมาบดบังขวางกั้น นี่ก็คือหลักธรรมของเหตุปัจจัยถึงพร้อมจึงเกิดขึ้น

ไฉ้เซิง : ถ้าอย่างนั้นการที่ชาวโลกใช้ชีวิตอยู่ในโลกแห่งทะเลทุกข์ ก็คือเหตุปัจจัยถึงพร้อมจึงต้องมาเกิดในโลกนี้

พุทธจี้กง : ถูกต้อง ! ชาวโลกใช้ชีวิตอยู่บนโลกก็จะต้องมีเหตุปัจจัยถึงพร้อมจึงมาเกิดในโลกนี้ สำหรับเหตุภายในก็คือ “แรงกรรมจากเหตุต้นผลกรรม” ทำให้เกิด “เหตุ” ซึ่งก็เปรียบเหมือน “เมล็ดพันธุ์” ส่วนปัจจัยภายนอกก็คือร่างกายของพ่อแม่เป็น “ปัจจัย” ซึ่งก็เปรียบเหมือน “ผืนดิน” ด้วยเหตุนี้เมื่อหว่านเมล็ดพันธุ์ลงบนผืนดินจึงผลิดอกออกผล ก็เปรียบเหมือนแรงกรรมจากเหตุต้นผลกรรมของชาวโลกเอง ร่วมกับร่างกายของพ่อแม่จึงสามารถเกิดเป็นคนๆหนึ่ง ในทางกลับกัน ถ้าหากตัวเองไม่มีแรงกรรมจากเหตุต้นผลกรรม หรือว่าไม่มีร่างกายของพ่อแม่ ก็ไม่สามารถ

เกิดความถึงพร้อมของเหตุปัจจัย (เหตุปัจจัยไม่ถึงพร้อมก็ไม่ได้เกิด) หลักการก็อยู่ตรงนี้

ไต้เซิง : ดังนั้นการที่ปรจิตวิทยา (ซึ่งเป็นสาขาหนึ่งของวิทยาศาสตร์ว่าด้วยเรื่องของจิตเหนือธรรมชาติ) ถูกชาวโลกตำหนิว่างมงาย อย่างนี้ไม่เป็นการใส่ความกันอย่างไม่เป็นธรรมหรอกหรือ

พุทธจี้กง : ปัญหานี้ก็เหมือนกับที่การแพทย์แผนปัจจุบันไม่ยอมรับการฝังเข็มของแพทย์แผนจีน และวิชาแพทย์ปัจจุบันก็ไม่ยอมรับการมีอยู่ของพลังชีพจรแบบแพทย์แผนจีน เพราะว่าพลังชีพจรเป็นพลังอยู่ในร่างกาย ไม่มีรูปร่างให้เห็นเหมือนหลอดเลือด เส้นเอ็น และกระดูก แต่ความจริงแล้วพลังชีพจรนั้นมีอยู่ ดังนั้นปัญญาความรู้ของคนเรานั้นมีขีดจำกัด ถ้าหากคนเรามุ่งแสวงหาปัญญาอันตื้นเขินจากโลกที่มีรูปลักษณ์ก็จะทำให้ตัวเองเดินเข้าสู่หลุมพรางกับดัก ไม่รู้จะออกมาจากกับดักได้อย่างไร เพราะว่าสรรพสิ่งในโลกที่มีรูปลักษณ์มีการเกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆหมุนเวียนเป็นวัฏจักรไม่สิ้นสุด มีเพียงการแสวงหาปัญญาที่ยั่งยืนนิรันดร์ จึงสามารถหลุดพ้นจากความทุกข์และกิเลสความกลัดกลุ้มได้

ไต้เซิง : ที่พระอาจารย์พูดมาถูกต้องที่สุด ถ้าหากชาวโลกเข้าใจว่าความตายเหมือนดั่งตะเกียงดับ ไม่มีการดำรงอยู่ของชีวิตหลังความตายอย่างนั้นโลกนี้ก็จะวุ่นวายไปกันใหญ่ เพราะทุกคนก็จะมุ่งเป้าแต่ความสุขของตัวเองโดยไม่สนใจสิทธิและผลประโยชน์ของผู้อื่น และยิ่งไม่เกรงกลัว

ต่อเหตุต้นผลกรรมหลังความตาย ถ้าเป็นอย่างนี้สังคมก็จะกลายเป็นสังคมที่ใช้กลอุบายหลอกลวงกัน ใช้กำลังบังคับยื้อแย่งกัน ผู้ที่อ่อนแอกว่าก็จะตกเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแรงกว่า แม้แต่การบังคับใช้กฎหมายก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้

พุทธจี้กง : ดังนั้นในยุคที่วิทยาศาสตร์ยิ่งมีความเจริญก้าวหน้า จิตสำนึกด้านคุณธรรมจริยธรรมของคนก็ยิ่งถดถอย อยู่ในยุคที่คุณธรรมจริยธรรมตกต่ำเสื่อมถอย มีบางคนยังคิดว่าตัวเองเดินมาถึงยุคที่มีความเจริญถึงจุดสุดยอด หารู้ไม่ แท้จริงแล้วกำลังถลำลึกเข้าสู่หนทางที่ผิด แถมเดินมาจนสุดทางแล้ว ดังนั้นเมื่อ 2,000 กว่าปีก่อน พระพุทธองค์ก็ได้พยากรณ์ล่วงหน้าเอาไว้แล้วว่า เมื่อเรา(พระศากยมุนีพุทธเจ้า)ดับขันธ์ปรินิพพานแล้ว ภายใน 1,000 ปีแรกจะเป็นยุคของพระสัทธรรม ภายใน 1,000 ปีที่ 2 จะเป็นยุคสัทธรรมปฏิรูป หลังจาก 2,000 ปีเป็นต้นไปจะเป็นยุคสัทธรรมวิปลาส จิตญาณของเวไนยนับวันยิ่งเขลาหลง จะมาศึกษาเลียนแบบพระพุทธะก็ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ว่าถ้าหากพากเพียรบำเพ็ญในธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนาม นั่นก็ว่าไปอย่าง จากเรื่องนี้ก็สามารถรู้ได้ว่าในธรรมกาลยุคท้ายนี้ ธรรมวิถีแห่งการสวดพุทธนามนั้นมีความสูงส่งล้ำค่ายิ่งนัก

ไฉ้เซิง : เป็นเช่นนั้นจริงๆ พระอาจารย์ทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อโน้มนำสั่งสอนให้เวไนยศึกษาธรรมะเพิ่มมากยิ่งขึ้น วันนี้ก็เปลี่ยนแนวในการปกโปรดกล่อมเกลาเป็นอีกแบบ เพื่อแพร่ประกาศธรรมสู่ชาวโลกอย่างกว้างขวาง เชื่อว่าหลังจากที่หนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์ออกมา จะต้องมีความ

สูงส่งล้ำค่าเป็นอย่างยิ่ง ทุกๆคนช่วยกันพิมพ์ ทุกๆคนหามาอ่าน ทุกๆคนสวดพุทธนาม ทุกๆคนล้วนเป็นพุทธะโพธิสัตว์ ใจพุทธะ ปากพุทธะ ดำรงชีวิตอยู่ในพุทธภูมิแห่งสหาโลกธาตุ เอาโลกนี้เปลี่ยนเป็นแดนดอกบัว นี่จึงเป็นความหมายของการประพันธ์หนังสือเล่มนี้

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! อาหมีถัวฝอ ! สาธุ ! สาธุ ! คืนนี้ดึกแล้ว ครั้งนี้ประพันธ์เสร็จที่เซิ่งเทียนถัง

ไฉ้เซิง : ฮ่าๆ ! ยอดเยี่ยม คิดไม่ถึงว่าวันนี้เซิ่งเทียนถังจะได้เป็นดารารับเชิญ

พุทธจี้กง : จิตวิสุทธิ์ก็คือแดนพุทธภูมิอันวิสุทธิ์ นี่ก็คือแดนวิสุทธิภูมิสำเร็จรูป

ไฉ้เซิง : อาหมีถัวฝอ ! สาธุ ! สาธุ !

พุทธจี้กง : อาจารย์กลับแล้ว

ไฉ้เซิง : น้อมส่งพระอาจารย์

ครั้งที่ 15 ศิษย์อาจารย์สนทนาธรรม รู้จักพลิกแพลงยืดหยุ่นบำเพ็ญได้สมบูรณ์ หวังว่าทุกๆคนสามารถบำเพ็ญสำเร็จเป็นเซียน พุทธะ อริยะปราชญ์เมธี

ปีเจี๋ยจื่อ เดือน 7 วันที่ 15 ค.ศ.1984 (ตรงกับวันที่ 11 สิงหาคม พ.ศ.2527) พระพุทธจี้กง ประทับทิพยญาณ

พระพุทธะ คนึงถึง มวลเวไนย ดั่งมารดา ห่วงใยลูก

แม้ว่านาม นั้นจะถูก เรียกต่างกัน แต่จิตใจ นั้นไม่ต่าง

สวดนามพระ อมิตา พ้นไตรภูมิ แดนสุขา อยู่ไม่ห่าง

หลุดพ้นจาก ทุกข์ต่างๆ ได้รับสุข ละสังขาร อย่างไปดี

พุทธจี้กง : การประพันธ์หนังสือ ศิษย์ทั้งหลายต่างก็เหน็ดเหนื่อย หนังสือเล่มนี้ถึงแม้จะมีเนื้อหาที่สั้น แต่จิตใจของเซียนพุทธะที่เป็นห่วงคิดถึงเวไนยนั้นเป็นจิตใจที่มั่นคงยาวนาน หวังว่าชาวโลกจะสามารถเห็นการสวดพุทธนามเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งกว่าชีวิตตน ทุ่มเทสวดพุทธนามจึงสามารถห่างไกลจากความทุกข์ได้รับความสุข ได้หลุดพ้นจากทะเลทุกข์

ไจ้เซิง : พระอาจารย์พูดเหมือนกับว่าจะตัดจบหนังสือเล่มนี้แต่เพียงเท่านี้ แล้วแบบนี้จะไม่เป็นการประพันธ์หนังสือแบบลวกๆหรือครับ ?

พุทธจี้กง : เซียนพุทธะมีความทุ่มเทใจ คิดใคร่ครวญอยู่นาน พยายามอย่างเต็มที่ ต้องการที่จะให้หนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาที่เรียบง่าย สั้น

กระชับและตรงประเด็น ถ้าหากต้องการเอาหนังสือเล่มนี้มาอ่านเล่นเป็นนิยายสนุกๆ นั่นเป็นพฤติกรรมของคนที่ขาดปัญญา เป็นคนที่ไม่มีโชค

ไต้เซิง : ทำไมถึงได้จบไวอะไรอย่างนี้

พุทธจี้กง : เงินทำบุญพิมพ์หนังสือได้มาไม่ใช่ง่ายๆ เพื่อต้องการให้หนังสือสามารถแพร่หลายออกไปได้อย่างกว้างขวางและยาวไกล จึงจำเป็นที่จะต้องลดเนื้อหาให้สั้นลง ดังนั้นเซียนพุทธะจึงได้ปรึกษาหารือกันแล้วผลสรุปก็คือให้หนังสือเล่มนี้ถึงตอนจบก่อนกำหนด

ไต้เซิง : ที่แท้เป็นแบบนี้เอง

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! วันนี้เป็นวันที่ 15 พอดี และเป็นตอนสุดท้ายของหนังสือท่องแดนสุขาวดีด้วย อาจารย์คิดว่าวันนี้ไม่ต้องไปท่องแดนสุขาวดีแล้วล่ะ มาชมจันทร์กันดีกว่า

ไต้เซิง : ชมจันทร์อย่างไรครับ ?

พุทธจี้กง : งั้นตอนนี้เดี๋ยวอาจารย์จะสอนเจ้าชมจันทร์ก็แล้วกัน ทุกวันที่ 15 ของทุกเดือนตามปฏิทินจันทรคติเป็นวันที่พระจันทร์เต็มดวงบำเพ็ญธรรมถ้าอยากมีบุญกุศลที่สมบูรณ์ก็ต้องให้เหมือนกับดวงจันทร์ในคืนนี้ ที่เปล่งแสงสุกสกาว เต็มดวงไม่เว้าแหว่ง รอบๆพระจันทร์คือรัศมีทรงกลด หลักธรรมแท้จริงแล้วก็เหมือนวงกลมวงหนึ่งที่หมุนไปหมุนมาสูงได้ต่ำได้ ปล่อยออกไปได้แล้วก็เก็บกลับเข้ามาได้ หมุนจากทางด้านซ้ายขึ้นไปแล้วก็ลงมาทางด้านขวา หมุนจากทางด้านขวาขึ้นไปแล้วก็ลงมาทางด้านซ้าย นี่ก็คือการพลิกแพลงยืดหยุ่น เป็นการผสานกลมกลืน

และเป็นความสมบูรณ์ การบำเพ็ญธรรมก็เช่นเดียวกัน พูดหลักธรรมหากพูดรุนแรงเกินไปก็คือไม่รู้จักการพลิกแพลงยืดหยุ่น ถ้าพูดออกนอกลู่นอกทางก็ไม่สอดคล้องกับทางสายกลาง ถ้าพูดแบบเคร่งขรึมเกินไปก็จะรู้สึกไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ ขอยกตัวอย่างโดยเอาลูกบอลมาเปรียบเทียบให้ฟัง ลูกบอลมีลักษณะกลมจึงสามารถกลิ้งได้ ถ้าหากลูกบอลมีลักษณะเป็นสามเหลี่ยมหรือเป็นมุมเฉียง มันกลิ้งไปได้ไม่เท่าไหร่เดี๋ยวมันก็ต้องหยุดกลิ้ง ก็เหมือนกับล้อรถ ล้อรถมีลักษณะกลมจึงสามารถวิ่งได้สะดวกและรวดเร็ว ถ้าหากล้อรถมีลักษณะเป็นสามเหลี่ยมหรือสี่เหลี่ยม งั้นคนที่นั่งอยู่บนรถก็จะต้องสัมผัสกับรสชาติของความสั่นสะเทือนกันจนจุก การพูดธรรมะก็เช่นกัน ต้องให้เหมือนกับลูกบอลหรือล้อรถ จึงสามารถพูดได้อย่างราบรื่น พูดได้อย่างมั่นใจน่าเชื่อถือ มิเช่นนั้นแล้วคนฟังก็งง คนพูดก็สับสน เหมือนกับล้อรถที่มีรูปร่างแปลกประหลาดหรือลูกบอลที่มีรูปร่างลักษณะที่ผิดไปจากเดิม กลิ้งได้ไม่นาน ไปได้ไม่ไกลก็ต้องหยุด ดังนั้นพูดธรรมะ บรรยายธรรม ธรรมะมาจากไหน ธรรมะก็มาจากอนุตตรภาวะ อนุตตรภาวะมีสัญลักษณ์เป็น “◯” ดังนั้นธรรมะเดิมทีก็คือความว่างที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขต ถ้าหากมนุษย์สามารถเข้าใจหลักธรรมของอนุตตรภาวะนี้ก็ไม่จำเป็นต้องแสวงหาจากภายนอก เพียงแค่ตัวเองทำให้ตัวเองตื่นแจ้งอยู่ตลอดเวลา ย้อนมองส่องตนกลับคืนสู่จิตเดิม ไม่เป็นเพราะเรื่องราวหรือสรรพสิ่งต่างๆในโลกโลกีย์ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกเลยทำให้จิตของตนถูกรบกวน เช่นนี้ ตัวเองก็คือพุทธะ พุทธะอยู่ในใจตน ใจตนก็คือพุทธะ พุทธะกับเวไนยเสมอภาคเท่าเทียมกัน ต่างกันเพียงแค่ตื่นแจ้ง

กับลุ่มหลง คนหลงโอหังถือดี คิดว่าตัวเองยิ่งใหญ่ก็ยิ่งหลง นี่ก็คือจิตของเวไนย ผู้ตื่นแจ้งมีความสมถะเรียบง่าย อ่อนน้อมถ่อมใจ ไม่คิดว่าตัวเองใหญ่ เมื่อความคิดตื่นแจ้งเช่นนี้ ทุกขณะเวลาตั้งมั่นในจิตแห่งพุทธะ ตั้งมั่นในความคิดของพุทธะ ทุกความคิดคือพุทธะ ทุกความคิดเป็นจิตที่ตื่นแจ้งพ้นจากความหลงผิด ทุกความคิดปราศจากความคิดที่เห็นผิด ปราศจากความคิดที่เพ้อฝัน ทุกความคิดปราศจากความยึดติด ปราศจากสิ่งที่ต้องยึดติด ไม่มีสิ่งที่ต้องยึดติด เช่นนี้ก็ไม่ใช่ปุถุชนคนทั่วไปแล้ว ดังนั้นคนหลง ตัวเองหลงคนเดียวไม่พอยังทำให้คนอื่นหลงไปด้วย หยิ่งยโสเอาตัวเองเป็นใหญ่ โอ้อวดตัวเองว่าดีกว่าผู้อื่น วิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่น คิดว่าทำแล้วมีความสุข ที่จริงแล้วเวไนยที่ลุ่มหลงก็คือเวไนยที่อยู่ภายในจิตใจของตัวเองนี่เอง ยึดติดไม่ยอมปล่อยวาง อาตมาหวังว่าหลังจากที่หนังสือท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้ประพันธ์เสร็จแล้วจะสามารถปลุกเวไนยให้รู้ตื่น ทุกขณะเวลาหมั่นย้อนสำรวจตน หมั่นย้อนมองส่องตน อย่าได้ก่อกรรมทำเข็ญหรือสร้างบาปเวรเอาใจผู้อื่นเพื่อให้ตัวเองเป็นที่นิยมชมชอบหรือเป็นที่รักใคร่ของผู้คน พึงรู้เถิดในวัชรสูตรกล่าวว่า “ไม่สามารถอาศัยมหาปุริสลักษณะ 32 ประการมาพิจารณาว่าเป็นตถาคตได้ หากสามารถอาศัยมหาปุริสลักษณะ 32 ประการมาพิจารณาว่าเป็นตถาคตได้ มหาจักรพรรดิที่มีมหาปุริสลักษณะครบพร้อมทั้ง 32 ประการก็เป็นตถาคตกันหมดแล้ว” จากที่กล่าวมาข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่า พุทธะแสวงหาได้จากภายในจิตของตน ไม่ใช่แสวงหาจากภายนอกจิตตน จิตญาณตนคือพุทธะ จิตเดิมแท้คือของจริง

ไฉ้เซิง : คืนนี้พระอาจารย์เหมือนอยู่ๆนึกอะไรได้ก็พูดออกมา พูดซะเยอะแยะมากมายเลย ศิษย์สัมผัสรู้อะไรดีๆได้เยอะมาก เวไนยที่มีจิตลุ่มหลงเมื่อได้ฟังคำพูดที่มีเหตุผลของพระอาจารย์ในครั้งนี้ เชื่อว่าจะต้องสามารถเปลี่ยนความหลงให้เป็นปัญญาแล้วมุ่งหน้าขุดค้นสิ่งล้ำค่าที่ซ่อนอยู่ภายในจิตของตัวเองออกมาได้อย่างแน่นอน

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! เจ้านี่ไม่ธรรมดาจริงๆ สามารถมอบสิ่งล้ำค่าที่ไม่อาจประเมินค่าได้ให้แก่เวไนยทุกๆคน อาตมาหวังว่าเวไนยจะรีบตามหาสิ่งวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้กลับมา เช็ดล้างทำความสะอาดให้ดีๆ ประคับประคองรักษาไว้ให้ดีๆ มิเช่นนั้นแล้วหากสูญเสียสิ่งวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้ไปก็จะต้องไปเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในหกภูมิวิถี ได้รับทุกข์ทรมานอย่างที่สุด ต้องร้องโหยหวนไม่หยุด

ไฉ้เซิง : พระอาจารย์พูดได้ถูกต้อง แต่ของวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้ความจริงแล้วก็อยู่ภายในจิตใจของทุกคน เพียงแต่ทุกคนได้ทำของวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้สูญหายไปจากจิตใจมานานมากแล้ว มีบางคนก็ยังไม่รู้เลยว่าของวิเศษล้ำค่าที่พระอาจารย์พูดถึงนี้หมายถึงสิ่งใด

พุทธจี้กง : ศิษย์เรา ! เจ้าพูดได้ถูกต้องอีกแล้ว วันนี้อาจารย์ก็จะอาศัยโอกาสนี้เอาของวิเศษล้ำค่าที่อยู่ภายในจิตใจของทุกๆคนมาอธิบายให้กระจ่างชัดหน่อย พวกเขาจะได้สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ ไม่ว่าจะอยู่ในที่สาธารณะ ไม่ว่าการปฏิบัติตัวต่อผู้อื่นในสังคม หรือเมื่ออยู่

ภายในครอบครัว ของวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้สามารถใช้เป็นยันต์ป้องกันตัวได้ดีมาก และสามารถใช้ป้องกันตัวได้ตลอดไปทุกภพทุกชาติ

ไฉ้เซิง : งั้นรบกวนพระอาจารย์ช่วยเปิดเผยหน่อย

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! ของวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้ล้วนมีอยู่แล้วในทุกๆคน เพียงแต่บางคนฝังไว้ลึก บางคนฝังไว้ตื้น ที่ฝังไว้ลึกบ้างก็ขึ้นสนิมไปแล้ว แต่ไม่เป็นไร ขอเพียงเจ้ามีความอดทน ค่อยๆเอาไปเช็ดล้างทำความสะอาด มันก็จะกลับมาครบถ้วนสมบูรณ์เหมือนตอนเริ่มแรกไม่มีบุบสลาย

ไฉ้เซิง : จริงหรือครับ ?

พุทธจี้กง : ย่อมเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว อาจารย์จะหลอกลวงคนอย่างนั้นหรือ ?

ไฉ้เซิง : งั้นของวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้จะขุดค้นขึ้นมาได้อย่างไร ?

พุทธจี้กง : ง่ายจะตาย ก็แค่สวดท่องพุทธนามด้วยจิตที่ปีติยินดีอันเกิดจากก้นบึ้งของจิตใจ นี่ก็คือวิธีขุดค้นของวิเศษล้ำค่าที่ซ่อนอยู่ภายในจิตใจของตัวเอง

ไฉ้เซิง : ได้ของวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้แล้ว มีประโยชน์อย่างไร ?

พุทธจี้กง : โอ้ ! มีประโยชน์มากมายเลย 1.สามารถทำให้กายใจแข็งแรง 2.สามารถทำให้ครอบครัวสมบูรณ์ 3.สามารถทำให้สังคมเกิดความปรองดองสมานฉันท์เป็นสิริมงคล 4.สามารถทำให้หายป่วยเร็วขึ้น 5.สามารถทำให้ตัวเองได้ไปเกิดแดนสุขาวดี

ไฉ้เซิง : โอ้ ! ดีเหลือเกิน

พุทธจี้กง : แน่นอนอยู่แล้ว เพียงแต่ว่ามีบางคนที่ยังดื้อรั้นลุ่มหลงไม่รู้จักตื่น ไม่เชื่อคำพูดของอาตมา มีความเชื่อมั่นไม่เพียงพอ งั้นของวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้ก็จะกลายเป็นเพียงแค่เศษเหล็กที่ขึ้นสนิมเกิดพิษร้าย ดังนั้นคนเหล่านี้ก็เลยต้องเดินอยู่บนหนทางแห่งความเจ็บป่วย จมลงสู่ทะเลทุกข์

ไฉ้เซิง : พระอาจารย์พูดได้ถูกต้องที่สุด ดังนั้นคนที่อยากตามหาดวงแก้วมณีอันล้ำค่าที่แท้จริงของตัวเองกลับคืนมา ทุกๆวันก็จะต้องไปทดลองทำดู ทุกๆวันบังเกิดจิตจากก้นบึ้งของจิตใจ สวดท่องพุทธนามด้วยความปีติยินดี ย่อมได้รับสิ่งวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้อย่างแน่นอน เมื่อได้พบสิ่งวิเศษล้ำค่าชิ้นนี้แล้ว อะไรๆก็จะกลายเป็นเพียงแค่ขยะของเสียที่ไม่ได้มีความสำคัญอีกต่อไป

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! ใจของตนก็คือดวงแก้วมณีอันล้ำค่า จิตของตนก็คือดวงแก้วมณีอันล้ำค่า ใจของตนก็คือพุทธะ จิตของตนก็คือพุทธะ พุทธะก็อยู่ในใจตน พุทธะเดิมทีแล้วก็ไม่ห่างจากจิตตน อยากสำเร็จเป็นพุทธะ หรืออยากจะสำเร็จเป็นวิญญาณผี ตัวเองเป็นคนเลือกเอง ต้องการแสงสว่างหรือต้องการความมืดมิด ตัวเองเป็นคนเลือกเอง อยากไปแดนสุขาวดีหรืออยากลงนรก ตัวเองเป็นคนควานหามาเอง คำพูดที่เป็นความสัตย์จริงอาตมาได้พูดไปหมดแล้ว หากเวไนยยังไม่รู้สำนึก จะให้อาตมาทำอย่างไร ถึงแม้ไฉ้เซิงจะมีปณิธานใหญ่ เหน็ดเหนื่อยทุ่มเทกายใจ แล้วจะช่วยอะไรได้ ฮ่าๆ !

ไฉ่เซิง : ฮ่าๆ ! พระอาจารย์ทอดถอนใจฝืนหัวเราะให้กับโลกใบนี้ งั้นศิษย์ขอร่วมหัวเราะด้วยคน

พุทธจี้กง : ฮ่าๆ ! ในที่สุด พวกเราอาจารย์ศิษย์ก็มีผลงานเสร็จพร้อมส่งมอบอีกชิ้นหนึ่งแล้ว

ไฉ่เซิง : ฮ่าๆ ! ศิษย์เองก็รู้สึกสบายใจขึ้นมาอีกนิดหนึ่ง ขอบคุณพระอาจารย์ที่พยายามสู้เพื่อเวไนยอย่างถึงที่สุด โดยไม่คำนึงถึงความยากลำบาก

พุทธจี้กง : ชีวิตของอาจารย์เหน็ดเหนื่อยตรากตรำทำงานหนักประเภทนี้จนเคยชินมานานแล้ว

ไฉ่เซิง : พระอาจารย์ได้รับความเลื่อมใสศรัทธาจากผู้คนก็ไม่ใช่ข่าวใหม่ที่เพิ่งจะเกิดขึ้น

พุทธจี้กง : วันนี้ก็พอเพียงเท่านี้เถอะ หวังว่าท่องแดนสุขาวดีเล่มนี้จะสามารถปกโปรดกล่อมเกลาโลกใบนี้ หวังว่าแสงอันโชติช่วงสว่างไสวของเซิ่งเทียนถังจะส่องสว่างโลกนี้

ไฉ่เซิง : หวังว่าผู้อ่านหนังสือของเซิ่งเทียนถังทุกคนจะสามารถสำเร็จเป็นเซียน พุทธะ อริยะ ปราชญ์เมธีกันทุกๆคน

พุทธจี้กง : อาจารย์กลับแล้ว

ไฉ่เซิง : กราบลาพระอาจารย์

สนใจหนังสือ สามารถติดต่อได้ที่

วราเดช วีระพัฒน์

โทร. 081-651-1718

Line ID: gong99